

CACTUȘI ALBI PENTRU IUBITA MEA

0. Start

*"Dragostea e un butoi de căcat cu un strat subțire de miere deasupra.
Vezi, simți mirosul mierii ca mai târziu să-ți dai seama că ai
nimerit în căcat."*

Tată Tu

"Yo, I want everyone to listen to the words of this song"

Eminem

"căci toată istoria țării e istoria bolii"

Vladimir Vâsoțki

1. Moarte de râs

Ai intrat în cameră tocmai când toți ne luasem dozele. Zăceam așa cum ne-a găsit ruperea. Allbe pe podea, Scrof în patul său supraetajat, Hipp cu o carte pe față, Hohl cu mâinile între craci, eu cu picioarele pe pernă și cu capul în jos. Nu ți-a răspuns nimeni la bătăile la ușă.

M-ai întors cu fața spre tavan, mi-ai deschis cu degetele ochii. Imaginea ta m-a izbit, dar imediat a dispărut în beznă. În galicele mele erai alături. Am început să-mi revin, să simt că ești lângă mine de-adevăratalea. Tu mă săruți, îmi vorbești. Nu înțeleg nimic, dar cuvintele tale îmi dau o senzație de liniște, de absență a oricărui pericol.

Cuvintele tale aleargă prin ochii mei, le văd culorile, încerc să le prind, să le opresc din zborul lor, să le înțeleg. Degeaba. Totuși ies cu încetul la suprafață, bezna începe să fugă de culori, încep să te văd, așa cum mă privești, cum lacrimile tale îți curg pe obraji, cum cad pe fruntea mea.

Te dezbraci, mă dezbraci și pe mine, te culci alături. Îmi vorbești continuu, să mă ții la suprafață. Nu știu ce îmi vorbești, încă nu reușesc să înțeleg nimic. Știu doar că te-ai întors, că ești aici, lângă mine. Aș vrea să mă trezesc, să te prind în brațe. Să-ți vorbesc. Să-ți spun că sunt un idiot și să mă bucur de prezența ta.

Nimic din toate astea nu le pot face. Nu pot nici măcar să te ascult, să gândesc. Sunt totuși fericit că ești alături, nu știu dacă simți asta, nu știu dacă asta se poate vedea. În cameră se simte doar fumul și respirații bolnave. Dacă cineva ar aprinde camera nimeni nu s-ar mișca din pat. Nimeni nu și-ar da seama de nimic.

Va fi doar un nou gruzon, următorul coșmaric. Atât și nimic mai mult. Nimeni nu-și va putea da seama că arde, suntem prea departe, suntem în focuri.

Toți își trăiesc halucinațiile lor, visează că aleargă, că zboară, că mănâncă dulciuri. Doar tu ești trează. Începi să te simți ca în morgă, îmi asculți respirația, te ridici. Ești goală, dar nimeni nu te vede, toți sunt ubitâie, morți pentru patrie. Bei niște apă și îmi aduci și mie. Mi-o torni în cap. Aud: bună dimineața. Deci e dimineață.

2. Atenție! Se pușcă!

Ce nașpa e când nu ești alături de mine, când încep să-ți vorbesc și la un moment dat îmi dau seama că vorbesc singur. Ce nașpa e să mă trezesc după ce te-am visat și să nu te găsesc ghemuită lângă mine. Ce nasol e să vreau să te fute, iar tu să fii la sute de kilometri de mine.

Tu în Cluj, eu în București, în Brașov, tu în Brașov, eu în București. Tu în România, eu în R. Moldova. Eu în România, în Rusia, tu în Grecia, Olanda sau Belgia. Am impresia că nimic nu se schimbă, că tot timpul încercăm să ne întâlnim, să rămânem pentru totdeauna împreună, dar de fiecare dată se întâmplă ceva, de fiecare dată eu trebuie să fiu expulzat de lângă tine. Sau tu să pleci.

Așa trec zilele noastre. Îmbătrânim separat și uneori ne bucurăm împreună.

Îmi amintesc că odată, demult, m-ai întrebat de ce te iubesc. Am început să-ți răspund că ești frumoasă, că-mi place să te fut. Am vrut să continuu, dar ai fost înfuriată rău. Cum mă iubești pentru că îți place să mă fuți? Da, Lolită mică, te iubesc pentru că îmi place să te fut. Restul e futai, așa. Un fut există și înainte de sexul propriu-zis și după. Mie îmi place totul.

Să mă trezesc dimineața alături de tine, să dorm mai departe, apoi să te văd în picioare, să mă trezești bosumflată că iar tu ai făcut cafeaua de dimineață. Eu să mă uit la TV și tu să mi-l oprești, mai dă-l dracului, vină și stai cu mine!

Sau eu într-un cămin, tu în altul, timpul împărțit după clipele când stau cu tine. Să mă car de la un capăt în altul al orașului, noaptea, ca nu cumva să vă vină un control și să te dea afară din cămin. Sau în chirii, gazde. Când separat, când împreună. Sau în orașe diferite.

Când nu ești lângă mine mi te aduce fumul, te visez alături. Nu vreau atunci să mă mai trezesc. Dar mă strigă cineva, hai, cafeluța! Și așa începe dimineața frumos fără tine. Un bulibuleator cu un căpăcel de marijuana sau haș. Totul devine limpede, căcatul se împrășteie, stăm în cap. Suntem cu toții conectați la o lume veselă, frumoasă. În care ți se dă tot ce vrei.

Și noi ne băgăm pula în realitate, creăm o realitate numai a noastră. Ceea ce simțim noi e cu mult mai mișto decât căcatul de afară. Tot ce e afară e străin, e dușmănos, ne dorește doar răul. Stai închis în cochilia ta și consumă-ți visurile. Trăiește în viața ta halu.

Și ca să nu te gruzești trebuie totuși să-ți încarci memoria, scrumiera din cap, cu imagini care încă nu au fost pătate de oameni, de fucking shit, de mother fucker. Astea sunt clipele când sunt lângă tine. Dacă nu ai exista, probabil aș face o faptă măreață. Aș lua un kalașnikov și aș face o panaramă a căcatului. Nici o problemă, e peste tot. S-ar găsi atunci și cineva care să mă împuște și pe mine în cap. Oricum asta e visul societății - dacă vezi un cap: împușcă!

3. Bob

Bob e o mare figură, da' e băiat de treabă. O dovadă e că-mi aducea ciocolată când venea de-acasă, iar eu eram în căminul XVI. Ciocolată Bob nu prea ducea nimănui, nici chiar nepoților săi, mânca-i-ar dracu' – vorba lui, căci, ce pula, Bob dacă nu-și ia porția de ciocolată zilnică visează coșmaruri, rămâne profund nefericit. Și chiar dacă are mai multă, ce? Dacă nu reușește să o mănânce azi pe toată – o mănâncă mâine!

Bob are un neajuns, de la care pornesc altele. E băiat de bani gata, pe deasupra cu porniri intelectuale, care ar vrea să ajungă un homo universalis. Lucru' ăsta l-a cam orbit, nu poate vedea altceva decât a fost învățat. E obișnuit să cheltuie banii aiurea, nu e vina lui, așa a fost dresat. Când au venit *vremurile grele*, cum zice, părinții i-au cumpărat apartament și i-au spus să-și ia chiriași și să nu mai ceară bani de-acasă că gata! Și Bob care era obișnuit să mănânce zilnic câteva pizza, ciocolată & sucuri la greu împreună cu Greta s-a oftatic tare. De aici au cam început istoriile lui și ale apartamentului. E o chestie de seriale! Au trecut prin el o grămadă de imbecili, tot felu' de specimene. Singurul lucru care îi unește – toți au fost și sunt dubioși. Și periculoși pentru șoareci, căci Bob are și o armată de hamsteri care ronțăie toată ziua ușile, cărți, casete, tot ce le nimerește în față.

Bob nu mănâncă varză, macaroane și nu e deloc complexat din cauza asta. Din contra, de-abia așteaptă să te vadă mâncând din astea ca să-ți zică: uaî, fu, ce rahat! În schimb, el mănâncă restul, deși sincer se crede vegetarian, yoghin și alte prostii. Totuși primul loc în meniul lui îl au dulciurile. Le mănâncă în cantități industriale, până ajunge la constipație, iar apoi înfundă și buda.

Printre primii chiriași Bob a avut o pereche cu un motan. Săracu' Bob se întorcea de o sută de ori din drum, că i se părea că a uitat să închidă ușa, lucru fatal pentru șobolanul său, atunci singurul. Mamă, ce scandaluri erau atunci! Tipa povestea la toți cât de mult o iubește ăla, cum o fute, cum îi dă muie, cât de mare e dragostea lor. Cu un singur obstacol – mă-sa. Care nu-l prea suferă pe iubițel. Adevărat că iubitul scăpase câteva palme în mă-sa, dar se mai întâmplă, soacrele astea au probleme când simt că cineva se fute iar lor acest lucru le este inaccesibil. *Prințesa* fugise de acasă cu *prințul*, mă-sa îi căuta, din cauza asta ea nu se ducea la fuckultă ș.a.m.d. Până la urmă i-a găsit mă-sa. Și-a luat odorul și a futut-o acasă. Odorul nu i-a zis nimic iubitului, din contra, i-a zis să se întâlnească în oraș când trebuia să vină mă-sa. Până la urmă totul s-a terminat cu un happy-end bășinos. *Prințesa* s-a lăsat furată încă o dată de *prinț* și au tăiat-o împreună la Sulina, patria lui.

Alt chiriaș a fost Pepito – un băiat tare inteligent. Și istoria lui merită băgată în seamă. Venit de la Bacău pentru a fi într-un oraș cu iubita sa. Însă chiar peste vreo lună de la venirea lui iubi a tăiat-o în Italia. Ce să-i faci, mai ales că tat-so era colonel sau așa ceva și nu agreea ideea ca fiica sa să fie futută de cineva. Da, și să știe el. Dragostea-i dragoste, da' când o vedea Pepito pe Jennifer Lopez i se cam scula. Așa că și-a găsit alta, până una-alta, vorba aia. Alta adusă de Patrocle, manea întruchipată, alt chiriaș. Pepito era agent comercial și spunea cu fiecare ocazie că dacă ești băiat inteligent îți merg toate strună. În timp ce zicea asta se lovea ușor în piept și arăta asistenței dantura. Se spăla pe dinți cu *Super cristal*, no. Bob mi-a zis ușor emoționat, de vreo zece ori, că cre' că Pepito era yoghin, că avea o mantra sau o mandala, nu știu, că eu nu le am cu astea, pe ușă. Adică o huinea la care te belești ca să ajungi în nirvana. Uneori mai discutam despre anumite tehnici yoga, spre fericirea mea, că eu mă futeam atunci de râs. Bob îi dăduse lui Pepito o carte de Osho. După ce o citise ăsta a zis că-i cam deampulii, că nu a aflat nimic nou din ea. Ambii se mai lăudau că au ajuns uneori să doarmă în stare conștientă, să-și dea seama de ce se întâmplă în jurul lor. Lui Bob i s-a părut ciudat că Pepito nu răspunde totdeauna când bate la ușă. Odată când i s-a părut că i-a răspuns a împins ușa. Era cu gagică lui care era în pat doar în chiloți. De fapt a zis *imediat*, iar mie mi s-a părut că a zis *intră*, se scuza Bob. L-am întrebat dacă era bună, mi-a spus că nu prea știe, că nu a stat să se uite atent.

Când te înțeleseseși cu Rita să stați împreună în chirie, după ce ea te-a sunat, ați găsit în sfârșit anunțul lui Bob. Tocmai plecase dintr-o cameră una de la litere și alta de la nu știu ce fuckultă. Între timp lucrurile cu buna ta prietenă se mai schimbaseră. Astfel că se împăcase cu iubițelul său și pe loc a hotărât la început să stați trei în cameră, apoi și-a amintit de un prieten – Patrocle, fost jucător la naționala de juniori, inclusiv mare manelist, și a hotărât ca ei să stea în camera vecină. Între timp a mai hotărât ca tu să-ți dai seama, să te duci să stai cu Patrocle în camera vecină. I-a comunicat speranțele sale și lui Bob. Ca să-ți dai seama mai ușor, că numai tu nu te prindeai care-i faza, Baraba trebuia să stea toată ziua în camera voastră, să-și scurgă coșurile cu Rita, să se băsească într-o veselie împreună și să râgâie, nemaivorbind de muzon la maximum & uși trântite la orice oră & concerte tare frumoase. Dar tu nu prea te-ai prins..., așa că buna ta prietenă te-a anunțat într-o zi că pleacă.

Patrocle, fotbalistu', era un băiat de suflet, putea să stea nopți întregi la bucătărie să discute despre orice. Lui Bob îi plăcea asta. Vorbea despre gagici, prima labă, fotbal... Era foarte influențabil Patrocle al nostru. Așa că într-o săptămână preluă la început toate gesturile lui Baraba, apoi deveni și mai manelist când a văzut că niște prieteni de-ai săi de la căminul din Mărăști ascultă doar manele, apoi începu să mai bea câte o bere, deși înainte nu bea deloc, apoi începu să se mai ducă și pe la tot felu' de gagici, deși vorbea întotdeauna înflăcărat de iubita sa liceană. Începu să bea chiar și cafea, asta era culmea. Un hobby al său era cunoașterea vecinilor. Astfel stătea la fereastră ore întregi ochind gagici, apoi se ducea la ele să mai discute, să mai iasă la o cafea, poate mai pică ceva de futut. Și îi pica, dar Bob zice că toate erau cam nașpa.

Aceștia sunt doar câțiva dintre chiriașii lui Bob, printre care m-am numărat și eu. Vorba lui Patrocle: bă, aici toți-s dubioși.

4. Basta și gangsta

Dragostea e ceva greu de definit, nici nu știu dacă e posibil. Să-l luăm de exemplu pe Baston. El a trecut de la stilul său de viață gangsta la haine negre și lungi de călugăr.

Baston era, cre' că și mai e, un tip afemeiat, cu înclinații spre pedofilie și sadism. Una dintre gagicile lui era cu câteva capete mai înaltă decât el. Asta liubov trist, ce mai! Când mergeau pe stradă toți credeau că merge fii' cu mă-sa. Asta se întâmpla când era licean. *Prietenii* lu' Baston, care erau ceva mai înalți decât el, desigur că au vrut să i-o fută. Cre' că asta s-a și întâmplat până la urmă. Pe Baston îl cam durea în cur, era tot timpul zbuciumat, dar îi mai dădea câte un cap în gură, câteva palme ca să-i întindă mucii pe pereți și, după un ceai, o futea din picioare rezemată de perete. Și totul era OK.

Nebănuite sunt căile lui Baston, fratele meu. A primit atâta futai de la Dumnezeu până s-a îndrăgostit de El. Depinde de preferințe. Baston a ales între cămașă albă cu nod la mâneci, sutană și costum de mire - așa cere tradiția noastră pentru un mort necăsătorit, sutana, sau cum pula mea îi mai zice.

Și asta e un fel de dragoste, deși părerea populară crede că e mai degrabă un futai. De fapt sunt ambele, ca la vânzarea căcaturilor: 2 în 1. Sau cumperi una și ai două. Știi cum e? Ca și cum te-ai fute o dată și ai da și o muie, bonus. Și ca bonusul să fie perfect, cu ceva noroc, mai iei și ceva mâncărime la pulă sau gonoree.

Oricum, Baston interpretează ortodoxia cum vrea el. Ce pula mea, dacă ceva nu-i convine – dă o nouă interpretare faptului, toți sunt șocați, cum de nu le-a venit și lor așa ceva prin cap? Și așa mai departe, blea. Mi-a plăcut un interviu cu el în care povestea cu milă și evlavie despre jertfele sale – liceene inteligente și talentate, săracele, s-au cam îndrăgostit de el, da' nu se poate și gata. Avea o anumită plăcere în felul în care spunea, ceva de genul ortodoxis-pedofilus. Sau lupulanus vulgaris, vorba lu' Fane.

Oricum, e bine. Mai bine să fii pedofil ortodox, decât poponaut ortodox, așa ca majoritatea pulelor în sutană.

Istorii cu popi îmi mai povestea un prieten, Flo, prof la teologie. Mamă, ce dea futaiuri erau acolo între măicuțe și sfinții părinți! Cu din alea, dezvirginări pe scări, cu orgii a' părinților mai evlavioși și cu proaspete proaste ajunse în mănăstire probabil din cauza deziluzionării în dragoste. Și dă-i băi tată cu futaiuri la prima ocazie, cu orice, păi da' nu? Dacă viața e curvă, ce să-i faci?

Flo îmi mai povestea cum au fost prinși popi care dădeau muie enoriașelor după spovedanie. Despre fututul în cur, această veche zăbavă popească, nici nu mai are rost să amintesc, că deja e o tautologie.

Nici Flo nu rămânea cu mult în urmă față de maestrul său. El e tot timpul îndrăgostit, da' nu așa normal, ci pe bune. Are grijă tare de gagică lui, așa că o trimite în pizda mă-sii săptămânal să-și facă controale de SIDA. I-a adus de câteva ori și un hipnotizor, să afle ce a făcut acum câțiva ani, când bănuiește Flo că s-a futut cu altul. Nu erau atunci împreună, da' de ce nu recunoaște singură curva? Așa că Flo, pacifistul teolog, îi dă pizdeală de îi sare sângele pe tavan, se umple camera de păr. Când am văzut prima oară camera după o astfel de partidă am zis că-mi bag eu pula în ortodoxism, mai bine așa ca tat'so lu' Creangă.

Cele mai faine relații cu ortodoxismul le are Tolstoi. El a ajuns la seminar după ce i-a convins pe părinții săi că e prost, că o facultate normală nu ar putea termina. Așa, să ajungi popă nu-i nasol, ai de băut, de mâncat, dăscăliță de futut, și cu ajutorul lui Dumnezeu și altele.

Dumnezeu, Dumnezeu, mă enervează când cineva vorbește în numele lui. E ca și cum cineva care nu mă cunoaște ar vorbi în numele meu, ar zice uite, ce ar fi spus Yo, ce ar fi făcut Yo! De unde pula mea să știe cineva străin ce aș fi făcut, dacă nici eu nu știu?

Cine îl iubește cu adevărat pe Dumnezeu, nu e greu deloc asta, nu trebuie să vorbească în numele Lui. Doar este Jesus să facă asta! Este Mahomed! Și alții. Cine vrea să vorbească despre Dumnezeu, să-mi dea sfaturi, să-și bage predicile în cur și să-și tragă un glonte în cap. Să i se împrăștie învățătura pe calea cea mai ușoară.

Altfel, cred că Dumnezeu ne iubește pe toți. Și noi îl iubim în felul nostru. E atâta dragoste în jur...

5. Gesturi

Bob e foarte supărat pe mă-sa că îi tot spunea să nu mai facă laba, că o să se tâmpească la cap, așa ca unchiu-so care nici nu s-a căsătorit, care s-a alcoolizat și care la moartea lui mă-sa, care era în sicriu, a intrat într-o cameră și a bătut ușa, pe dinăuntru, că-i partea lui de moștenire. Vezi dacă e labagiu? Se pare că Bob chiar a fost afectat de aceste cuvinte. Acum îi tot duce mă-sii articole despre masturbare în care medicii spun că nu-i adevărat, laba nu strică, laba ajută.

În copilărie el nu se prea sinchisea să tragă o labă când sta la televizor, în drum spre baie, oricând i se scula. Astfel a ajuns mă-sa să-l mustre și să-i dea sfaturi cu privire la treaba asta.

Nici acum nu mi-e prea clar cum făcea Bob laba în pat. Stătea într-un pat supraetajat cu frate-so. Mi-a spus că într-o zi când i s-a părut că doarme, a trecut la atac, adică să fute o labă. Și frate-so s-a trezit: Bob, ce se întâmplă de se clatină patul? Asta da, labă! Labă de urs, nu alta.

Bob e foarte deschis la tot ce se întâmplă în jur, era să zic în cur. Da, de cur, Bob zice că ar merita poate de încercat, că doar nu degeaba era la modă în anii '60, '70, chiar când s-a format floarea noastră intelectualicească. Mai zice că ar fute-o și pe mă-sa, în principiu, doar că nu vrea să facă lucrul ăsta fiindcă e urâtă și proastă. Pe soră-sa chiar ar fute-o, a încercat și în copilărie, dar se teme să nu-l bată, că-i mai mare.

Bob nu e deranjat nici de faptul că Greta se fute cu alții. Vorba lui Patrocle, dă-o-ncoa', băi tată, dacă te doare-n pulă! Greta spune în stânga și-n dreapta că: de fapt, știi, eu nu-s iubita lui Bob, eu am alt iubit, suntem împreună de vreo zece ani... Cu Bob suntem doar așa, amici...

Pentru labă și pentru articole interesante, Bob cumpără tot felu' de reviste: de la *Playboy*, *Hustler*, până la din alea ungurești și de tot felu: cu babe, vampe împuțite, cu pișat în gură și cu animale. Pentru interes profesional toate-s bune.

După câteva săptămâni revistele au o soartă grea: Greta taie aproape toate pulele. Trebuie să aibă fata o colecție impresionantă de pule, dacă nu le folosește cumva pe loc. Noroc că revistele lui Bob au mai mult pizde, că altfel ar fi forfecate în întregime. Așa sunt doar pătate, lipicioase pe unele pagini și cu pule lipsă, unele sunt găsite și prin tomberoane, altele cumpărate de la moși libidinoși la piața Mihai Viteazu și de la târgul de vechituri Oser.

Înainte de a-și cumpăra o revistă Bob e agitat câteva zile. Ce să facă, să renunțe la câteva prăjiturile și ciocolate pentru artă? Până la urmă le reușește pe ambele. Adică: să se îndoape și să-și ia și reviste porno. Jertfa asta îi costă scump pe chiriași. Trebuie să-l asculte zilnic despre cât de grea îi viața, că e cam de rahat viața. Problema de la care pornesc toate e lipsa banilor. Odată Bob a zis că și-ar mai găsi vreo gagică, dar costă cam scump. Să-i iei și ei prăjituri, sucuri, poate că și la filme vrea... Dă-o-ncolo de viață... S-au dus vremurile bune...

Pentru toate situațiile Bob are pregătite gesturi. De exemplu unul dintre gesturile de întins timpul, bun pentru orice situație, e să-și frece cu mâinile ochii și să zică: dă-o-ncolo de viață, de câteva luni mă ustură ochii... nu-ș'ce dreacu... sau: no, că iar mă ustură ochii...

Gestul cel mai tare e însă alintarea burțalului. Bob nu e un tip mare, în schimb are un burtoi mare. Cine îl vede prima oară e mirat de cum pot fi încălcate așa proporțiile umane. De exemplu când stă la fereastră Bob își reazemă burta de pervaz. Da, când se gândește la mâncare el își lovește ușor, cu drag, burta. Bănuiesc că are deja, și din cauza asta, bătăături la mâini: no, ce mâncăm noi acum?... Și începe enumerarea tuturor posibilităților, iar între timp mănâncă o pâine goală. Căci Bob nu mănâncă numai dulciuri, astea-s slăbiciunea lui, dar în principiu, cum zice, îi place mâncarea.

Alt gest e să se scarpine la coaie. Și o face cu atâta îndemânare și nevinovăție că și gagicile aproape că nu observă, nu li se pare anormal lucru' ăsta. Sau să lovească cu un deget fălcile și să zică: no, ce să fac io acum?... și să privească visător pe fereastră. Un tic de-al lui e să pape când citește ceva. Astfel toate revistele și cărțile sunt pătate de sosuri, uleiuri, untură.

Când vrea să-și petreacă ieftin și bine timpul, Bob se apucă să rupă etichetele de pe sticle. Cu cât e eticheta lipită mai bine cu atât sticla e mai bună. Și între timp: viața-i grea, e de rahat, bani nu-s ș.a.m.d. Bob nu rămâne indiferent când vede pe cineva mâncând. Dacă ar exista profesia de comentator de mâncare el ar fi omul potrivit. Astfel, când mănâncă cineva, Bob al nostru începe: fuuu, ce rahat, ce otravă mâncați, vă stricați sănătatea cu așa ceva... Poți să mănânci orice, Bob tot asta-ți va zice.

Când e sătul, mulțumit, imaginația i-o ia razna. Ce ar fi dacă ar avea un băiat și o fată și i-ar prinde când se fut între ei? Sau dac-ar avea doi băieți și s-ar fute între ei... Și dă-i cu tot felu' de combinații. El cu fiică-sa, cu fiu-so, dându-le muie că n-au fost cumiți. Punându-i să-și mănânce rahatul... Că doar șoarecii și-l mănâncă și se fut în familie, înseamnă că așa a vrut mama natură.

6. Mentura

Pentru liniștea și siguranța publică jumate din polițiști ar trebui împușcați. Zic jumate numai așa, în general. În Chișinău ar trebui împușcați aproape toți. Crimele sunt făcute de polițiști. Polițiștii sunt labelle statului. Statul vrea să știe tot, ți se bagă și-n cur dacă se poate.

În Chișinău trebuie să fii atent tot timpul, să nu-ți iasă un polițist în cale. Poate îi zâmbești urât, poate nu-i place cum ești îmbrăcat. Și cum au o remunerare mică, ei își iau singuri. Nu-i un secret nici pentru șefii lor. Sunt rare cazurile când sunt prinși, în general lucru ăsta nu li se întâmplă niciodată. Sunt criminali cu permis de la stat.

Navighez pe net. Ajung la **Tiuk!**. Citesc la *muzon* despre un concert la care-am fost și eu:

"ARDE FOCUL - DĂ-I CU ROCKUL"

*Prin '97, în Chișinău, la Teatrul de Vară de lângă Lacul Komsomolist, a avut loc rock-maratonul Măine începe azi. Au fost vreo 12 ore de rock, cu aproape toate formațiile rock din R. Moldova. Nu a lipsit de la acel maraton nici un ingredient de concert rock: în 1 rând - muzică f. bună mai veche, mai nouă, diferite direcții rock; în al 2-lea rând - băutură și drogulețe, în al 3-lea rând - gaborii imputiți și în al 4-lea rând - mardeală cu bulanu'n cap de la amintiții în punctul 3. Începuse atunci o ploaie, dar băieții n-au plecat acasă de bună voie. Doar polițaii se plimbau și dacă vedeau pe cineva mai dubios îl aruncau la început peste gardul teatrului (+ câțiva pumni & bulane în bot și în spate) apoi dacă acel cineva se încăpățâna și se întorcea la concert - iarăși o bătaie și de data aceasta îl duceau la secția de Scârbe, unde... țin-te bine, frate... La un moment dat când un rocker vestit după ce fusese aruncat se întorsese, gunoiștile au vrut să-l prindă iarăși și să-i fuckă felu'. Atunci alți băieți l-au ajutat să fugă (că era cam rupt săracu'), publicul împiedica polițaii să-i ajungă. Au fost vreo 15 minute de maraton (sport de data asta) până au prins rockerul și l-au băgat într-un maxi-taxi. De altfel, mașinile scârbelor nu mai reaușeau să-i tot ducă pe toți. Ziceai că-și fuck griji că n-o să prindă troleele. Nici artiștii n-au scăpat - un membru al trupei **Gândul Măței** a fost ciomăgit și dus după ce a ieșit de pe scenă. Motivul: că se juca cu o mână tăiată de la un mort. Pe atunci era student la medicină, astfel a reușit să ciordească organul. Apoi, ultima formație care a cântat a fost practic smulsă de pe scenă, fiindcă unul din ei întrebase publicul dacă poate cineva să-i împrumute o țigară cu iarbă, că lui i se terminaseră. Muzicanții erau rugați de gabori să zică la public să nu mai bea. Roman Iagupov ne-a îndemnat pe toți să nu mai bem tot felu' de rahaturi, după care a cântat Hardcore moldovenesc: "Da' noi am fost la pădure și am băut jin!"... De atunci... au trecut ani..." etc.*

Îmi amintesc bine de acel maraton. Un maraton al muzicii, dar și al gaborilor. Nu se știe unde era mai multă acțiune, pe scenă sau în public - acolo unde mentura făcea ordine cu pulanul. Venisem atunci cu F, vroiam să ascultăm niște muzică bună. Era un public ciudat, de la *melomani*, cum cei din afară ziceau rockerilor, până la gopnici, care nu știu cum se făcea, da' începeau să asculte și ei rock și să uite uneori de ura lor față de ceva mai neobișnuit pentru copiii Uniunii Sovietice. Luasem o sticlă de rom cu F, am reușit să ne ascundem după câțiva copaci și s-o bem. Ne așezasem cam pe la capătul rândurilor, ascultam frumos, "fără probleme", adică fără să sărim și să dansăm. Pațanii cei mai entuziasmați au trebuit să plătească. Menții făceau continuu selecția, fără un pulan în cap era greu să scapi. Până la urmă a început să plouă. Am mers până la F, am mâncat ceva, ne-am pus hainele la uscat deasupra aragazului. Peste câteva minute bluza mea se făcuse pasăre, a luat foc.

Când se mai oprise ploaia ne-am întors la concert. Acum show-ul de pe scenă era aproape insignifiant față de ce se făcea cu publicul. În afară de pulane se mai dădea și cu pistoale în cap, pațanii erau invitați să-și scoată limbile afară, să vadă mentura dacă nu cumva s-au împuns chiar acolo. Veselie mare!

Tocmai ne întâlneam cu un gopnic, prieten de-al meu. Am mers iarăși în spate, după copaci. Am aprins o țigară cu travcă și la revedere! Mai departe am privit show-ul, hardând ușor, privind ceea ce se întâmpla cu pațanii ca pe un fel de videoclip al pieselor. Știu că tare am mai râs când rockerul ăla era fugărit de menții care nu-l puteau ajunge. Asta a fost punctul culminant al concertului. În spatele nostru pațanii săreau cu parașuta, pe scenă muzică, în public - forfoteală cu menții care nu reușeau să-l ajungă pe rocker din cauza că era dus de doi pațani și tot publicul puneă piedici "organelor". De sus, de unde se sărea cu parașuta, un domn, tatăl unui prieten de-al lui Șobo, filma toate astea. E mai tare decât Tarantino ce-a ieșit! Mai ceva ca în *De la apus până la răsărit!* E sânge real, public de punckeri, rockeri, gopnici, de asemenea real, gabori adevărați și o viermuială care pare trucată, ieșită din orice imaginație normală.

Știu că la urmă au fost artificii, pizdos! Ca orice film care trebuie să aibă un sfârșit. Ne durea în pulă, am stat și ne-am uitat și la ele. În cer artificii de la tata Soros, jos bâcii cu pulane.

Zilele trecute am citit că au fost prinși câțiva polițai care ucideau taximetriști ca să le ia banii. Pentru o țară normală așa ceva e mai greu de imaginat, pentru R. Moldova, pe cale de a se federaliza, e greu de imaginat pentru că au fost până la urmă prinși. Bănuiesc că tot de taximetriști, care nu lasă lucruri din astea să le scape, ei își fac dreptate singuri. Dacă vrei să fii cât de cât liniștit în Patria mea, cumpără-ți pistol, frate, ca să știi când un polițist te oprește - să-l împuști în cap.

7. Ce faci, șoarece?

Bob a fost la vremea sa rocker, că a văzut că un prieten al său ascultă rock. Avea plete mari, încâlcite, care începeau să semene cu cele ale lui Bob Marley. El cumpără, de fapt cumpăra, în vremurile bune, casetele pe care le vedea mai mult timp într-o vitrină. Vede azi Madonna sau Sandra, vede mâine, până când hotărăște: ia să văd ce dreacu de casetă mai e și asta!

Avea o colecție imensă, dar când au început vremurile grele a vândut o parte din ele aproape pe gratis. Apoi, când se sătura Greta de vreo casetă de-a ei și vroia s-o arunce, venea la Bob să facă barter. Își lua caseta care-i plăcea și o lăsa pe-a ei. Dar Bob ascultă muzică și de suflet: clasică, făcută special pentru meditație.

Parcă aud cum pune în cas o casetă cu muzică clasică și-apoi începe patul să scârțâie. Mi-a arătat o dată una dintre zecile lui cărți de yoga. Avea nu știu câte sute sau mii de poziții de futut. Mi-a zis că a încercat o parte și că vrea să le încerce pe toate.

Așa că pe parcursul săptămânii exersează și experimentează cu Greta. Vinerea, sâmbăta și duminica nu, că atunci vine iubitul ei. Un timp nu s-au futut, cel puțin așa pare după vorbele lui Bob: nu o ducem prea bine cu Greta... Apoi, văzând că scade pe zi ce trece în ochii lui Bob, se pare că Greta i-a dat iarăși de futut. Asta se vede și după mersul șărâit și după privirea ușor obosită, atunci când își scoate ochelarii. Oi mamă, ce iubire atunci! Iarăși muzică clasică cu lumina stinsă și scârțâitul jalnic al patului. Așa că Bob înaintează cu experimentarea pozițiilor yoghine. Și începe să mai aibă grijă de organism: îi trezește pe toți când

exersează cu halterele, zici că-i țin de deșteptător. Apoi, când o petrece pe Greta acasă își trage din toată puterea burta, așa pare un tip mai sportiv.

În afară de yoga, pe Bob și pe Greta cel mai mult îi apropie șoarecii. Bob a început să țină un șoarece cadou de la Greta. Asta așa, în varianta oficială. Varianta neoficială mi-a spus-o Greta nu demult. De fapt ea era indecisă dacă să-și ia sau nu șoarece. Desigur că l-a convins la început pe Bob să-și ia. Ce nu face dragostea adevărată! De-atunci Bob e cel mai mare prieten, frate de sânge aproape, și apărător al șoarecilor. Asta așa, ca să-l iubească mai mult Greta, care desenează șoareci pe toți pereții blocului și scrie sub ei *Bob*. Dar Bob, ca să nu fie descoperit de vecini completează: Bob Dylan. Și uite-așa, ca un semn de devotament către Greta, Bob are din ce în ce mai mare grijă de șoareci. A ajuns până acolo că el iese din camera lui și vine să citească la bucătărie, ca să se plimbe șoarecii liniștiți. Acum are trei. Dar la un moment dat a avut treișpe. OK, imediat trebuie să nască animalul iarăși.

S-a ajuns la asta că Greta a dat un hamster mic la mă-sa, adică la mă-sa șoarecelui. Și s-au futut. Bob, de jale, când a venit de la bibliotecă și se plângea că-l ustură ochii și dă-o-ncolo de treabă ș.a.m.d., i-a mai pus o dată să se fută. Să se sature mititelu', dacă tot s-a futut deja o dată. Apoi l-a pus și pe tat-so. Așa a fost toată familia fericită.

Înainte de a-i vedea hamsterii cum se fut, îmi plăceau și mie un pic, adică nu-mi era scârbă. Apoi Bob mi-a explicat cum e cu mama natură, că tata-șobolanul după ce-și scoate pula din șoricioaică și-o suge înainte de a o băga iarăși. Despre incest ce să mai vorbim...

Ca să-mi provoace scârba și mai mult Bob începea să-și sugă degetele când îl întrebam dacă și-a spălat mâinile după ce s-a jucat cu animalele în călduri. Îfii, ce de bun!!!, făcea el. Cred că atunci prima oară am vrut să-l bat. Că aia cu: și sperma cred că are ceva bun, dacă o papă atâtea, tre' să-ncerc. Mi-a zis că atunci când se hotărăște crede că se va duce travestit la Calea Turzii, acolo unde stau vampele, că ar mai face și un ban. I-am zis că pot să-i dau și eu să guste, dacă vrea așa de tare...

Ăsta-i Bob, nimeni nu-i ca el. E moralist, prea-i place să vorbească așa ca babele, alta e că prea dă sfaturi... În fine, poate că l-am *înțeles greșit*, așa cum mi-a spus de sute de ori. Poate că-l voi înțelege mai bine atunci când va începe să scrie eseuri, că și pe asta are de gând s-o facă, când termină studiile.

8. Joi

Să nu-mi mai scrii, mi-ai spus odată, când erai supărată că ne-am văzut doar de câteva ori într-un an. În aceeași zi când ai venit la mine, care eram prin trecere, trebuia să și pleci. Ce rost are să-mi mai scrii?

Am umblat așa supărați până când s-a apropiat plecarea ta. Iar ai înnebunit fără mine, mi-ai zis, într-o zi am să te găsesc nebun bun de legat.

Apoi am intrat în autobuz. Zilele cad ca niște cărămizi așezate una după alta. Eu îmi car bagajele dintr-o parte în alta. Pe drum renunț la câte-un obiect. Renunț în pula mea la tot ce nu mi-e absolut necesar. Lucrurile absolut necesare se fac din ce în ce mai puține. Cândva îmi voi schimba locul cu mâinile în buzunare. Cândva voi deveni un obiect bun de împachetat și de aruncat într-o groapă. Sau așa, neîmpachetat, la marginea unui drum.

Cândva voi ajunge la capăt de drum. Ca de atâtea ori îmi voi aprinde o țigară și voi inspira adânc. Nu aș vrea ca țigara atunci să mi te aducă, aș vrea să fii alături.

Șoferul a zis că mai stă câteva minute. Ieși din autobuz. Ți-a trecut supărarea. Îmi spui să nu te mai sărut, că se uită tot autobuzul. Așa e viața mea – ca și cum s-ar uita un întreg autobuz.

Șoferul pornește motorul, urci în autobuz. Și ultimele tale cuvinte, care m-au făcut să mă simt și mai de căcat: te rog să nu mori.

9. Made in USSR

Am fost toți creșcuți cu vise foarte frumoase. Totul era excelent și nu ne trebuia nimic din altă parte. Noi doar ajutam pe alții. Îi apăram de dușmanii capitaliști.

În timp ce ne jucam cu mașinile frumoase cineva putrezea în Siberia. Cineva nu-și mai vedea fiul. Dar astea sunt nimicuri. Huinea.

Se bea în schimb multă vodcă și vin ieftin și bun. Salamul iarăși era ieftin. Iar la o vodcă rezolvam totul. La o vodcă totul devenea limpede.

Bunicii și părinții noștri beau de stingeau, ca să le fie mintea limpede și să poată lua hotărâri corecte. Noi, copiii Uniunii Sovietice, ne nășteam cu visuri de bețiv.

Bei o vodcă, hotărăști ceva! Mai bei una – faci dreptate! Doamne, și ce idei! Lumea pare perfectă atunci. Le faci dreptate la toți. Dacă nu vor, proștii, venim cu tancurile! Pe urmă își vor da seama că le-am vrut binele.

În Uniunea Sovietică nu există sex!, e o lozincă mai veche comunistă. Într-adevăr - nu exista sex normal, se futea numai cu mintea. US a avut o minte futută.

Președinții Uniunii Sovietice aveau toți mecle de alcoolici, de idioți. Totuși, erau visători. Visurile lui Lenin erau înfăptuite de Stalin, ale lui Stalin și Lenin de ceilalți. În timpul perestroicii, au început să apară matrioști cu fețele președinților, de la Lenin la Gorbaciov. Ar fi trebuit ca la sfârșit să fie o vodcă. Era doar Lenin.

Când a venit Gorbi a interzis băutura. Toți s-au trezit mahmuri. Mai dă-o-n pulă de țară! Schimb țara pe o vodcă și un castravete murat. Deși s-a tăiat ca o rămă, Uniunea Sovietică există prin fragmentele sale, prin creiere mumificate. Comuniști sunt peste tot, sunt majoritatea. Se numește altfel, totuși: naționalism și alte idei colorate la o sticlă de vodcă. Comunismul, așa cum a existat el în Uniunea Sovietică, a fost o ideologie a alcoolizării. Care n-au ajuns niciodată până la urmă la dezintoxicare.

10. Sâmbătă

Mi-ai zis mai târziu că ți-a plăcut la început de mine fiindcă eram *ciudat*, cu alte cuvinte - dus și pentru că eram fizic *bine dezvoltat*, ce greu să pronunți așa cuvinte. De dus, nu știu, toți sunt duși, doar că în direcții diferite. Fizic, m-am antrenat la kickbox câțiva ani, am luat în cap atâtea pumni câți alții nu iau într-o viață. Bine, a fost metoda rapidă, așa cum se fac reclame pe cărți: *engleza într-o lună* bla-blea. Când eram începător primeam pumni în cap de la cei mai buni, cu ei făceam sparinguri. Numai câți pumni în cap am luat de la Ski. Deși acum sunt degradat fizic, anii ăia mă ajută uneori. De exemplu, la vreo discuție cu intelectualii. Uneori doar așa îi poți opri, sunt toți fără simțul măsurii, toți paranoici, se cred fenomene paranormale, luceferii pulii pizdei mă-sii. Așa, când încep să urce prea sus – îi fuți una-n cap și atboi, suca.

Apoi am făcut jogging când în spatele meu era poliția, ești foarte motivat să alergi. Nu ai ce alege, renunțarea la fugă înseamnă renunțarea la tot, dacă te-au prins. Polițiștii au pretenția ca strada să le aparțină, ei doar complică treaba. În primul rând cu crimele lor, apoi cu legile lor futute. Noi avem legile noastre, verificate în timp, ele nu coincid cu alea făcute de pensionari perverși și senili.

Eram în căminele din Gheorghieni, într-o cameră cu Allbe și doi români. Da, atunci am început să ne diferențiem: în români și basarabeni. Distanța era făcută desigur de români. Vorba unui profesor care după ce ne-a căcat o oră, a concluzionat: înainte vă iubeam mult, ca pe niște frați, acum mi-e rușine de ce fac basarabenii. Chiar cu vreo săptămână în urmă au prins pe doi cu pistoale.

Ei și? Ce e așa de mirare să ai pistol? Mai bine să te împuște altu'?' Când aud de frați români, de pe ambele maluri ale Prutului, mi se face greață. S-ar putea foarte bine teoretiza ce înseamnă curvăria pornind de la relațiile moldo-române. Și Moldova și România stau crăcănate fâlfâind din drapele, așteptând să vină

cineva să le fută. E vorba doar de concurența și invidia dintre două curve sifilitice și ordinare. Îmi bag pula, dar vorba aia, nu mi-am găsit-o la gunoi să mi-o bag în așa ceva.

În Gheorghieni aproape toți românii aveau un aer de superioritate, cu cât mai cretin era cu atât se simțea mai *ales*, supraom aproape. Noi trebuia în ochii lor să ne simțim ca un fel de refugiați, un fel de *săracii*. Ei, pula! Am mai zis, diferența nu am făcut-o noi și nu o facem nici acum. Diferența a venit din partea fratelui care s-a vrut mai mare. Sau soră, mai bine zis.

Apoi nici basa nu s-au lăsat mai prejos. Începeau să vină tot felu' de idioți, care prin simplul fapt că sunt basarabeni credeau că îl apucă pe Dumnezeu de coaie, că au deja prin asta un merit. În fine, e o temă borâtă, dacă se simte cineva superior prin naționalitatea, regiunea, satul de unde e – să-mi sugă pula.

Adevărul e că pe mine m-a durut în cur că tu ești ardeleană, iar eu basarabean. La fel ca și la mine, sângele tău amestecă mai multe naționalități, nu mai contează ce scrie acolo în buletin. Buletinul cu tot ce scrie acolo e ca pentru vaci: să știe cum să te încadreze în cireadă.

Erai mică, de-abia terminaseși liceul. Avusesem un chef organizat de *frații români* în cameră. Aia se apucaseră de dansat, iar eu cu Allbe de băut vin cu cana, repede, așa, ca pe ceai. Discutam cu el mai mult despre iarbă, asta după ce ne descoperisem patimile comune. De unde dracu' să faci rost de iarbă în România asta?

Ți-am zis să rămâi, să pleci dimineată. Ai rămas și am început să vorbim tot felu' de căcaturi. Știu că mă întrebeseși dacă știi ce-i aia *heavy metal*. Atunci eu te-am întrebat dacă-ți place **Sepultura**. Erai rockeriță, genul de adolescenți teribili. Măinile ți-eră pline de brățări și de inele de argint.

Te-am *cucerit* pe etape, la început îmi spuneai că ai un iubit că bla-bla-bla. Până la urmă l-ai trimis dracului și ai rămas cu mine.

Atunci, dimineată, când m-am trezit, ți-am simțit lipsa. Mi se făcuse dor de tine și nici nu-mi mai aminteam bine cum arăți.

11. Restart

Într-o zi, Allbe a venit fericit. Murea de râs. Porcule, i-am zis, ai curnit. De unde? Găsisem niște băieți care ne-au iluminat. Iarba e peste tot. Farmacii sunt peste tot. Acolo unde însă nu există farmacii, nu există nici legi care să-ți interzică să fumezi, să crești o iarbă. Legile sunt invenții pentru hoți și proști.

Așa a început. Noi ne duceam și curneam la baie, apoi ne întorceam în cameră. Le povesteam *fraților români* despre iarbă și efectele ei. Ăștia erau entuziasmați, vroiau și ei. De unde, tată? E mișto să povestești despre efecte atunci când ești rupt. Băieții nici nu-și dădeau seama.

Între timp, aflând că sunt câțiva basa în cămin, au început să vină la noi tot felu': îmi aduci, frate, un kalașnikov, îmi aduci haș, pistol, îmi înregistrezi o mașină pe numele tău... Noi mai trăgeam o travcă și le promiteam la toți de toate. Cum nu, frate?...

Ție nu-ți plăceau toate astea, așa că ieșeam la plimbări. Ne sărutam ca proștii pe stradă, umblam aiurea. Într-o zi mi-ai spus: vreau să facem dragoste.

12. Familia Bundi

Sunt lucruri cărora la început nu le acorzi nici o importanță, dar care prin repetarea lor uneori te înnebunesc. De exemplu să mergi pe stradă și la un moment dat un ment să-ți ceară actele. Sau să-ți pună o amendă că mergi prea tare, prea încet, că ai parcat greșit, că ai numere din alt județ, gaborii nu pot să nu dea amenzi.

Astfel de lucruri are vocația să facă și Bob. De exemplu, să vin seara obosit la tine și el să apară: v-am adus șoarecele, dar să aveți grijă să nu-l călcați, să nu-i dați ceva de mâncare să se otrăvească, să... să... ș.a.m.d. Tocmai când vroiam să te fut îmi trebuia șoarecele să-l plimb!

De când are o familie întreagă de pidaraji mici, nu mai știi care în ce relație e cu ceilalți, un șoarece poate fi altuia și tată și frate, și fiu și futălău... Nu credeam vreodată să mi se facă așa scârbă de șoareci. Uneori adormeam și ca în filme de groază mă trezeam când un șoarece îmi cădea de pe dulap pe față! Super! Nu știu cum am reușit să mă abțin să nu arunc măcar unu' de la balcon.

Acum expresia *șoarece de bibliotecă* mi se pare și mai potrivită pentru intelectuali.

După ce Bob a înțeles: lui Yo nu-i mai plac șoarecii..., și-a găsit alt hobby: iarăși când să ne futem: pak! pak! în ușă: vă uitați cumva la **Familia Bundi**? Mi-am amintit de vorbele lui Dosty când Fane i-a declarat că o să vină în fiecare noapte să scrie la computerul lor: vină, Fane, de ce să nu vii? Eu cu gagică-mea o să ne futem, iar tu o să scrii la computer.

Sau iarăși un obicei pizdos: Bob când nu meditează, se plimbă bodogănind cu șoarecii, același refren: șoarece, șoarece, animal de treabă, șoarece, șoarece, animal de treabă, uite la el ce inteligent e, șoarece, șoarece... Sau Greta cum își târâie picioarele și trânteste ușile, toate ușile, inclusiv de la dulapuri și de la frigider.

Fute-te, Yo, dacă ai nervii tari, dacă rezști în timp ce te fuți să auzi continuu: șoarece, șoarece, animal de treabă, șoarece, șoarece, animal de treabă, uite la el ce inteligent e, șoarece, șoarece... sau cum trânteste Greta ușile și șârâie picioarele, sau când ți se scoală să auzi cum îți bate Bob la ușă să te onoreze cu prezența șoarecelui...

De când Bob și-a făcut propria familie Bundi, cu șoarecii ei cu tot, l-a scos pe unu', pe tatăl familiei, în coridor, că-s prea mulți în camera lui. Așa că cretinul de șoarece te trezește la orice oră ronțâind. Pidarii mănâncă mai bine ca mine, în fiecare zi Bob le cumpără mere, pere, banane, fulgi, semințe, ciocolată, salată... regim pizdos, ce dreacu... E și mai mișto că Bob înainte de culcare vorbește cu fiecare jigodie în parte, sunt fericit când pe la două îl aud în coridor: șoarece, șoarece, animal de treabă, șoarece, șoarece, animal de treabă, uite la el ce inteligent e, șoarece, șoarece...

Nu de alta, dar oricum sunt obișnuit cu căminul. La cămin tot timpul e gălăgie, dar diferită față de cea de acum o oră, două, în schimb Bob o ține una și bună: vai, vai, vai, începe o nouă zi de rahat, vai, vai, vai, nu știu ce dreacu mă ustură ochii, vai, vai, vai, tare prost o duc cu banii, așa... ce mai mâncăm acum?, și vorbele care le încoronează pe toate: șoarece, șoarece, animal de treabă, șoarece, șoarece, animal de treabă, uite la el ce inteligent e, șoarece, șoarece... Desigur că toate astea cu gestul potrivit: cu baterea cu palma pe burțălău, pe fălci, scărpınatul la coaie și ruptul etichetelor.

13. Capitalism

Te-am iubit America, te-am visat, te-am așteptat, iar tu, America, te-ai pișat peste visurile mele. Ești o curvă, America. Mă piș pe tine, America. Și pe obsesiile tale.

Toți așteptau de la tine pacea. Bătrânii în timpul comunismului se uitau toată ziua la cer. Te așteptau, America. Așteptau să te vadă venind în avioane, să aduci libertate, fraternitate etc. Tu ai adus bombe, America. Nimeni nu a crezut la început să însemni altceva decât pace, tu poate crezi asta și acum.

Uniunea Sovietică era pe de o parte, era răul, era pericolul omenirii, al libertății, iar tu, America, erai la celălalt capăt, erai libertate, erai pace, erai binele. Tu, America, luptai cu Uniunea Sovietică.

Dar și Uniunea Sovietică însemna pentru mulți binele, pacea, libertatea. Uniunea Sovietică lupta pentru frații mai mici ocupați și exploatați de bampirii capitaliști.

Într-o zi, Uniunea Sovietică a obosit de atâta luptă. Într-o zi Uniunea Sovietică a intrat în mare căcat. A văzut că frații mai mici nu se bucură de libertatea pe care ea le-a dăruit-o, nu se bucură de pedepsirea dușmanului. Și atunci Uniunea Sovietică s-a simțit cu un mare gol în piept. Locul ăla era plin de morți. De toate culorile. De morții pentru idei, de morții dușmani, de copii arși înainte de a se naște, de femei însărcinate violate. Uniunea Sovietică a fost și ea un vis frumos, s-a dus dracului. Ar trebui să te gândești bine la asta, America.

Tu, America, n-ai mai știut cu cine să mai lupți. Pentru pace, fraternitate, libertate. Un timp ai găsit dușmanul în Irak, ai bombardat acolo, s-a rezolvat prea repede, prea ușor. Deși mulți credeau că vine sfârșitul lumii. Apoi, America, ai găsit și mai găsești și alți dușmani, dar ei sunt prea mici pentru puterile tale. Așa că îi distrugi cu totul, cu tot cu case, cu bătrâni, copii. Tu, America, le aduci eliberarea. Le aduci pacea ultimă.

De ce te urăsc iugoslavii, America? De ce te urăsc musulmanii? De ce te urăște atâta lume, America? De ce te urăsc americanii? Tu răspunzi că pentru că sunt proști. Proastă ești tu, America.

Ție, America, ți-e a fute și nu ai cu cine. Ți-ai omorât bărbații care puteau face asta. Ești ca o libelulă, care își mănâncă masculul după futai, America. Pacea, libertatea, fraternitatea ta e de căcat. Ea înseamnă în primul rând moarte. Multe morți nevinovate pentru fantasmale tale perverse. Ești necrofilă, America. Ucizi ca să fuți.

De fapt ești doar o proastă. Ca și Uniunea Sovietică. Ești condusă doar de moșnegi libidinoși și proști, cărora nu li se mai scoală, care ejaculează doar la statisticile morții. Eroii tăi sunt babe, America. Ele hotărâsc soarta ta, America.

America, nu fi vacă, vei fi lovită în cap ca o vacă, vei fi lovită în toată splendoarea atunci când nu te aștepti la asta. Căci ai o minte de vacă. Ești proastă și te superi când îți spune asta Eminem, când ți-o spune Marilyn Manson sau ți-o trage Jim Morrison.

După ce omori milioane de oameni te miri că cineva moare pentru a te lovi. Câți oameni ai ucis tu, America? Te miri că mai vrea cineva să te fută? Ești deprinsă doar cu poezii? America, lasă-ți pensionarii să se ducă la pensie. Lasă-i să se fută între ei.

America, chiar nu vezi cum îți bagi singură bombele în cur? America, nu te mai iubesc. Mi-e scârbă de tine. Mi-e scârbă de toate utopiile, ca și de Uniunea Sovietică. Ascultă hip-hop sau rock mai bine, calmează-te, vacă.

Drapelele tale, America, sunt arse în toate colțurile pământului. Oamenii plâng din cauza ta. Oamenii își taie venele din cauza ta. Ei își jură că te vor lovi așa ca să ții minte.

Dar americanii tăi ce crezi că fac acum? Nu crezi că încep să se sature de atâția eroi, de atâtea crime amestecate cu libertate, fraternitate, egalitate? America, americanii te vor fute. Fiindcă tu le-ai futut atâta timp mintea. Fiindcă ești o curvă proastă, America.

14. Curățare yoga

Lui Bob i se pare că e tot timpul bolnav. Ochii îl ustură, mucusii îi curg, da-păi cre' că m-a tras iar curentul... Și bagă pastile, băi tată! Pastile sunt peste tot, inclusiv la budă. Cre' că-i toxicoman fără să-și dea seama. Aspirină, huiună, gavină, doxiciclină, paracetamol, algocalmin... în fiecare zi bea câte-un pumn. Preventiv...

Boala principală e însă de stomac. Din cauza tabletelor și dulciurilor stomacul lui Bob a luat-o razna. Astfel, chiar dacă s-a căcat cu jumate de oră în urmă pe Bob îl poate apuca cufuritul iarăși.

O patimă a lui e plimbatul. E în stare să se plimbe câte vreo șase ore. Să străbată orașul dintr-o periferie-n alta. Spune că atunci meditează cel mai bine. Cred și eu, cum să meditezi într-o cameră plină cu jigodii de

șobolani? Burțălăul îl mai poate dura și din cauza că și-l trage în sine, mai ales când e cu Greta pe stradă. Bob își trage burta și face o expresie că zici că se cacă imediat pe el, iar Greta își târâie picioarele de-o doare-n cur de toate.

Bob știe toate străzile, știe toate plăcintăriile, gogoșeriile, non-stop-urile și chioșcurile cu mâncare. Desigur că în timpul plimbărilor burta i se umple regulat cu toate rahaturile. Când se întoarce în apartament, cu un vraf de pungi cu napolitane, biscuiți, ciocolată... are întotdeauna buzunarele pline de pungi goale.

Are cu el tot timpul și câteva sticlute de ceai de urzică sau sucuri. Ca să-l ajute la digestie. În fiecare zi Bob zice că mâine face o zi de post, să mănânce doar grâu umflat, dar de fiecare dată după ce își rade până la amiază porția inițial repartizată pentru o zi, zice că a cam amețit, nu-ș' ce dreacu... parcă mă ustură și ochii... și coboară desigur să-și ia ceva dulciuri să-și revină și pe deasupra mai bagă și un pumn de pastile.

Cu toate că crapă atâtea căcaturi, Bob se crede cumpătat. La început, când l-am cunoscut, se credea chiar vegetarian, dar când a văzut că mă futeam de râs a schimbat termenul, acum e *cumpătat*.

Seara, Bob e constipat. Ca să scape de constipație îl ajută yoga, a zis că mă învață când am chef și pe mine. Bea trei litri de apă caldă cu sare, face nu știu ce exerciții yoga și apoi WC-ul e ocupat între o jumate de oră și o oră. Procesul se numește *curățarea stomacului*. Mamă, ce aud atunci! Explozii și artificii! Pula mai ești în stare să mergi apoi la baie, mai bine te piși în lift sau la balcon, că la WC-u îți pică părul din nas după ce orbești...

Vai, vai, vai, ce dreacu... Dimineața Bob și-o începe iarăși cu o tehnică yoga: își rade toxinele de pe limbă cu o linguriță.

Bob e băiat bun, pe bune, dar sigur că nu trăiesc pe aceeași lume ca și el. Nici lumea pe care trăiește el nu e cum vrea să o creadă – cu multe exerciții yoga, inclusiv cu Greta, cu multe dulciuri, se dovedește în schimb cu de-alea ce ies din burta lui tocmai curățată.

15. Printre dinți

Într-o vizită în R. Moldova, atunci când stăteam în cartierul Gheorghieni, de Paști, maxilarul mi-a zburat dracului. O lovitură cu o țeavă în bot și gata.

Tu nu mai știai de ce nu vin, ce se întâmplă. Apoi ți-am scris. Că totul e în regulă, doar că am câteva fracturi la maxilar și vin repede, când am să pot suporta să merg vreo 24 de ore cu trenul.

Când am venit, Allbe mă aștepta în gară. Ne-am mai pricalit cum vorbesc, Allbe zicea că așa am o voce mai impunătoare, mai bărbătească. Așa, adică cu maxilarul cusut cu sârmă. Acasă îmi venea să mă cațăr pe pereți, să scot odată toate sârmele. Vreo săptămână nu puteam articula nimic, apoi m-am învățat să vorbesc fără să deschid gura, printre dinți.

Doctorul care m-a cusut, după ce a tras câteva sute de coniac înainte de operație, pentru curaj, în timp ce băga sârma în gingiile mele și trăgea cu cleștele, încerca să convingă o asistentă să o fută. Pe urmă m-am gândit că poate o fi avut ăla cursuri de psihologie, pedagogie, metodică, nu?, cum să facă să distragă atenția pacientului în timp ce îi taie carnea. Asistenta a fost de acord până la urmă, chiar a zis că o cheamă și pe prietena, iubita ei, mai bine zis.

În stația de lângă cămine am coborât cu Allbe și ne-am oprit un pic să-mi revin. Am văzut o gagică mișto întoarsă cu spatele la noi. Când se apropia troleul, mi-am dat seama că ești tu. I-am zis repede lui Allbe că vin mai târziu și am sărit în troleul în care urcaseși. Am venit lângă tine. Tu te uitai pe geam. Te-am privit așa un timp, apoi am pus mâna pe umărul tău. Te-ai întors speriată.

Ți-am făcut semn să coborâm, nu am vrut să te sperii în troleu de modul în care vorbesc. Am coborât, ne-am dus și ne-am așezat pe un scaun de la intrarea într-un bloc. Am fumat câte-o țigară așa, fără să vorbim nimic.

Am stat două luni cusut. Eram nervos pe toată lumea, inclusiv pe tine. Nu mai știam ce-i aia să mănânci. Dar pierdusem și simțul foamei. Mi se băga doar glucoză în venă. Plus tot felul de căcături pentru dezinfectare, pentru nu știu ce. Medicii au creat în mine o repulsie pentru injecții, e o cauză a iritării mele față de înțepături. Iarbă, tablete, e altă treabă. Înțepăturile îmi creează o stare de silă, de murdărie. Căci sângele e murdar. Când vezi sânge trebuie să te speli.

Vroiam atunci tare să te sărut, dar nu puteam să fac lucrul ăsta. Tu îmi sărutai buzele, îmi atingeai cu limba sârmele de pe dinți. După ce mi-am scos sârmele și te-am sărutat, câteva zile iarăși nu am prea putut vorbi, depusesem prea mult efort pentru maxilarul meu.

16. Șefu'

Bob zice că doamna cu teu', care face curățenie în bloc e imaginea perfectă a securistului. Ea îi știe pe toți, fără complexe se leagă de fiecare care-i iese-n cale: bă, tu arunci chiștoace pe jos? Tu scrii pe pereți? Vă ia mama dracului când vă prind! Morari, unde vrei să arunci gunoiul? Ți-l bag în cap, bă! Nu te pune cu mine că te...

Când administratoarea blocului încasează banii pentru cheltuieli, doamna cu teul stă în dreapta ei, având de comentat la fiecare câte ceva.

Doamna cu teul are de fapt două stări. Prima, e cea fericită, când e beată. Atunci, chiar dacă se leagă de cineva, o face ca să se amuze, să mai scape pârține pe gura ei: hă-ho-hlă-hfă! Bob e băiețelul educat și naiv al blocului. Administratoarea, doamna cu teu', instalatorii, șefu' de scară, l-au luat drept fraier, așa că acum trebuie să suporte orice fel de fraiereală. De exemplu, cheltuielile pe apartamentul lui Bob întotdeauna sunt cele mai mari din bloc.

Buru fusese bolnav, a trecut mai rar pe aici și nu a mai desenat în lift, așa că liftul e acum *curat*. Are doar câteva iscălituri ale lui Patrocle și din când în când câte-o borătură, în rest – flegme zilnice. Într-o zi, Greta a zgâriat pe peretele de la parter, de lângă lift, un șoarece. Doamna cu teul l-a chemat pe Bob la ea și i-a zis: bă, pula mea, vezi că cineva din apartamentul tău a zgâriat pereții, îi dau o muie când îl prind!

Soțul ei e șeful de scară. Un imbecil de 1 metru 20, cu capul pătrat, lentilele groase cu privire pătrunzătoare. El întotdeauna permite celorlalți să intre înaintea lui în lift, apoi începe să întrebe: da' la ce etaj, da' câți stați acolo, da'...

La Bob în apartament șefu' de scară a fost de mai multe ori, să-i vadă pe toți care locuiesc acolo și să-i preîntâmpine că degrabă tre' să vină poliția. Desigur că poliția, adică un alcoolice de polițist cu mucii uscați pe bot și scărpinându-se în ureche cu pixu', apărea imediat. Așa se făcea că venea numai la Bob.

În rest, șeful de scară e simpatic. Ori e bălos, puțind a alcool, ori încă treaz, pe la cinci dimineața se duce la pescuit. Și e foarte amabil. Data viitoare când voi veni la tine și mă va lua cu amabilitățile lui am să-i dau un cap în gură.

17. I Wanna Get High

Bag câteva fumuri și *plec, pa!*, mi-am ratat cariera, la revedere Terra! Culoarele îmi invadează ochii, aud în coridor râsete, îl aud pe Allbe cum întoarce o casetă și cade și el în pat. Tataie în tricoul lui cu frunze de cânepă încercă să urce pe patul supraetajat. Chitara lui cade, provocându-mi în cap explozii, beznă ce se încheagă cu foc.

Cu încetul toate alea legate de realitate ies din hard. Ultima legătură a fost o muscă care mi s-a părut că a zburat o veșnicie de la un capăt la altul al camerei, apoi s-a lovit de WTC și s-au dus împreună în beznă.

Te simt lipită de mine, rotindu-ne prin beznă, frig, apoi cald, apoi brusc suntem iarăși sus, norii ne trec prin creier, simt ce simți tu, reușesc să mă văd în același timp și prin ochii tăi și prin ai mei. Mă simt prin tine, mă văd, mă lipsesc de mine prin tine.

Îl văd pe iepurașul cu ochii bălângănindu-se alergând pe lângă noi, așa ca într-o poveste ce mi-ai spus-o odată. Simt durerea ta atunci când te mușc, când te zgârii. Brusc cădem lângă niște munți, cu o viteză uimitoare trecem printr-o peșteră, coborâm tot mai jos, se face frig, apoi aerul e cald și umed, apoi fierbinte. Trecem prin lavă, ea ne acoperă corpurile, nu reușește să se bage între noi. De fapt, nici nu mai simt vreo diferență între tine și mine. Dacă te-ai dezlipi măcar o secundă de mine, știu că aș rămâne aici, aș fofoti prin lavă, m-aș pierde, nu aș ieși niciodată la suprafață.

Viteza ni se mărește din ce în ce mai tare, lăsăm lava în urmă, trecem iarăși printr-o peșteră, ne rotim prin ea, e un fum ușor, se aud sunete ciudate. O muzică ce nu se aude normal, ce se simte de peste tot. Îl găsim într-un colț pe bătrânul mag mișcându-și ușor capul cu ochii închiși. Îi contemplăm muzica, ne desprindem unul de altul și încet ne descompunem în aer. Suntem cântecul magului, trecem pe lângă desenele cu oameni plutitori de pe pereții peșterii, pe lângă zgârieturile colorate pline de liniște, pace și înțelepciune care nu spun nimic, nu poți să transmiți asta altuia, chiar dacă ai simțit-o și ți-a dat viață.

Bătrânul mag scoate din ureche un cărbune aprins și îl pune pe narghilea. Simt, văd cum trage fumul ce vine direct din narghilea la gura lui, deși nu are nici un furtun. Fumul face cercuri jucăușe, ordonate, intră în gura magului, ca o mână ce se bagă în plămâni, se oprește acolo, e înghițit de sânge, simt cum mâna i se plimbă prin vene, ajunge la creier, îi mângâie ușor ceafa, magul expiră. Corpul îi devine fosforescent, transparent. Îi văd ochii, deși pleoapele îi acoperă. Simt o liniște nemaipomenită, care nu se compară nici măcar cu fericirea.

Noi ne rotim descompuși în jurul lui, descifrăm desenele de pe pereți, îi trăim muzica. Mă voi trezi cu melodia lui în cap, însă oricâte eforturi aș face nu voi putea îngâna nimic din ea.

La un moment dat el deschide ochii, sunt foarte clari, limpezi, ne trezim înghițiți de ei, ajungem iar pe cer, sus, coborâm până deasupra clădirilor, pădurilor, apoi brusc urcăm iarăși la cer. E atât de bine, norii ne învelesc, ne apară, soarele ne limpezește mintea.

18. Bob face un referat

Ca o regulă paralelă a tendinței sale de a deveni homo universalis, Bob mai are și darul de a se documenta ca pentru o teză de doctorat pentru un căcat de referat. Astfel, într-un semestru întreg el a căutat pe internet, în reviste, cărți, materiale pentru un referat. Până la urmă nici măcar nu l-a citit la școală, că nu mai era timp să și le citească toți.

În schimb, și-a umplut o plasă plină cu notițe pentru acel referat. Apartamentul lui Bob e plin cu astfel de plăsuțe cu notițe. Periodic, el le scoate și le grupează, că nu știu cum se face, dar sunt tot timpul în dezordine.

Viața lui Bob este ca un astfel de referat al lui. Lucrează cu lunile pentru câteva rânduri deampulii, de care nu are nimeni nevoie. Dimineața Bob se trezește, își toarnă ceaiul de urzică în sticlule, își ia într-o pungă mică toate actele, în alta mare – toate notițele la vreun referat și o fute la BCU.

Asta pentru el înseamnă o bună organizare și cumpătare. Vine apoi spre seară: vai, vai, vai, ce dreacu, iar mă ustură ochii, își umple burta și o taie la plimbări prin toate cartierele. Desigur, nu înainte de a da dispoziții când să fie scoși și șobolanii la plimbare prin cameră și în ce ordine.

Iar pe mine mă doare-n pulă de astfel de căcaturi. Mă piș eu pe cultura generală. Ăsta-i un argument feroce al lui Bob: vai, vai, vai, dar asta e cultură generală! Cultura generală e o prostie de futut creierii la cretini, de maxilarizat conținutul, vorba ta. Părinții noștri au fost plini de cultură generală, la ce le-a folosit? Mă piș pe istorie, pe toate rahaturile băgate lor pe gât. Orizontul le era ocupat doar de *viitorul luminos al comunismului*, în timp ce ei aveau regim de sclavi futuți.

Ei studiau istoria și alte căcaturi și nu au observat cum viața trece pe-alături. Mi se face rău când mă gândesc la intelectuali. Interesul lor pentru orice e o boală. De unde? Ei doar își alegeau hobby-uri după hobby-urile puterii care îi futea. Cu alte cuvinte: interesul lor pentru orice e un interes derivat din ăla al securității. În timp ce-și turnau colegii, prietenii, mai exersau studiind ce îl mai mânca în cur pe Decebal, ce prostii s-au mai întâmplat în vastul spațiu carpato-danubian.

E interesant că totuși toți au studiat aceleași rahaturi, cărțile după care trebuiau să se lumineze le erau recomandate tuturor. A fost de fapt doar maculatură. Istoria a fost falsificată. Îmi bag pula-n ea.

De fapt, cultura lor are o singură sursă, au supt cu toții dintr-un singur loc: din pulă.

Știu un lucru, nu vreau ca mintea mea să fie futută. Ce pot eu învăța de la un aparat monstruos care îi modelează pe toți așa cum vrea? Dacă ar fi fost altfel, am fi avut dizidenți, dar așa?... Îl avem doar pe Goma, pe care cu toată prostia și lașitatea lor toți încearcă să-l nege, că da... dar e basarabean... da... dar e nebun... Și *one more time*: să-i mai sugă pula lui Goma.

Decât să scormonesc căcaturi mai bine mă cac. Mai bine fut mințile altora decât să-mi fută mie cineva mintea.

Notițele lui Bob toate vor avea același *destin*, ca să citez unu' dintre termenii folosiți în draci de intilictuali clujeni: Bob tot va ajunge să se constipe mintal și va face o spălătură, folosind yoga. Apoi iarăși și iarăși. Altfel va fi pierdut.

Bob mi-a arătat de câteva ori mailuri de la frate-so. Ăla, invariabil, își începe scrisoare așa: ce faci boule, te îndopi pe banii noștri? Vaca de mama zice să nu-ți scriu nimic de rău... ș.a.m.d. Odată i-a cerut lui Bob o listă cu cărți pentru cultură generală. Bob, în loc să-i dea ceva mai lejer, i-a dat o listă cu căcaturi din istorie. Frate-so i-a scris: să-ți bagi în cur cartea aia, după ce am citit vreo cinci pagini am văzut că nu faci nici un rău dacă stârpești câteva milioane de cretini de pe fața pământului.

Când a văzut că mă amuză mailurile lui frate-so, Bob a avut amabilitatea să-mi trimită și mie câteva. Iată unu' la temă:

Subject: sugi pula
Date: Wed, 28 Aug 2002 21:35:58 +0300

sal
bah mi-am luat cd writer si deja am futut un cd
da stii ce e culmea - ti-am facut nenorocitul ala de cd
ca sa scap de spatiu (de data asta pe bune)
AM TRE CUT LA MATE
am luat 5 in teza shi m-am scos
bani nu avem pentru ca taticu vrea sa-si deschida
firma shi mi-a dat shi mamica 500000 pentru cd writer
m-am apucat de cartea aia cu universul shi planetele
shi stii ce am aflat
CA OAMENII SUNT NISTE FIINTE ATAT DE NEINSEMNATE INCAT
NU ARE NIMIC DACA OMORI PE CATIVA
hai sal ca ma da asta de la conex afara

Dup-aia se pare că Bob a stat un pic pe gânduri. Acum e bine. Citește o carte despre tortură a Ruxandrei Cesereanu. I-am zis să mi-o împrumute și mie. Mi-a cerut un album **Paraziții**.

19. Ecstasy

Nu te-am văzut de vreo lună, nu te voi vedea cel puțin încă o lună. Vorbind aici cu tine ca Arghezi cu dumnezeul lui.

Nici măcar nu știu dacă am să te găsesc când am să ajung acolo. Nici măcar nu știu dacă nu ai plecat și tu în altă parte.

Ziceai că ai putea să mergi în Amsterdam, la ceva rude, nu mai știu. Ți-am zis să mă iei și pe mine, că ar fi mișto. Mi-ai răspuns că nu, că parcă m-ai și vedea deja tot timpul drogat. Mai ales că acolo toată treaba e legală. Și majoritatea comercianților îți dau gratis prima pastilă de Ecstasy.

Din contra, acolo poate că nu m-aș mai droga. Realitatea de acolo e așa ca în halucinațiile mele, de ce să mă mai droghez. În fond, am înțeles treaba, vorba lui Osho, pe care l-am citit de la Bob, pot să merg mai departe. La început n-aveai nimic împotriva să bag iarbă. Aveai doar împotriva dereglării mele. Să mă găsești de-o grămadă de ori rupt în paișpe de-o supradoză, cu noțiunea timpului uitată, mai ales când luam caleosa. Pentru mine totul mergea ca pe *roate*, sau totul mergea după *plan*, cu diferența că una se înghite, iar alta se trage-n piept. Pentru tine era diferit, nu puteai să mă aștepti o săptămână până îmi revin, sau să vii la mine și să mă găsești ubitai. Ubitai în română înseamnă *ucis*, noi cu băieții am mers pe frecvența uciderii.

Îmi spunea Allbe odată un banc: într-un mare oraș, într-o piață mare, a fost ucis unu'. Poliția a înconjurat imediat piața și le-a interzis oamenilor să iasă de acolo, până când nu se află vinovatul. Nimeni nu recunoaște. Un narcoman, care era și el pe acolo, s-a apropiat de mort, s-a uitat, a chemat poliția: auziți, da' asta poate a venit așa ucis aici!

Prima oară când m-ai găsit rupt, după o supradoză, ai fost foarte speriată. După asta m-ai tot futut la cap să mă las. Ți-am zis că nu se poate întâmpla nimic, că e un fleac. La început mă cunoștea de fiecare dată când eram drogat, după-ai nu știu, nu mai ziceai nimic. Ori că ai văzut că degeaba îmi zici, ori că te făceai și tu că nu observi nimic.

Odată chiar mi-am cumpărat pastile în timp ce mă conduceai la gară. Mi se terminase și iarbă și caleosa. Deja începuse lomca, nu știam cât rezist fără. Cu încetul, trecusem de la iarbă pe pastile, după vreo zece doze de caleosa mi-am dat seama că dacă nu iau câteva zile deja încep să mă cațăr pe pereți. Nu m-a deranjat foarte tare, mai ales că nu mai țineam minte nimic cu săptămânile. Când mi se terminau pastilele știam că trebuie să merg la farmacie. Atât.

Atunci am vrut să te fentez, ca de atâtea ori, să-mi iau pastile de la două farmacii diferite în drum spre gară. Doar că ai venit să mă petreci. Așa că a trebuit să te conving că e o nimica toată, că le iau doar pe tren ca să nu simt cum trece timpul. Ți-ai dat tu seama, dar nu ai avut ce face. Îmi amintesc și acum de ochii tăi albaștri, mirați, disperați, mă rugai, măcar acum, de data asta, fă-o pentru mine, nu mai lua pastile. Totul e bine, totul va fi OK, îți repetam eu, simțind cum sângele mă fute, își cere doza cuvenită. Erau cuvintele lui Baston înainte de a se călugări: totul va fi bine, frate. Sau într-o variantă a englezei sale personale: totul va fi everybody!

Ți-am promis că nu se va întâmpla nimic, mă simțeam cam de căcat în fața ta, oricum nu mai aveam de ales. Te-am privit de pe fereastra din coridor până ai dispărut. Mi-era deja dor de tine. Știam că imediat vei fi lângă mine. Din câteva mișcări: 1. intrat în compartiment. 2. deschis rucsacul, scos pastilele. 3. mers la baie, înghițit pastilele. 4. ieșit din baie, mers în compartiment, luat cola, luat walkman-ul. 5. ieșit în coridor, fumat, băut cola.

Atunci, în fața bezei de afară, sau în fața soarelui, încep să apară alte imagini. Imagini ce mă liniștesc, îmi fac bine, mă fac să uit de tot căcatul. Și să fiu în afara timpului. Casca mă izolează de restul. E un motiv să nu bag în seamă pe nimeni, să mă doară-n pulă.

În compartiment îmi închid ochii. Trenul se prefăce în șarpe, se mișcă armonios, își întoarce fața spre mine, își arată colții, ochii răi, vii, dar fără nici un pericol. Șarpele dansează printre o mie de culori în continuă schimbare. Simt cum culorile îmi ard pielea. Deschid ochii, un moș îmi povestește despre Ceaușescu. Văd

cum îi ies literele strălucitoare dintre dinții stricați. Îl ascult fermecat. Da, băi tată, îi mai zic și el încurajat dă-i mai departe cu comunismul lui, cu Ceaușescu lui. În fond, ce mai contează, mă doare-n pulă.

Deschid ochii, cineva îmi vorbește despre culturism, despre cele mai eficiente metode de a face mușchi. Trebuie să bagi și niște pastile, ca să nu obosești degeaba, zice, da, frate, ca totul să meargă ca pe roate...

Deschid ochii, cineva vorbește despre poezie. Despre noua viziune, noile tehnici, căcat. Căcat, zic. Ești indecent, mi se spune. Indecent e să-mi fuți capul, zic și închid ochii.

Deschid ochii, sunt în coridor, stau rezemat de-o gagică. Îmi aprind o țigară, ea tot vorbește, nu prea înțeleg nimic, cre' că-i unguroaică, nu-i bai. Mai beau un gât de suc și simt cum un val cald mă lovește direct în cap. Cad peste ea.

Deschid ochii. Merg în coridor, deschid fereastra. Capul mare al șarpelui se apropie cu gura căscată. Mai bag două pastile.

20. Cu îngerii

Baston în bucătărie, vorbind în fața unui reportofon. Vorbește, ia chitara, cântă. Intră Drama pe fereastră. Ce faceți?

Îmi aprind o țigară, îmi fac o cafea. Baston vorbește mai departe, parcă nici nu ar observa că am intrat și eu în cameră. Lacrimile mari i se scurg pe obraji, cad pe reportofon. Bei o cafea?, îl întreb. Bine, zice.

Ce tot faci acolo? îl întreabă Drama. Vorbesc cu îngerii. Care îngerii? Îngeri, gata. Drama iese pe fereastră. Mai zice ceva în timp ce iese. Da, da, îi răspund. Apoi: ce-a zis?

Baston îmi zice că dacă vreau, odată îmi va desena toți pereții din casă. Va face o frescă cât toată casa. Desigur că vreau, și acum vreau, dar asta nu se va mai întâmpla niciodată. Pereții vor rămâne așa în continuare, iar mâinile lui Baston nu vor ține nici pensula, nici chitara. Când a vrut odată să intre la Arte, trebuia să improvizeze pe loc un desen. El s-a dus la întrerupător și a făcut acolo un tablou. Desigur că toți l-au crezut nebun.

Yo, hai să-ți fac o casetă, zice Baston și ia chitara. Îi aduc reportofonul, îl pun pe scaun. Baston se lasă pe spate, începe să cânte. În mijlocul unei piese frigiderul începe să hodorogască. Frigiderul a început să toarcă ca o pisică, zice Baston și cântă mai departe. Suntem deja în bucătărie.

Baston își aprinde câte-o țigară, trage două fumuri și o lasă în scrumieră. Așa se va arde până la capăt, așa că le fumez eu mai departe. Unde-i țigara?, întreabă el mai târziu. S-a ars. Îi aprind alta. Fumul face încet un cerc prin bucătărie, apoi iese pe fereastră.

O parte a casei e înspre civilizație, peste vreo zece metri e agitația centrului orașului. Noul magazin al lui Zeleonăi, prietenul lui Pi, care va fi explodat de Micu, cel puțin așa se va zvoni. Apoi, într-o zi vor fi împușcați cu toții. Zeleonăi, părintele mafiei din Chișinău, vecinul meu.

În partea cealaltă a casei, unde e bucătăria, e grădina. În fundul ei crește copăcelul de cânepă. Nu a fost sădit de nimeni, așa a vrut el să apară acolo. Acum are deja vreun metru jumate și o tulpină groasă. După el e zidul.

Caseta asta e cântecul de adio al lui Baston. Nu-l voi mai vedea niciodată cu chitara. Îl voi vedea cu cuțitul, cu pistolul îndreptat spre cap, cu o sfoară îndelung cântărită în mână. Apoi în haine de călugăr.

Oare ce i-au spus îngerii? Îngerii probabil l-au futut până la urmă, căci deși se zice că nu au sex, îngerul lui Baston era o femeie - uite cum se duce poezia dracului! - și avea pizdă.

Poate că de aici vin reinterpretările ortodoxiei lui Baston. Cam acolo ajungi, de la realitate de căcat la îngeri cu pizdă.

Mă voi mai întâlni cu Baston peste vreun an. După o plimbare aiurea va cumpăra un colac. Ne vom așeza pe bordura unui trotuar și el va rupe colacul cald, din care ieșeau aburi. Îmi va întinde o bucată. Nu vreau, îi voi răspunde printre dinții cusuți cu sârmă.

21. Welcome

O zi fericită de toamnă. Ne cazasem în XVI de câteva săptămâni. Dimineața ne trezisem trăgând dintr-un bulibuleator, apoi am început să jucăm cărți. Eu, Allbe și Scrof, Fane care era cazat în altă cameră.

La un moment dat ușa face buf! Intră un tataie. Privet, pațani, ce mai faceți? Noi nu prea înțelegeam cine pula mai e și ăsta, ce vrea? Răspunsul ne-a fost dat pe loc: sunt noul vostru coleg de cameră, sunteți toți de-ai noștri, da? Fără romici, da?

Romici, sau armeni, sau romașchi sunt românii din România. Noi, basa, mai suntem numiți și coca-cola, căci oriunde nu te-ai duce: întotdeauna coca-cola!

Pațani, voi nu vă supărați pe mine, că eu îs obosit, am mers toată noaptea cu trenul și m-am cam gruzit, blea, că mi-a dat un pațan o țigară cu iarbă și am fumat-o și mi se părea că toți se uită la mine, apoi am ieșit din compartiment și acolo iarăși toți se uitau la mine, așa că m-am gruzit pizdeț, blea, am stat nouă ore după-aia cu capul scos afară, mi-era frică să mă uit pe coridor, pizdeț gruzon pațani, ia ibu, așa ceva n-am mai pățit, blea, da și jointul era crutoi, m-a încleiat, îmi ajungeau vreo două fumuri, da' eu am tarmazit, blea, am kurnit toată țigara...

Ne cam gruzise și pe noi Tataie. Îți dai seama, îți intră un malac în cameră, gras, nebărbierit, în sacou, te aștepți să fie de la administrație, sau rudă cu cineva și pizdânchi: sunt noul vostru coleg de cameră! Ne-am mai gruzit că, pula mea, cine fără să te cunoască îți spune că a curnit și din astea? Pe Tataie îl cam durea în cur, el continua să ne spună povestea:

...de-abia când am coborât în Cluj mi-am mai revenit. M-am dus la relații internaționale, să mă cazez, să-mi anunț sosirea..., pizdeț! Pe nimeni nu interesa ce vreau eu. Și atunci am făcut cum mi-a zis pațanu' care mi-a dat jointu' pe tren:

Tataie, dacă vrei ca toate să-ți meargă strună, bagă câteva sute de vodcă și ai să vezi cum nu trebuie să-ți mai fuți capul cu toate căcaturile. Gavniucii o să te asculte, o să-ți facă din prima tot ce vrei, fără să te poarte ca pe un pizdiuc!

Chiar așa și-a fost, blea! Din prima cheochea de la relații internaționale mi-a semnat tot, m-a trimis la cămin, aici administra zicea la început că nu mai poate caza, apoi eu i-am zis omenește, doamnă, ce vreți să dorm în gară? Și n-a vrut! Cre' că-i plăcuse de mine, ce blea, doar îs om solid, serios!

Tataie hohotește și noi încercăm, cam printre dinți. Concluzia e că: pizdeț cu noi, ce coleg de cameră pizdos avem!

Și eu i-am zis deodată, doamnă, eu vreau să stau cu de-ai noștri, nu cu romici, că ei na hui îmi trebuie mie! Caroce, ce bem?, că travcă nu mai am. Să iau o ladă de vodcă pentru întâlnire? Și, pațani, de unde găsesc o chitară?

Noi ieșim să întrebăm vecinii de chitară, Tataie merge după vodcă. Allbe: vom sta cu al doilea killer al Hasdeului în cameră, blea. Vot tebe i pizdeț! Ca într-un alt banc de-al lui Allbe:

Se plimbă un mujicioc prin pustiu prin America. La un moment dat aude o hărmălaie mare. Se trezește cu un trib de indieni venind furioși, cu arcurile și ciomegele ridicate în aer. Pizdeț cu mine, gândește mujiciocul. Dar glasul său interior îi spune: nu, asta încă nu-i pizdeț. Și îi comandă: ia arcul și ocheste în

pieptul căpităniei. Mujiciocul așa și face. Indienii sunt și mai furioși, sunt doar la câțiva pași de el. Și glasul interior îi spune: iată acum e pizdeț!

Tataie vine cu un braț de sticle de vodcă, noi cu chitara. Numai când începe a cânta, totul revine la normal. E de-al nostru. Bem până ajungem toți vafli, abia atunci scoatem bulibuleatorul. Ne punem în cerc și tragem pe rând, eu nu mă pot abține și chiar după vreo două secunde, cu primul fum ținut în piept, încep să hohotesc. Ca și ceilalți.

22. În fum

Cu capul în fum, ca de atâtea ori, urc în troleu și vin spre tine. Desenez pe geamurile transpirate. Casca walkmanului mă izolează de toți. Picioarele îmi sunt grele, dar așa rezemându-mă de bară, parcă aș înota prin mare. Valurile mă aruncă spre cer, apoi, lent, cobor.

Ajung la tine, e o atmosferă de căcat, de cămin de politehnică. Aproape că îți iau și amprente ca să intri. Doamne ferește apoi să te prindă într-o cameră după 8 seara – îi dă pe toți afară. Sunt niște profi debili, cărora nu li se mai scoală, nu mai au ce face cu viața lor de căcat, așa că vin în controale.

Una dintre colegele tale de cameră e în pat, cică a vrut să se sinucidă. Peste o zi face chestia asta. Adică bagă câte vreo 15 tablete și se plimbă și vorbește aiurea și se miorlăie că și-a luat doza mortală. Mortală o pulă! Uneori se mai joacă și cu cuțitul, mâinile îi sunt cu cicatrice, are o tăietură și pe față. De fapt e o fătucă mare amatoare de pulă și când nu-și ia porția cică vrea să se sinucidă. La fiecare chef ea face striptis, își scoate țâțaloaiele și curălăul la paradă. Când nimeni de bună voie nu vrea s-o fută, ea singură îi trage de pulă la baie. Ar trebui să-i fac cunoștință cu Tataie, ca să se simtă și ea săraca futută.

Mă întind pe patul tău, vii lângă mine. Voi dormita așa câteva ore lângă tine și apoi voi tăia-o în XVI. Altfel iarăși ne vom certa. Iarăși îmi vei zice că mă vei părăsi dacă mai continui așa și eu voi zice că îmi bag pula, că mă doare-n cur, că ești o proastă ordinară, ca și colegele tale de cameră. Poate vei arunca cu ceva în mine și eu voi face la fel. Vei spune că sunt cel mai mare bătăran și idiot și jigodie și nesimțit și etc. Sunt de acord cu astea, dar de ce pula mea să-mi încerci tu mie nervii? Îți voi spune că ești o curvă, că ai noroc că m-ai întâlnit că altfel ajungeai sigur curvă, că... Și: afară! Să nu te mai văd niciodată, imbecilule!

Și eu părăsindu-te înjurând. Ajungând în cameră și continuând într-o veselie jocul bulibuleatorului. Totuși, fiecare fum mi te va aduce la mine, nu voi mai ține minte nici o ceartă, nimic. Vom juca cărți toată gașca, vom curni cât ne va ține, vom urla cântece. Una dintre piesele preferate era: *Ti kinula*, adică, tu m-ai părăsit. Noi toți muream de răs și ziceam că e vorba despre crâșa noastră, acoperișul ce se duce cu primul fum.

Am fost toți niște narici ordinari. Mașina statului ne-a creat. Ea are continuu nevoie de exemple proaste. De când narcomanii au devenit exemple proaste? De ce nu alcoolicii? Alcoolic e firesc să fii, nu ești băgat în pânaie pentru asta. Chiar dacă ai zece tone de alcool acasă. Cu iarba e altfel, nu mai vorbesc de coca sau de heroină. Pentru o doză ești băgat definitiv în căcat. De fapt, nu văd nimic rău să fumezi o iarbă, din contra, vorba lui Prof: îți trece durerea de cap, îți limpezești gândurile... ăsta nu-i drog, bă, iar dacă e drog înseamnă că drogurile sunt bune! Statul are nevoie de alcoolici, mai ușor le poate fute mințile. Unui alcoolic mahmur îi dai o bere și te pupă în cur ca pe Isus Hristos.

După câteva zile de la ceartă voi veni iarăși la tine, dacă nu vei veni tu. Din trei ori când ne vedem, minimum o dată ne înjurăm unul pe altul și periodic îți mai sparg și vesela. Sunt obosit, te aștept mai bine după două fumuri sau după un pumn de pastile. Atunci nu îmi vei zice nimic, atunci totul va merge ca pe roate.

23. Lars

Odată Baston a apărut la mine în Chișinău cu Lars. Lars era un blazat clasic, îl durea în pulă de tot ce se întâmplă în jur. După câte mi-a povestit Baston, Lars era dintr-o familie bine, cu rude prin ministere etc.

Lars și-a băgat pula și a tăiat-o de-acasă. Apoi a fost găsit de cineva de la O. Băncilă la o mănăstire. Picta icoane. A fost adus la liceul de artă, era păcat să se piardă.

Lars se apucase să scrie și și-a băgat picioarele și-n liceu. Scrisa piese foarte haioase. Ceea ce-l enerva pe Baston cel mai mult era că Lars putea să-i imite perfect semnătura. Lars mi-a lăsat atunci o casetă, o compilație de muzică bisericească și trash. Lucram atunci la o revistă de căcat, așa că într-o seară, când nu știu ce se întâmplase cu lumina, la o lumânare am făcut un dialog despre literatură. A ieșit destul de haios, chiar dacă, sau tocmai pentru că nu m-am mai dus la ziarul ăla. Dialogul a rămas doar în varianta lui audio, apoi s-a pierdut pe undeva.

Noaptea, când Baston se culca după ce ținea un concert de vreo patru ore și scria vreo zece poezii, ieșeam cu Lars la plimbare. Mergeam mai mult pe la Lacul Komsomolist și înspre Buiucani, că p-acolo era mai mișto. Era înalt, slăbănog, cu plete lungi. Știu că mai avea un pseudonim cam deampulii, dar fiecare e cu pizda mă-sii.

Odată, când ne plimbam așa, a oprit lângă noi o mașină de gabori. Erau doi. S-au legat de noi și au încercat să ne lovească cu bulanul. Erau beți criță, așa că i-am oprit mâna unuia, i-am tras bulanul din mână și i-am tras un picior în coaie. Celălalt a scos pistolul și a încercat să tragă, dar Lars i l-a smuls din mână. I-a împușcat pe ambii. Apoi am tăiat-o. Dacă ne lăsam pe mâinile lor probabil că ne duceau undeva și ne pizdeau cu bulanul așa, pentru că Lars era pletos, și român!, iar eu ras.

Apropo, faza cu români. A pățit-o Oedip. Accentul lui de basarabean s-a cam pierdut, dacă stă de vreo zece ani în București. Într-o seară a nimerit și el într-un scenariu relativ asemănător. Se ducea spre casă noaptea și l-au strigat niște gabori. A mers și a constatat că toți sunt vafli de beți. L-au întrebat ceva și el le-a răspuns. Atâta le-a trebuit: aista-i român, pațani, dă-i pizdeală pidarazului! Și au tăbărit toți peste el. Noroc că Oedip e sprinten când e vorba de menți și are picioare lungi. Altfel simțea pe propria piele gustul prieteniei moldo-române.

Mai târziu Lars a dispărut. Am aflat despre el doar că e bănuț că i-a furat verigheta mamei lui Baston, a împrumutat bani de la toată intelighenția din Iași, de la cine a mai putut a mai furat câte ceva și pa! pentru toată lumea.

Din când în când îi mai ascult caseta pe care a zis că va veni să și-o ia. Mi-ar plăcea să ne mai plimbăm prin Chișinău, nu de alta, dar aveam discuții interesante, pe mine nu m-a furat, deci era băiat bun.

24. Pe drumuri

Drumul din România în Republica Moldova mă macină, nu numai fizic, ci și psihic. Iarăși vama cu întâmplările ei imprevizibile, apoi mai e și trecerea de la o mentalitate de căcat la alta care, deși e geamănă și e cu același miros, e totuși diferită.

În Chișinău mă întâlnesc cu vechi prieteni, care uneori îmi mai fac surprize cu schimbările lor. Ba se apucă unu' de fumat, ba alții se lasă, se căsătoresc, divorțează, fac copii... De fiecare dată am o senzație că în Chișinău e o agitație mare, că abia pot prinde firul lucrurilor ce se întâmplă alături de mine, cu mine.

Ajung pe la Harms, unde de fiecare dată știu că voi asculta niște muzică despre care nu știam că există. De data asta am dat de **Grajdanskaia abarona**, cu Egor Letov. Sunt dintre primii punkeri ai URSS-ului.

Letov, zice Harms, de fiecare dată când ieșea din casă era bătut. Avea pe capul lui o echipă care avea ca serviciu să-l bată de câte ori îl întâlnesc. Și îl întâlneau de câte ori ieșea, căci îl așteptau. Oricum, Letov i-a tot futut pe comuniști, pe toate felurile de -iști. După căderea comunismului însă s-a întâmplat ceva surprinzător. Astfel **Grajdanskaia abarona** a intrat într-o mișcare ultranaționalistă, împreună cu **Karozia metala**.

Probabil Egor nu mai poate trăi decât la limită, e obișnuit să fie extremist, o fi primit atâtea bătaie de s-a tâmpit. Sau nu se mai poate opri. E păcat, fiindcă băieții sunt chiar foarte buni, nu fac parte dintre punkerii

care au ales punkul fiindcă nu știu să folosească instrumentele. Jirinovski când a fost întrebat care sunt formațiile lui preferate a răspuns: **Grajdanskaia abarona** și **Karozia metala**.

Încă o formație descoperită datorită lui Harms e **Leningrad**. Tot e un fel de post-punk, îi iau la mișto pe toți, își bagă pula în toate.

Harms când se trezește ascultă câteva piese de Vâsoțki, ca ziua să meargă bine. Harms e rocker, și nu unu' obișnuit, ci un rocker care ascultă numai rock rusesc și din Moldova. Am încercat să ascult și rock străin, mai sunt formații bune, Led Zeppelin, The Doors, dar nu merg așa bine ca astea.

Desigur că nu-s de aceeași părere cu el, dar asta nu strică prietenia noastră. Poate că într-o zi îl voi surprinde ascultând **Eminem**, **Guano Apes**, **Staind**... Oricum, acum avea pe computerul lui pe un folder *manele* câteva piese de **Paraziții**. Mai asculta și **Luna Amară**. Harms s-a lăsat iar de fumat.

Când am fost în Chișinău împreună, te-ai cam speriat de Harms. Cu glumele lui și râsul ce cade în cascade. Harms povestea despre ultimele sale aventuri cu propoziții de genul: am vrut să-i fut una-n bot curvei, da' am tras una-n perete, dă-o-n pizda mă-sii! Atunci am tras o beție de vodcă cu Ski și cu Harms. Ne-am făcut varză, Harms a început să se plimbe cu pușca prin apartament.

Ți-a plăcut Chișinăul, deși nu prea înțelegeai ce se vorbește în jurul tău. Mă aveai doar pe mine, în rest străini. Nu știai ce gândesc, ce vorbesc. Moldova ți s-a părut o țară străină, deși frumoasă, la fel de rece. Eu aparțineam ei, eram acasă, tu erai în aer. Exact invers. Așa cum a fost la venirea mea în România. Ceea ce vreau eu e să ne simțim străini ambii, undeva mai la Vest.

25. Vox puli - vox Dei

Dumnezeu le-a dat oamenilor o pulă. Le-a dat și pizdă, ca să nu-și obosească prea mult mâinile. Ca și pula omul are și cap. De la începuturile sale omul își fute capul cine e prioritar: pula sau pizda? Cine e mai superior? Oamenii își mai încurcă organele, în loc să se fută normal, ei se fut cu capul.

Așa au apărut misoginismul și feminismul. Ambele sunt niște căcaturi. E ca și cum femeii i-ar fi suficientă pizda, n-ar mai avea nevoie de pulă, iar bărbatului i-ar fi suficientă pula, n-ar avea nevoie de pizdă. Se mai poate observa că și misoginii și feministele sunt cu toții niște curve. Cea mai mare feministă e de obicei cea mai mare muistă, o urâtă obsedată de pulă, chiar de e și lesbiană. Oare ce caută Mircea Cărtărescu printre feministe? Sau crede curu' pizdă? Da, asta e o categorie de indeciși. Misoginii și feministele sunt o inexplicabilă eroare mintală, încearcă să se comporte ca și cum ar fi de alt gen. Mie mi se rupe de ambele fenomene, eu mă piș și pe feministe, și pe misogini, și pe bărbați, și pe femei. Pe mine nu mă interesează astfel de căcaturi generale, eu îmi văd de pula mea și mi se pare absolut normal acest lucru. Mă fut.

Când oamenii trec de o anumită vârstă, ei încep să nu mai fie nici pule, nici pizde. O mai duc așa din inerție o perioadă, apoi la fel ca și căcatul sunt îngropați în gropi adânci, să nu pută. Căci oamenii asta devin când se atenuează diferențele între genuri: căcat. Babe cu mustăți, moșnegi cu menstruație... Atunci încearcă toți să devină intelectuali, adică să se fută cu mintea, să dea sfaturi la toți, să bârfească în draci, să-mi sugă mie pula, căci unicul lor obiect sexual rămâne gura.

Un astfel de exemplar e poetul și editorul Bușina, alții îi mai zic și Bășina sau Beșina ș.a. Bușina e mândru că e misogin. Dar scrie poezii în care stă și se uită în curul femeii ca la televizor, scrie eseute în care declară că se simte femeie când i se fac injecții în cur. Încearcă și cu pula!

Fane Babanu îmi tot spunea că ar trebui să scrie un eseu în care să demonstreze că gura femeilor e special creată pentru muie. Și Fane începea să facă odă muiei. Că gura femeii e gingașă, umedă, o cavitate creată special pentru pulă. E adevărat că să te fuți e mișto, dar e mai mișto să dai și la muie! Eram și eu de acord cu Fane, și eu mi-am început viața sexuală prin a da la cioc. Fane mai prefera să dea muie în loc să se fută, fiindcă e mai puțin obositor, ba din contra, e chiar odihnitor.

La începutul vieții mele sexuale, ca să-i zic așa de să mă pufnească râsul, toate gagicile vroiau să rămână virgine, dar în același timp să-mi demonstreze că mă iubesc, că tra-la-la... Așa că luau la muie și îmi demonstrau dragostea lor. Una din ele, la prima ei muie, a zis că acum începe să-i înțeleagă pe homalăi, că sperma e dulce. Poate de-aia la noi vaflă se zice și la napolitane și la spermă. Să dai muie e și mai igienic. Măcar știi că dimineată s-a spălat pe dinți... Gagica aia cu teoria dulceței spermei când a văzut că vreau s-o fut, a început să se smiorcăie că vrea să rămână virgină, dar că trebuie să fiu sigur de marea ei dragoste. Iar eu: da, da, dragoste... și nici măcar nu vrei să te fuți cu mine... Atunci, ea: hai să ți-o iau în gură, vrei? Altele începeau direct prin a mi-o suge ca să-mi demonstreze cât de versate sunt.

Mai târziu, după un futai clasic, am rămas scârbit. Am hotărât că să dai muie e mișto, iar că să te fuți e cam deampulii. Mai târziu mi-am schimbat oarecum părerea, depinde cu cine te fuți. Dar ca să ajung până la aia a trebuit să mă îndrăgostesc. Oricum, pentru relații armonioase cu publicul e mai bine să dai muie decât să fuți.

Iar Fane exersase prin toate tufișurile din Hasdeu. De când venise în Cluj și se certase cu o mare iubire de-a lui, Fane zicea că vrea să găsească o gagică mișto, care să-i ia muie și să aibă garsonieră. Nu știu cum s-a făcut, dar n-a mai găsit. În schimb a găsit o droaie de amatoare de-ai pune o bere lui Fane, căci, pula mea, Fane e simpatic și e ceva de genu' hip-hop-ist cu fuckultă.

Tot timpul când stăteam în vreun bar, el îmi mai arăta vreo futută de-a lui, desigur cu un portret robot de-al ei. Odată mi-a arătat o blondă mișto, basa, de-a noastră, vorba lu' Mihnea. La asta am ajuns mucii odată, am dormit la ea și am vrut s-o fut, dar știi tu, astea cred că dacă se lasă futute din prima consideră că le vei crede curve. M-a lăsat doar să-i bag degetul în pizdă. În fond, care e diferența între un deget sau o pulă în pizdă? Trebuia să-i zic: stai să-mi bag repede pula un pic în locul degetului!

Sau: pe-asta de-abia o cunoșteam, nici nu ne salutăm întotdeauna. La un concert cu un DJ mi-a sărit în spate când fumam. Era beată, cică: Fane, de când nu te-am văzut, bla-bla-blea. M-am făcut și eu mucii și ne-am dus la mine. Am futut-o, dar n-am reușit să dau drumu', că am adormit. Dimineată s-a trezit, s-a îmbrăcat. Salut, salut! Și gata.

Sau: iar vine asta, hai și tu, că m-am săturat să-i dau muie printre cămine după ce-mi dă vreo trei-patru beri.

Odată Fane își găsisse o gagică mișto, o și futuse din prima, credeam că și-a găsit idealul. Ca să-mi zică: dă-o-n pizda mă-sii, e o vacă, am început s-o fut și ea s-a pornit să ragă ca proasta. Pula mea, îi mai puneam mâna pe gură să tacă, îi ziceam să-nchidă urlătoarea, degeaba, a zbierat mai departe în plin miez de noapte, mi-a trezit toți colegii.

De alta nu-i plăcuse că îl enerva că îl lingea pe piept, pe burtă și se oprea chiar la pulă. Ce urmează normal, Yo?, sigur că pula! Da' ea zicea că doar după ce relația va deveni serioasă. Pe alta am futut-o după ce tot îmi spunea că mă visează în vise erotice. Nici măcar nu terminasem, că eram mangă și ea pizda cică i se pare că e gravidă că nu-i vine ciclul!

Totuși, Fane nu era rău, pentru cine îi pune câteva beri era aproape întotdeauna gata să dea o muie. Îi era totuși groază să nu se îmbete prea tare ca să se trezească dimineată cu vreun monstru în pat. Odată se trezise dimineată cu o grăsană puturoasă, transpirată toată. I s-a făcut rău când și-a tras mâna prinsă între două valuri imense de slănină. Îți dai seama ce mișto făceau băieții din cameră!

O problemă de-a lui Fane e cum să nu mai bea nimic după a cincia bere. La cinci beri e totul mișto, ideile îți vin una după alta în cap, ești într-o dispoziție faină, mai departe începe să se împuț treaba. Fane nici nu-și pune problema să nu bea deloc sau așa ceva. El vrea să bea doar cinci beri și gata.

Lui Fane îi aparține teoria că dacă nu te vezi cu un om vreo doi ani, gata, s-a dus prietenia. Ce să tot vorbești cu cineva la telefon sau să dai mailuri? Căcat, peste doi ani dacă nu s-au văzut, oamenii devin străini, nu mai au ce vorbi. Așa e cu prietenia. Uite la Bobdylán, a venit aici, ne-a demonstrat cât de pizdos e și câți bani are, ne-a pus câte-o bere, iar când i-am cerut împrumut cinj' de dolari ca să ies din datorii, mi-a zis că nu poate scoate din bancă că-i scad procentele.

Bobdylán fusese și pe la mine, da' eu nu-i cerusem bani. Mi-a arătat și un calendar de la firma unde spăla el câinii. Era cu un cuțu' mic și pufos. A zis că nici nu-ți poți imagina ce jeg au câinii în urechi. Pe ei tre' să-i speli cu furtunu', e mai greu. Cel mai mișto e să speli mâtele, le bagi într-o cușcă de sârmă și dai drumul la apă din toate părțile. Acolo erau toți drogați la spălatul câinilor. Câteodată mai venea cineva cu vreun animal și noi nu ne puteam abține și începeam să hohotim. Nu o dată s-a întâmplat că și cel cu animalul începea să râdă, toți eram rupți. În Italia se droghează toți, cum vezi la noi chiștoace așa vezi la ei seringi pe stradă.

Fane mi-a zis că Bobdylán i-a spus că arăt tare nașpa față de câțiva ani înainte. O fi adevărat.

26. Pentru că bem

Urc în autocarul Chișinău – Cluj. Mă așez pe locul 18, chiar la masa din centru. Sunt obosit, mă uit cum Chișinăul se duce, capul mi-e amorțit, mi-e frică de vamă, capul cade în căldare.

Te văd pe tine, mă aplec deasupra patului tău și tu mă strângi de gât și mă ții așa. Ești somnoroasă și bucuroasă. Hai să fumăm, zic. Altceva ce aș mai putea spune?

Ridic capul, cineva îmi întinde mâna. Altcineva, altcineva... Și mie îmi pare bine... Păi, dacă tot stăm la o masă! Sunt câțiva copii din anu' întâi. Scot mâncare și vodcă. Ca în bar, zice unu'.

Autocarul se oprește și șoferul trece pe lângă noi: numai să nu faceți mizerie, da? Da! Mă uit pe geam și văd cum Basarabia se duce-n pulă.

Și nu staț acasă, băi, di Crăștiun? Întreabă vameșul basa nervos. Să se mire proștii! Vameșul se apucă să țipe la o fată: proasto, fă, tu și cu mini ti pui, blea?! Că io puteam s-o fut pi mă-ta, să-ți șiu tată, fă, proasto!

Și cară tată bagajele, iarăși control futut, că i s-a năzărit ceva domnului pidaraz de vameș. Probabil că s-a gruzit, doar i-am zis să nu amestece drogurile cu alcool și mai ales să nu se drogheze dacă are cap de vameș.

Vama românească. O! Frații! Ca să înțelegi bine balada aia cu oaia, *Miorița*, trebuie să treci vama moldo-română. Dintr-odată ți se aprinde becul. Chiar la intrarea în Iași – Poliția de frontieră. Ce-i asta, băi tată? Ce pula mea se întâmplă? De câte ori să-mi umble prin geantă toți cretinii? De câte ori să-mi facă interviuri?

OK. Iarăși nu m-au prins! Cu iarba în pachetul de țigări din buzunarul de la scurtă. Tare: iar nu m-au prins. Toți de la masă râd. Ce glumă mișto am făcut. Râd și eu, hă-hă-hă. Mă piș eu pe granițele voastre.

Un băiat blond, din Târgu-Mureș, propune să bem pentru Isus. Bine, așa trece timpul mai repede. Câteodată chiar merge bine vodca după iarbă. Băiatu' vorbește: eu întotdeauna îmi cer bilete aici, la masă. Mai bei o vodcă, mai spui bancuri, te trezești că ai ajuns și ai vrea să mai stai, mai ales că ai trecut deja de vamă.

O tipă îl întreabă ce ar fi făcut dacă nu ar fi venit în România. Răspunde senin, aproape mândru: aș fi fost gopnic. Când nu ai de ales - îi dai în bilă cuiva, trebuie să treci prin asta. Hai să bem mai bine pentru Isus, deși eu cred doar în lucrurile concrete, cele abstracte îmi scapă.

Capul îmi cade pe masă, îl ridic, se termină vodca. Ce facem, blea? Mă duc să vorbesc cu șoferu', zice unu'. Îi spune că unuia dintre noi i-e rău, că tre' să ia niște pastile de la bagaje. Șoferul mormăie ceva, dar oprește. Ieșim și în timp ce unul caută prin bagaje, ne pișăm pe zăpadă, ne aprindem câte-o țigară. Gata. Pastilele pentru rău sunt alte sticle de vodcă.

După încă o sticlă, doi au adormit. Trecem prin Cheile Bicazului. Pare incredibil că reușim să mergem pe aici iarna. Ce muzică s-ar auzi dacă ar cădea autocarul în prăpastie. Odată și odată frâna tot cedează, îmi zice tovarășul de sticlă. Toată energia pasagerilor s-ar duce în plămâni, apoi inimile ca niște tobe ar exploda. S-ar auzi: biiiii-caz!

27. Kanecino Vasea, kto ego ne znaet?

Când m-am născut comunismul era în floare. Totul în jur semăna a fericire, eram ca americanii acum. Numai bapțiștii mai așteptau americanii, restul renunțase, renunțase la tot pentru o cauză mai măreață – a comunismului.

Părinților le-a scăpat să mă educe într-o bună tradiție comunistă. Oricum, pe la vreo cinci ani știam de bunicul Lenin și tot felu' de tâmpenii. Limba rusă o învățasem direct de la televizor, din televizor sistemul mi-a intrat direct în cap.

Aparența fericirii era plătită de toți, iar toți erau alcoolici. Despre cei ce călcau pe bec nu se mai auzea, dispăreau. Sau li se întâmplau accidente de muncă.

Trăiam o utopie incredibilă, părea o realitate halucinantă. Și atunci toți încercau să fie într-o stare corespunzătoare sistemului. De-aia chiar și președinții Uniunii Sovietice au toți mutre de alcoolici terminați, ei au înțeles cel mai bine.

Despre droguri nu se prea știa. Se auzea din când în când că au fost prinși traficanți de mac și eu mă întrebam de ce-i arestează, doar macul e așa de frumos!

Însă narcomanii erau peste tot. Narcomani care ar condamna cu ambele mâini pe orice narcoman și pe drogurile cunoscute. Ei foloseau principiul că numai eu știu, nimeni nu știe, un fel de joacă cu granițele un pic depășite.

În perioada aia erau tare mulți bolnavi, era o anumită categorie a populației care se *îmbolnăvea* peste o săptămână. Și dă-i, băi tată, cu pastile! Cu cele mai scumpe, oricum toate erau ieftine, bine combinate cu altele și apoi se poate sta și o săptămână la pat. Jumate din profele mele de la școală peste o săptămână erau pe foaie de boală, cealaltă jumătate era împotriva tabletelor, că vedeți că degeaba săracele beau atâtea tablete, e din ce în ce mai rău cu ele – ziceau despre colegile lor. Jumătatea aia bea pișat, de obicei a copilașilor, că cică-i mai bun.

Așa că totul era frumos, era fain să te îmbolnăvești în URSS, puteai să te tratezi fain! Iar dacă ești medic sau asistentă, pizdeț! Să fii prost doar și să bei vodca adusă de bolnavi, când lângă tine e morfina și alte chestii interesante, s-o zică și Bulgakov, prietenul nostru doctor!

Oricum, în Uniunea Sovietică oficial n-au existat narcomani. Oficial, nici sex nu exista. Narcomanii existau doar la capitaliștii exploatare, în capitalismul lor putred, toate rahaturile erau la ei. La noi erau bolnavi sau nebuni. Doamne, ce-i mai tratau pe nebuni! Trebuia cineva să caște gura împotriva sistemului și: ăsta-i nebun, nu? Iar la balamuc îi așteptau pastilulele fermecate, care iarăși îi vor face cetățeni cuminți și fericți, nu se vor prea ridica din paturi.

Așa a pățit-o și Victor Țoi, un fel de Jim Morrison al Uniunii Sovietice. Avea o formație rock, **Kino**, cântau prin subsoluri. Când cineva îi turna, îl băgau pe Victoraș la nebuni. Argumentul cel mai mare că e nebun erau textele sale antisociale. După căderea URSS-ului, după ce și-a scos mai multe albume, în legalitate, într-o zi am auzit la știrile de la *Vremea*: Victor Țoi a murit. Cică a adormit la volan și la o curbă a intrat într-un TIR.

Așa s-a întâmplat cu o bună parte a rockerilor, se pare că au fost ajutați să intre în TIR-uri. E ciudat că lucrul ăsta s-a întâmplat după căderea URSS-ului, în Rusia democratică. Democrație, democrație, dar când lucrurile ies de sub control mai trebuie băgat câte unul sub TIR, să știe ălalți.

Am fost la mormântul lui Țoi. Deși trecuse peste vreun an de la moartea lui, cimitirul din Sankt-Petersburg era plin cu vizitatorii lui Țoi. Fiecare lăsa câte ceva la mormântul lui Țoi, a fost mai bine îngrijit mort decât viu. Alături de mormânt erau mulți în corturi, se hotărâse să se mute lângă el în cimitir.

28. Dragostea

Intru în cameră, te găsesc dormind. Mă întind lângă tine, te sărut pe gât, pe urechi. Te întorci spre mine somnoroasă, mă strângi în brațe. Ești frumoasă, mi-a fost dor de tine, vreau să te fut.

Îți înfigi unghiile în mine – doare, îți zic. Știu că îți place, îmi zici și continui să mă zgârii. Știu că îți place ție, îți zic și te zgârii pe spate, apoi pe țâțe. Tresari și mă muști de mână, mă tragi de urechi, varză, zici. Varză ești tu.

Bucile îți sunt reci și moi. Ești enervant de albă, de moale. Ești o păpușă de futut, păpușa mea. Numai în tine nu mai vreau nimic altceva, în tine vreau să rămân. Lolita, îți zic și ne rostogolim prin pat.

Îți mângâi picioarele, burta. Te ridic și îți scot cămașa de noapte. Îți scot și chiloții. E una dintre sutele tale perechi de chiloți. Ai o manie în a-ți cumpăra chiloți, ceea ce nu pot zice că nu-mi place și mie, să-ți scot de pe tine de fiecare dată alți chiloți.

Te miros, te sărut pe picioare, burtă, țâțe, mâini, te mușc de bărbie. Mirosul tău mă înnebunește. E miros asemănător cu al bostanului, zic eu, deși nu prea îl pot defini. Nici nu-mi trebuie, mai bine te miros. Simt că te iubesc, că mirosul tău mi-e necesar. Mi-e necesar să te fut, să mă fuți tu.

Îți plimbi mâinile pe mine, îmi scoți hainele. Îți desfac picioarele. E atât de bine. Mâna ta îmi strânge pula, apoi mi-o duce în tine. Ești fierbinte pe dinăuntru. Începi să râsuflă mai tare. Te fut și îți ascult respirația, te mușc, te zgârii, te trag de păr. De-abia acum, aici, în tine, mă simt ca acasă.

Vreau să te fut continuu, să nu mă opresc niciodată. Să te fut pe spate, pe burtă, în picioare, oricum, să te fut continuu. Asta trebuie să fie dragostea, să vreau tot timpul să te fut, iar când te fut să nu vreau să mă opresc. Dragostea e un fut.

Când te fut apăs pe *delete* pe toate. Nimic nu mă mai interesează. Nu mai ești nici măcar tu, nici eu. Când am început să te iubesc, ți-am zis că simt că am stat împreună într-un uter, că suntem gemeni.

Nu mă interesează că ne-am certat aseară, că m-am futut cu altele, că naționala a pierdut un meci cu Slovenia, că mi-ai zis că mai bine nu mă întâlneai niciodată, că ți-am distrus viața, că n-am bani de țigări, că în orice moment poate începe războiul, că vor să mă expulzeze din țară, că ai să mă părăsești și apoi o să te întorci la mine, că atunci când țin cartușele în mână par atât de ușoare, atât de ușor trec prin capul oricui, că am vrut să te împușc și n-am putut, uit și că te iubesc, există doar corpurile noastre împreună, atât, restul e insignifiant, cel puțin acum, restul e un preludiu, un lung preludiu pentru un fut continuu, Lolita. Viața mea are sens cât te fut, cât știu că mă pot întoarce tot timpul la tine. Altele toate au sensuri, fututul n-are, dar le face pe celelalte umbre palide, sensul e în dispariția sensului, în nimic. Fiindcă în pat nu poți veni cu palton, cu bicicletă și cu decorații, când te fuți trebuie să fii nimic, nimic mai mult, nimic mai puțin.

29. Cu dor de Bucovina

Îl găsesc pe Pi la o masă cu un tânăr poet. Citisem cândva câteva poezii d-ale lui: pulă, pizdă, căcat, să mai făc o labă. Mișto, n-am ce zice. Fosta intrare de la Casa Presei duce acum în altă parte, în schimb scara unde ne îmbătam și ne drogăm noi e intrarea principală. Uite-așa, băi tată, întotdeauna intrarea lăaturalnică devine cândva principală. Problema e alta. Unde-o să ne drogăm noi așa de mișto ca în scara lăaturalnică? Poate că încercăm pe intrarea principală?

Pipi îmi vorbește că a mai făcut nu știu câți copii, nu știu câte cumetrii, că e pizdos, doar că i-e dor de copiii lăsați la alte soții, că nu mai bea, nu mai fumează, doar uneori, nu mai fură. OK, frate, dar acum ce facem?

Suntem pe terasa de la Casa Presei și în timp ce eu fumez o țigară ce conține și praf de haș, el îmi tot povestește. Lucrează la un ziar de căcat al nu știu cărui partid. De fapt, întotdeauna a lucrat la ziare din astea. Altele nu prea există în Republica Moldova. Îl doare fix în pulă, important e să fie plătit. Cine

plătește vrea să-și vadă în fiecare zi poza în ziar. Când se cacă, când se fute, când sugă. Desigur, să i se vadă doar mecla în primul plan. Ce pizdos sună! Primul plan. Sau primul haș, că e tot aia.

Mă simt încă bine. Poate că și Pi, deși încă bagă faze ca vai ce frumos că ne-am întâlnit, tra-la-la. Ce huinea, blea. Nu se văd oamenii nu știu cât timp, iar atunci când se întâlnesc se simt obligați să bage tot felu' de texte, mă fut.

La masa noastră vine un fost șef de-al lui Pi, Contra. Țsta chiar e băiat mișto. Odată, stând aici pe terasă, a văzut cum dintr-o mașină pizdoasă a ieșit un bâc și trăgea o gagică de pe stradă. Gagica țipa, se împotriva, el o lovea și o trăgea în mașină. A fost o fază ca-n filme. Nimeni nu mișca nici un deget. Atunci șefu' lu' Pi s-a ridicat de la masă, a alergat spre mașină cu pistolul în mână și i-a futut un pistol în cap bâcului. Apoi câteva picioare. La urmă l-a aruncat în mașină și bâcul n-a mai avut nevoie de indicații, a futut-o repede.

Contra a stat la vremea sa în una dintre cele mai futute închisori din Rusia. A reușit să reziste și să înceapă totul de la capăt. Când Pi mai era angajatul lui, lucrul începea așa: își făceau fiecare câte-un joint, zburau, râdeau vreo oră, apoi – mama ia ne hăciu damoi! - se apucau de lucru.

Rămânem numai eu și Pi la masă. Continuăm să bem vodcă cumpărată de după colț, că-i mai ieftină decât în bar. Pi reușește să se înțeleagă cu toți, barmanița se face că nu vede. Un labagiu îi aduce un caiet, se șoșotesc, pleacă. Pi îmi spune că ăla i-a comandat ca după notițele lui să scrie un roman. Îmi citește un fragment cu *mă liubești?* și hohotim. Te iubesc da', mă zaibești.

Vine un pulică la noi la masă. Are cu el, idiotu', câteva scânduri. Noroc, pațani! Iaca, eu îmi strâng scânduri pentru balcon, hu, ce căldură e, de-abia aștept și eu să-mi termin balconul... Vede lângă Pi romanul **Pizdeț**. Pizdeț blea, zice, cum poți să scrii așa ceva? Cum poți să pui un așa titlu la o carte, ă? Tre' să fie un tâmpit ăla care a scris. Eu am scris o carte pizdeț, da' nu-i așa, e pizdeț altfel. Se numește **Cu dor de Bucovina**. Pi îi spune că are ceva de vorbit cu mine și tipu' se cară cu scândurile lui cu tot.

Pi mă invită la el, da' să nu vorbesc nimic despre primele soții și copii, mai știi, ultima o fi geloasă. Când n-ai ce face, te faci gelos. Să fii în treabă. Până la urmă care-i problema? Vrei să te fuți sau să nu se fută iubitu' cu alta? Căcat. Parcă-l și văd pe Tropoțel scriindu-i lui Cuță să fie cuminte chiar când Cuță se fute. Doar ea nu avea probleme cu bubele.

Vine la masă dr. D și ne povestește despre Paul Goma. Când vede că asta ne interesează spune că au corespondat mai mult timp și când a mers în Paris l-a sunat pe Goma și s-au înțeles să vină la el la o oră anumită. Din cauza traficului, dr. D n-a reușit să ajungă la timp. Paul Goma i-a zis: du-te-n pula mea de fraier, doar ne-am înțeles la 9! Dr. D i-a răspuns: du-te-n pula mea tu! Așa s-a dus dracului o prietenie. Dr. D însă îl simpatizează în continuare pe Paul Goma. Zice că tre' să-i publice scrisorile. Mai zice că tare mulți s-ar clătina din scaunele lor la publicarea scrisorilor. Ce mișto, zic eu.

30. Pe bune

Părinții noștri... bunicii le luau pe toate alea ce se întâmplau cu ei în glumă. Toate erau la mișto. Ți-e cărat fratele în Bărăgan sau în Siberia: ha-ha-ha, bine că i-am zis să-și ia opinci groase. Murea cineva la război, huinea, mai facem unu'.

Ei au avut o privire tâmpă când cineva îi futea. Priveau o țără chiorăș: apoi ha-ha-ha. Apoi își scriau testamentele: să luați totul în glumă, cu umor, că mai ușor o să trăiți și bla-bla. Ce căcat!

Noi luăm totul pe bune, cine vrea să mă fută pe mine va fi futut. Să râdă mă-sa. Cică, ce te superi?, că a fost o glumă. Mă piș pe glumele voastre. Pe parlamentul vostru care e o glumă, pe președintele vostru, care e o glumă, pe granițele voastre care sunt o glumă, pe constituția voastră carte de bancuri, apoi mă șterg cu drapelul vostru. Pe mine astea nu mă fac să râd ca prostu', pe mine, pe noi, hip-hop-eri, rockeri, punkeri ai zilei de azi căcături de astea nu ne amuză, ne irită.

Mă irită când cineva votează în locul meu, când votează morții, mă irită când cineva fură fără să se ascundă, fură direct din bancă, seiful îl deschide cu cheia, iar altcineva dacă e prins că fură o sticlă de suc din alimentară are șanse să facă vreo zece ani de pârnaie.

Mă irită că în Japonia n-au vrut să-l primească pe Maradona, cel mai mare fotbalist al tuturor timpurilor. Trebuia să râd? Mă irită că atunci când e căutat un singur om se bombardează toată populația, că poate-i nimerește și ăluia o bombă-n cap.

Mă irită că hotărârile importante, în urma cărora vor suferi câteva generații, sunt luate de babe, de pensionari care stau cu picioarele în groapă și cu curu' pe margine. Pentru ei totul e o joacă, nimic nu contează, oricum mâine mor.

Mă irită că în locul lor vor veni tot babe și moșnegi. Sfatul bătrânilor a ajuns să fie adunarea morților. E mișto, nu?

Mă irită profesorii securiști, mă irită securiștii, mă irită securiștii care acuză pe toată lumea că ar fi securistă. Mă irită că Păunescu și Vadim și-au luat dosarele singuri.

Mă irită comuniștii pasivi și activi, mă irită fasciștii, mă irită rasiștii, deși nici eu nu pot suporta porcii de albi.

Mă irită că trebuie să fac ceva când vreau să fac altceva, că toți încearcă să-mi demonstreze că n-am dreptate atunci când am, mă irită când cineva mă minte știind că știu că mă minte și crezând că o să i-au totul în glumă.

Mă irită că *înjur, ce pula mea*, dar altfel nu pot acum, că sunt prost, că am crezut în atâția de care acum mi-e silă, mă irită că există balamucuri și că nebunii sunt ținuți în loji.

Mă irită alcoolul și drogurile și totuși bag în mine și una și alta, mă irită că trebuie să am pistol și să împușc de fiecare dată când cineva mă enervează prea tare, mă irită că sunt enervat tot mai des. Mă irită când n-am pistol și orice fraier are.

Mă irită că voi luați totul la mișto, chiar dacă sunteți futuți, chiar dacă totul e pe bune. Serios.

31. Pizdet

Ne bem cafeleuța pe terasa de la Casa Presei. Pi e ușor mahmur, îl doare capul. Azi trebuie să primească salariul și veselie va continua.

Apare prozatorul care-și caută scânduri pentru balcon. Ah, să termin și eu odată balconul și atunci bem! Pi ia două șervețele și se duce la căcare, e scârbit să-l mai asculte pe poponatorul ăsta.

Prozatorul nu se lasă intimidat de plecarea lui și îmi umple capul mie cu tâmpenii: auzi, ce chestie, curva dracului. 20 de lei, îți dai seama? Ce 20 de lei?, îl întreb nereușind să mă agăț de firul povestirii lui. Da-păi..., vezi gagică aia, ieri eram, a venit la masa la care stăteam și a zis că vrea o cafea. Bine, zic, îți dau eu o cafea. Da ea, suca, își ia cea mai scumpă cafea, de 6 lei. Îți dai seama? Eu credeam că și-a luat de 3 lei. Apoi nu știu ce-a mai băut și a trebuit să plătesc 20 de lei pentru ea. S-a dus, suca, și a zis că azi îmi va întoarce banii. Știi cum mi i-a întors? Mi-a pus dimineață o cafea de 3 lei și gata! Suca blea...

Cretinul. Cred că vroia și el să pună un băț în schimbul unei cafele, da' nu i-a reușit și acum e nervos. Îi pare rău de bani. Ei lasă, că din 20 scădem 3 și îi rămân doar 17 lei pierdere și dacă mai pui că a făcut probabil și o labă pe balconul lui neterminat...

Ei, hai, mă duc eu să mai caut scânduri, zice. Ei, hai, mai du-te-n pulă!

Mergem cu Pi în Jaba. Luăm o vodcă și un suc. La a doua sticlă de vodcă apare în bar o fufă. Pi vrea să o cheme la noi la masă, spune că e cam dilită și o să râdem. La început nu vreau, doar am venit să mai băzăresc cu el aici, nu cu curve, dar Pi mă convinge că va fi fain.

Se duce și o cheamă. La început nu vrea, apoi Pi o convinge. Cum se așază, imediat și începe să povestească. Că tâmpiții nu-i dau pensia, că soțul ei săracu' a fost ucis în Iugoslavia, că altfel acum ar fi dus-o altfel, că ea nu-i curvă, ea în Iugoslavia s-a dus cu soțul...

Azi eu doar mă fut în cur și o iau la cioc, că am la lună, zice. O!, cred că-i al meu, mă caută, zice și se ridică și merge la un moșneag ce trecea prin bar. Se întoarce decepționată, e paznicul, pidarazu'...

Pi îi spune că-s personaj al unui roman care se numește **Pizdeț**. Cum, cum? Cine l-a scris cred că-i tâmpit de tot. Ia dă încoa' să mă uit, da' nu prea știu să citesc cu grafie latină...

Citește câteva pagini bâlbâindu-se. Pizdeț, blea, zice.

Și eu mai scriu poezii, zice, le-am mai publicat prin *Literatura și Arta* și în *Florile Dalbe*. Da' eu scriu poezii frumoase, nu cu maturi din astea. Că mie nu-mi plac maturi, blea, în cărți. Brusc se ridică și se duce la altă masă, zice să nu-i speriem clienții. Își scoate acolo un teanc de foi și se uită la ele. Clava, o strigă Pi, vină la masa noastră! Nu Clava, băi, nu mă cheamă Clava.

Pi se uită la ea mirat: doar tu mi-ai zis că te cheamă Clava... Fufa îi răspunde nervoasă: Clava, Clava, pe mine mă cheamă Mașa! M-am pricalit de voi când v-am zis că mă cheamă Clava. O, Mașa!, e entuziasmat Pi, și pe soțiile mele le cheamă tot Mașa! Da?, întreabă Mașa și se apropie de masa noastră.

Eu mă ridic și merg la baie. Din urmă apare și Mașa. Se așază pe budă și-mi deschide șlițul. Îmi ia pula-n gură, apoi pare să-și fi amintit ceva și zice: și cum scria acolo în **Pizdeț** că se zice în România când o iei la cioc? A, da, muie. Hai, eu am să-ți iau o muie da' tu mai povestește-mi despre ce-i vorba acolo. Bine, zic.

32. Alcool

Nu aş schimba niciodată drogurile pe alcool. Prin masele populare s-a băgat ideea că alcoolul e ceva firesc, normal, așa cum sunt de exemplu sărbătorile, iar drogurile ar fi ceva groaznic, narcomanii ar fi cu toții niște cretini.

Prin droguri pur și simplu te desprinzi de realitate, aproape fără nici o urmă pentru ea, prin alcool însă devii o porcină, devii un paranoic futut și atunci când te trezești, dacă te trezești vreodată, ori vrei să te îmbeți iarăși, să fii la înălțimea râtului de porc, ori trebuie să suporti ore de silă, de greață față de ceea ce ai putut fi.

Desigur că nu pot vorbi despre toate drogurile, dar hașul și marijuana sunt sigur de sute de ori mai bune ca alcoolul. De câte ori ne-am făcut cu gașca vafli de alcool, de atâtea ori mai târziu îmi venea să-mi arunc capul de perete și să-mi dau singur șuturi în cur.

Asta se întâmpla de obicei când veneau mulți din afară, când aveam vreo zi de naștere sau vreun chef cu nu știu ce ocazie.

Odată, la ziua lui Allbe, am început cu Hipp, Scof și Allbe să bem înainte de-a veni oaspeții. Cineva ne spusese de un fel de băutură de care nu știam înainte: cipoc. Adică vreo 50 de grame de bere turnată peste tot atâta vodcă, să ții cu mâna gura paharului și să lovești de genunchi. Iese o băutură dulce, spumoasă, zici că nu e alcool. Dar mai târziu, băi tată, te faci mucii.

Ca la orice chef, am discutat numai căcături la început, apoi când s-a urcat la cap alcoolul, hai la tanțuri! Toată lumea sărea pe-acolo zbierând. Culmea a fost când am pus **Zdob și Zdub**. Atunci dintr-odată toți au început a se lovi unul în altul, a se îmbrânci. La început am ieșit cu Prof în coridor. Am hotărât că nu merită să ne batem.

Apoi am ieșit cu Allbe. Ne-am tras câțiva pumni în bot, apoi am venit îmbrățișați în cameră, să mai bem. Am mai băut și iarăși am ieșit în coridor, să terminăm discuția. Ne-am tăvălit prin tot coridorul căzând prin jumătate din camerele de la acel etaj. Hipp încerca să ne despartă, era și el beat, el își cerea scuze în locul nostru de la cei în ale căror camere cădeam noi. Apoi Hipp i-a tras un picior în cap lui Allbe și noi parcă iarăși ne-am împăcat.

Când am ajuns în cameră, iar ne-am aruncat unul în altul și Hipp și Scrof care erau cei mai treji dintre beți mai încercau să ne potolească. La un moment dat Hipp venise lângă mine și îmi tot vorbea că nu se poate, bla-bla, că doar suntem prieteni ș.a.m.d. Cum era aplecat deasupra mea, nu știu cum i-am futut una de i-am spart buzele. La început s-a dus la robinet să se spele de sânge, apoi zicând continuu: calmează-te, calmează-te, s-a apropiat de mine, în timp ce Scrof, minte clară, îmi ținea mâinile la spate și mi-a futut un genunchi în bot.

Cei mai buni prieteni, care eram în stare să riscăm unul pentru altul... Ne-am futut în schimb ca ultimii ordinari. Mai simt și acum gustul dimineții după o beție cruntă: nu mai știi cine ești, nu mai știi ce-ai făcut ieri, dar ești sigur că ai făcut un câcat, ți-e rușine de tine. Ce să faci?

Dimineața, atunci, m-am speriat când m-am trezit. Aveam un ochi ștampilat pizdos de genunchiul lui Hipp. Peste câteva zile trebuia să te întorci... Mamă, iar am făcut un câcat cât n-ai fost. Chiar așa îmi vei zice și vei fi supărată. Acum hai mai bine să ne dregem, să ne pohmilim ca să scăpăm de sușneac. Rădem toți ca proștii, bucuroși tare de isprăvile noastre în timp ce băgam iar bere. Peste câteva clipe te simți muci din nou. Probabil așa începe alcoolismul.

33. Luna Amară

Cu Mihnea, tompetistul-vocalistul-poetul-chitaristul de la **Luna Amară** am făcut cunoștință în cămin, deși eram colegi de grupă la facultate. Într-o zi, când deja eram toți gruziți prin paturi, Bobdylán a venit cu Mihnea.

Pațani, n-aveți cumva un joint? Nu, bă. Eram toți furioși pe Bobdylán că vine cu fețe noi prin cameră. După aia aveam să-l futeam pe olteanul de Bobdylán la cap să nu mai facă așa ceva, iar el ne asigura că Mihnea e un băiat de treabă, de-al nostru.

Apoi l-am văzut și la facultate și ne-am împrietenit. Ne plăcea să stăm mai mult în foișorul de după facultate, acolo unde mai băgam ceva iarbă cu Allbe, Scrof, Bobdylán, Buru și priveam veverițele cum sar de pe un copac pe altul.

Băieții de la **Luna Amară** erau la începutul carierei, toți căcații de patroni de cluburi vroiau să le cânte gratis. Vorba lui Mihnea: cretinii ăștia nici nu se gândesc să ne plătească, când le spunem noi ei se uită mirați și ne întreabă: cum, băieți, voi nu cântați de plăcere? Plăcerea-i plăcere, da' pula mea, că doar nu trebuie să mor de foame de plăcere.

La început ție nu ți-a plăcut de Mihnea, de altfel ca și de majoritatea prietenilor mei. L-ai băgat în categoria celor îngâmfăți. Mai târziu însă te-ai convins că nu-i îngâmfat, ci că pur și simplu i se rupe de toate. Ai rămas mască odată în Pub când vorbeam cu el și s-au apropiat o gagică cu iubitul ei. Iubitul își ținea gagica în brațe și au vorbit ceva cu Mihnea, apoi, la plecare, gagica și Mihnea și-au băgat limbile până-n gât, asta așa, un fel de pa!

Din cauza asta Mihnea tot avea probleme cu iubitele sale. Când vreo fană de-a lui îl agăța și credea că-i gata, l-a îmbrobodit, îl găsea într-o zi în brațele alteia. Ce pula mea? Dar ele nu puteau să înțeleagă așa ceva, se simțeau tare jignite, ca și cum le-ar fi futut public cineva în cur. Mihnea devenea atunci trist, nu prea înțelegea nici el, dar repede îl găsea vreo fană să-l liniștească.

Nick îmi părea atunci, când încă nu-l cunoșteam, tot timpul drogat. Nu era chiar așa, ci pur și simplu se rupea de la muzică. E genu' de om ordonat, cu picioarele pe pământ, dar care are nevoie periodic să rupă

filmul. Periodic îi trimite pe toți în pizda mă-sii și se face mangă. Îl cheamă atunci pe Mihnea, la orice oră, și sting litri de vodcă, întorc mesele prin baruri, fut boturile celor care se leagă de ei. Petru de la chitara solo e nervos și tehnicianul formației. Când e supărat înjură pe toată lumea, dar adevărul e că nimeni nu se supără. El își salută iubita cu: ce pula mea vrei? Și își ia rămas bun cu: ei, du-te-n pulă! Nu a avut niciodată buletin, chiar și taică-so s-a mirat când i-a zis că trebuie să-și facă. Îi trebuia prostia de act pentru căsătorie. Trecusem de câteva ori prin Zărnești de unde-i el. E foarte mișto, e alături cetatea Râșnov, cu munții și pădurile pline cu lupi. Începi să-l înțelegi de ce a ajuns pe scenă la 14 ani, de ce-i bagă-n pulă în timpul concertelor pe gabori. Sorin la bas și Răzvan la tobe sunt băieții *cuminți* ai trupei, care în schimb ascultă muzica cea mai dură. Sorin a venit în locul *basistului Gheorghe*, cum zicea Richard, managerul formației, și el mare figură. Gheorghe era băiat mișto, dar a înnebunit și a trebuit să renunțe ca să se trateze. Richard e și el o parte componentă a formației, poate cea mai ciudată. Cetățean american, jumătate român, jumătate grec, el a venit în țara *strămoșilor* săi pentru a avea o aventură exotică. Cu toții ne mirăm cât rezistă.

Odată, când ne uitam la fragmentele filmate pentru primul videoclip **Luna Amară**, Richard s-a apucat să înjure că nu înțelege nimic din ce se întâmplă în țara asta. Vietnam! În videoclip un tip se plimbă cu o cutie de carton prin oraș. Se plimbă prin centru, prin zonele populate. Și nimeni nu-l bagă-n seamă. Îți dai seama, zicea Richard, cum pula mea să nu observi, să ți se pară că totul e în regulă când cineva se plimbă cu o cutie de carton în cap prin oraș?

Problema e că în țara asta toți sunt cu cutii de carton în cap, e ceva obișnuit. E o atmosferă *Gri Dorian* – apropo, denumirea piesei.

Mihnea zicea că atunci când va ajunge sus se va pișa peste toți din țara asta: peste președinte, parlament, tricolor și o va tăia undeva în vreun pub din Germania să cânte liniștit jazz la trompetă. Cred că nu mai e mult timp. Deși deja se pișă peste toate astea sistematic, în aproape toate piesele. E mișto să vorbești în timpul concertelor din centrul Clujului despre prostia în trei culori: albastru-galben-roșu.

Mihnea are tatuat pe omoplați un fluture. Odată își va lua zborul. Odată ne vom întâlni cu el prin München, sau Amsterdam, sau Cuba... În fine, *mai bine-n Cuba decât în România* – vorba cântecului.

34. Viermii

Scara nu se mai termină, continuu să urc, să mă reazem de ea, pe lângă mine trec fețe noi, zâmbitoare, triste, mirate, mă depășesc, coboară, eu mă țin de pereți și urc, urc, e atât de greu, e atât de bine, îmi țin palmele pe inscripțiile de pe pereți: *loc de dat cu capul, muie...* muie tuturor. Ajung lângă desenul lui Fane, un lupulanus vulgaris de vreun metru jumate. Începe să hârâie, apoi scheaună, cade la picioarele mele și se gudură. Picioarele sunt grele, abia le mai simt.

Scara se rotește odată cu mine, eu mă rotesc în ea. Nu se mai termină, totul e atât de frumos, totul e atât de greu. Simt cum sângele îmi curge din venă, cum mâna devine grea, apoi foarte ușoară. Nu mai simt nimic. Nu mai gândesc nimic. Pur și simplu urc rotindu-mă spre cer în scara ce se rotește spre cer. Văd cum sângele din venă se scurge pe perete, acoperă inscripțiile, acoperă tot peretele, acoperă scara, îmi ajunge și mie până la gât, sângele îmi intră în gură, îi simt gustul, mă umplu tot cu sângele ăsta cald care îmi intră pe gură și iese prin venă.

Doamne, ești atât de frumos, ești atât de roșu! Îți văd ochiul plin de vinișoare cu sânge, îți văd pupila din sânge închegat, îți văd mâinile pline de sânge cum îți piaptână părul, îți văd cămașa albă plină de pete de sânge, îți văd cum îți curge vena, Doamne!

Băltoaca de sânge se lipește de perete, se lipește de mine, vrea să mă oprească, vrea să oprească scara ce se ridică repede ca un sfredel la cer. Reușesc să mă agăț de scară și urc, urc, nu se mai termină odată, sunt atât de obosit și e atât de cald, e atât de bine, simt că nu mai pot de atâta căldură, că mă înăbuș, îmi arde vena, ochii îmi sar din cap și eu vreau să țip, să mă bucur, să arunc țipătul spre cer și să mă trag apoi de el ca de o funie.

Mă împiedic de scări, mă agăț de ea și urc în continuare, urc până ajung la etajul 10, văd cum oamenii trec pe lângă mine, vorbesc, râd, țipă, eu nu mai aud nimic, îmi ia o veșnicie să descui ușa, intru în cameră, o încui, îmi bag capul sub robinet și rămân așa până când simt că îmi intră apa pe nas, în gât și încep să curg prin țevile dintre pereți, mai fac un efort și ies la suprafață, scot capul din chiuveță, îmi bag mâna, văd cum apa se înroșește, simt cum sângele se supără pe mine, îmi strânge mâna, mi-o trage și pe ea pe țeavă, abia reușesc s-o scot.

Sunt tot ud, îmi dezlipesc hainele de pe mine și le arunc pe fereastră. Mă uit cum mi-au luat-o înainte, cum dansează prin aer, cum se ridică printre nori și încearcă să acopere soarele.

Gata, atât. Gata, sunt cel mai puternic, pot absolut tot, nimic nu mă mai poate opri. Cad în mijlocul camerei, îmi strâng cu brațele genunchii, încep să mă rotească din ce în ce mai rapid. Mă lovesc o dată de tavan, începe să vibreze, îl mai lovesc încă o dată și cedează, se face o gaură mare și eu urc prin ea, mă ridic deasupra câminului ca zmeii pe care-i ridicam în copilărie și apoi îi țineam cu o sfoară ca să nu urce prea sus și să-i pierd. Dar pe mine acum nimic nu mă mai ține, acum pot urca oriunde vreau, pot să nu mă opresc niciodată.

Îmi văd prietenii la terasă, văd toate barurile, internet-café-urile de pe Piezișă, văd Clujul ce rămâne în urmă, văd Sălăjanul și Răcădăul, văd Telecentru și Botanica, văd clopotul mare din Sankt-Petersburg, văd Piața Roșie cu buboiul ei de mausoleu, îl văd pe Lenin cum se sucește sub capacul de sticlă, cum se scarpină la cur, cum își descheie pantalonii și în ei nu e nimic, îl văd cum scărpinându-se își bagă un pantof în cur, îl văd cum intră tot în curul său, urc până văd numai viermi, un boț mare de viermi ce nu mai încap unul în altul, ce-și înghit coada, se rod continuu și nu reușesc să termine căci cresc mai repede, boțul devine mai sufocant, mai mare...

Las toate astea în urmă și urc mai departe, nu mă mai pot opri, e atât de bine, simt cum prin vena eliberată de sânge intră vântul rece, îmi sucește creierul prin cap, e atâta lumină și răcoare, e atât de sus încât nu mai pot cădea, sunt prins în acest urcuș fără întoarcere.

Deodată văd o cascadă mare-mare cu apă rece, albastră. Vreau să mă arunc în ea și îmi dau seama că sunt ochii tăi, trec prin ei, înot, ești acum lângă mine, îți rup chiloții și sutienul, te miros, simt aroma de bostan, de bostan viu, rece și cald, mă lipesc de tine, tu mă respingi și îmi arunci niște trandafiri albi, țepoși. Simt cum mi-au rupt venele, cum m-au zgâriat tot. Îmi iau viteză și te prind, te lipești de mine și ne rotim. Brusc mi se face frică, mi-e frică să cad, nu mai știu unde cad, în ce direcție e căderea, poate că tocmai acolo unde urcăm, vreau să țip și simt doar o durere în gât, simt cum nu mai ești lângă mine, te văd cum te îndepărtezi ținându-te de urechi.

Cad în aceeași direcție în care am urcat. Încep să le trăiesc pe toate în ordine inversă.

35. Zuperman

Am tras cu Fane un joint și acum sărim ca nebunii la concertul **Luna Amară** din Music Pub. Sunt tot felu' de ciudățenii de oameni aici. Cu creste de punkeri, vopsiți, cu kile de cercei pe ei, gagici cu zgărđițe de cățele la gât, rași ca noi, vezi chiar și oameni normali. Se aruncă unul în altul, cad pe jos, leșină, sunt stropiți cu apă, sar mai departe.

După concert ne luăm câte-o bere și ne rezemăm de scenă. Pe scenă au pus deja o masă care s-a și ocupat. O bem pe prima repede și Fane se duce să mai ia două. Apare și Egor, îmi spune la ureche că a făcut rost de ciuperci d-alea din pădurile de la marginea Sankt-Petersburgului. OK, îi zic, mergem undeva imediat.

Vine și Mihnea. Îi zic de ciuperci. Fain, zice, hai la Zuperman. Zuperman e la un metru de noi, discută ceva cu o gagică. Se apropie gandonul de portar. Mihnea zice să ne ridicăm cu totul pe scenă că altfel va veni ăsta la noi și o va face pe pizdosul. Dă-l în pula mea, zic. Portarul se apropie de noi: vă rog să vă ridicați de pe scenă. De ce, bă? E interzis! Zuperman e nervos, i se adresează calm portarului: Domnule, te rog frumos să-ți ridici picioarele de podea! Portarul se uită tâmp la el. Ce n-ai înțeles? Ridică picioarele de pe podea că e interzis! Toți ne futem de râs, Zuperman se ridică și discută ceva cu portarul.

Ajungem la Zuperman acasă. I-au tăiat curentul, așa că aprinde o lumânare. Vai, ce pizdos, zice Fane. Ne așezăm pe jos, Egor scoate un pachetel cu praful de ciuperci, îl amestecăm cu tutun, facem o țigară care circulă pe la fiecare. E o senzație ciudată, de cutremurare a creierului. Gagicile care au venit cu Zuperman se așază pe un pat și încep să se sărute și să-și scoată încet hainele.

Apare și Nick cu vreo două sticle de Rasputin. La început bem în liniște, apoi încep toți să vorbească, din ce în ce mai entuziasmați.

Gagicile sunt aproape dezbrăcate, au rămas doar în chiloți, una s-a ridicat în picioare și cealaltă îi trage chiloții. Din chiloți îi apare o pulă în erecție, înghițită repede de cealaltă. Hai să bem băi, zic și simt cum crășa începe să se miște de la locul ei. Simt cum creierul mi se rostogolește prin craniul deschis.

Mihnea se ridică, ia o tobă mică de șaman și se plimbă bătând-o încet prin cameră. Toți stau pe spate cu ochii închiși în afară de gagicile care se fut și gem. Mihnea ajunge lângă fereastră, se împiedică și cade după masă. Toba sare de câteva ori la podea.

Zuperman se ridică, ia lumânarea și merge încet. Începe să urle când ajunge în fața oglinzii. Aruncă lumânarea și trage un pumn în oglindă. Cioburile se împrăstie pline de sânge prin toată camera. Gagicile încep să se târâie pe podea. Se aprind perdelele, cineva scapă o sticlă de vodcă - se aprinde și masa și o bucată de podea. Auzim cum trosnește toba arzând. Egor sare țipând pe fereastră.

Zuperman urlă și se aruncă în oglindă. Îl văd cum cade în groapa mare din ea. Sar după el și îl apuc de un picior. Trag repede și cad pe podeaua de flăcări. Zuperman nu-i, e doar piciorul lui. Gagicile s-au aprins și continuă să se tăvălească pe podea. Simt cum țiuie ceva îngrozitor în cap și mă arunc în oglindă. Simt cum cad în beznă și gândesc: unde-n pula mea ești atunci când am nevoie de tine? Apoi nu mai gândesc nimic.

36. Să-mi bat șefu'!

Webu are un vis: să-și bată șeful. Lucrează vreo 12 ore pe zi și în momentele libere visează cum să-și pizdească șeful. Vai de curul lui, băga-mi-aș pula-n gura lui, futu-i morții mă-sii de labagiu... Că e destul să ridic brusc o mână-n sus și să zic: hă!, și s-a căcat pe el, cretinu'.

Cu banii de pe munca sa, Webu mănâncă la amiază și își plătește chiria. Cam atât. Se înduioșează însă când discută cu șeful și asta-i mărește salariul cu vreo sută de mii, oricum se devalorizează într-o săptămână! Dar gestul contează, Webu atunci vorbește despre șef, că în fine, nu-i chiar așa de rău, că mai poți măcar discuta cu el, că a avut șefi cretini-cretini, cu care nici măcar nu puteai discuta, care te trimiteau tot timpul în pizda mă-tii și se comportau ca și cum ai fi mai puțin decât un nimeni, decât o flegmă de-o săptămână. Asta e deștept, nu Yo?, e deștept el așa, da' e nebun, n-ai ce-i face, așa-i el, cretinu'. Trăiește pe Marte-n pula mea, nu prea știe ce-i cu el, i se pare că totul e ca-n filme, nu?

Mai trec câteva zile după mărirea salariului și Webu începe iar: futu-i morții mă-sii de poponar prost, de-abia aștept s-o tai de la el, nu scapă doar cu un pumn în bot. Când o să vină să-mi spună ce să fac eu pac!, una-n bot, îl ucid dracului de jigodie scârboasă, el moare de frică oricum, nici măcar nu trebuie să-l fuți tare, i se umplu pantalonii de căcat de frică. Și Webu începe să arate cum o să-i fută una-n bot când șeful se va apleca să-i dea instrucțiuni: cu pumnul, sau cu o palmă-n bot, sau cu genunchiu', îl termin în pula mea, ce, el să-și bată joc de mine?, fraierul, stai băi tată, că viața nu-i chiar așa cum ți se pare ție!

Înainte Webu vorbea mult despre munți, dar m-am convins că mai mult îi plac pe jocurile de la computer decât în realitate. Când șefu' lipsește și nu-i nimeni ca să-l pârască, Webu se joacă la computer. Uneori auzi niște țipete de zici că nu-i adevărat. Îl vezi atunci pe Webu cum își scuipă-n sân și bolmojește: să-mi bag pula era să mă împuște, îți dai seama? Încă un pic și eram gata! Lui Webu îi plac senzațiile tari, dar mai mult la computer decât în realitate. De-aia are niște reguli pe care nu le încalcă niciodată când mergem în munți. De exemplu: să nu te duci niciodată singur în munți. Să-ți iei și vreo gagică. Că poate vă atacă vreun urs și ai belit-o, că urșii fug repede, te ajung. Dacă ești cu gagică în schimb, tu desigur că vei fugi mai repede decât ea, ursul se va mulțumi cu vreo jertfă.

Odată când Webu s-a dus la munte cu viitoarea soție, ea s-a împiedicat și a căzut în cur pe un pietroi dintr-un pâraiaș. Webu nici gând să o ajute, el se ținea de burtă de râs și-i da sfaturi: vezi dacă nu ești atentă, vezi dacă ești proastă?!

Modelul de viață a lui Webu sunt cretinii care au ajuns bogătați. Una dintre temele lui preferate e cum se comportă Nicolaie, patronul lui FC Brașov, cu angajații săi. Că nici nu se salută cu ei, cum îi vede îi și ia la înjurături. Și toți îl respectă ca pe un tată. Ședințele sunt compuse doar din bătaia de joc a lui Nicolaie față de angajații săi. Căroră nici măcar nu le știe numele, sau nici nu vrea să și le amintească. Ședințele încep așa: vacilor, idiotilor, fraieri proști, poc! pe cineva în bot, futu-vă-n dumnezeii dumnezeilor mă-tii de muiști! Apoi își pune angajații să-i confirme vorbele, că da, sunt muiști, imbecili, cretini ș.a.m.d. Webu radiază de fericire când povestește despre Nicolaie. Asta, așa, băi tată, își ține angajații în mâini, e tare! Altfel cum în pula mea să lucrezi cu românii? Dacă aş ajunge cineva și aş tăia-o din România, scopul vieții mele ar fi să fac cât mai mult rău României, să știe toți ce-i cu căcatul ăsta de țară și mai dă-o-n pizda mării de țară!

Degrabă Webu se căsătorește, dar deja îi cam pare rău. Că doar cheltuiește prea mulți bani pentru niște capricii femeiești. Zi și tu, Yo, că femeile astea gândesc cu pizda, ele au două pizde, una-n cap, iar cealaltă între picioare. Să-mi bag pula că măcar au scop în viață: să se mărite, da, să se mărite cu un bogătan căruia să-i sugă pula și banii, să se vadă-n pizda mă-sii odată cu rochia albă de mireasă, să sugă pula și să facă copii și mâncare... Și-s fericite, pizdele. Băga-mi-aș pula, vreau să-mi fac și eu transplant de pizdă, să fiu fericit!

Când are de-a face cu chestii care seamănă cu jocurile de calculator, Webu devine suspicios și foarte atent, chiar isteric. De exemplu, odată a văzut un căcat verde în timp ce se plimba prin munți cu Ski și K. Urșii!, pula mea, mi-a trebuit să vin aici, e din cauza voastră, o să ne mănânce, ce se-aude acolo?!

Sau odată, când am mers cu K, Ski și soția lui Webu să vedem urșii ce coboară în Brașov să mănânce din tomberoane. La un tomberon era un urs mare, fain. Își găsisse o pungă cu ceva și molfăia. Webu a vrut să-i facă o poză. Du-te mai aproape, l-a sfătuit Ski, sunt blânzi, nu fac nimic. Lui Ski i-a luat un an să-l convingă pe Webu să vină să vadă urșii. A trebuit să-i explice că nu mușcă, nu fugăresc oamenii și că nu există excepții, adică nu-i nici un urs turbat care să sară pe tine. I-a arătat și poze în care ursul lua un biscuit direct din mână. Până la urmă l-a convins, dar să meargă cu mașina, nu pe jos, că cine știe...

Și Webu se tot apropia de urs, iar Ski îi zicea: mai aproape, mai aproape. Când a ajuns la vreo trei metri, viitoarea soție i-a strigat îngrijorată să se oprească, să-i facă poză de-acolo. Atunci ursul și-a săltat un pic lăbuțele și le-a lovit brusc de tomberon, așa cum fac țâncii când mâța sau puii vor să-i fure mâncarea.

Nici n-am observat bine cum Webu s-a întors și a rupt-o la fugă cu 150 pe oră. Aveai senzația că a făcut pe el, avea ochii bulbucați. Dar Webu nu s-a pierdut, a ieșit repede din situație: tu, vacă, i-a zis viitoarei soții, ce pula mea strigi?, că eu eram concentrat la urs, nu puteam fi concentrat în ambele părți, tu vacă!, bagă-te în mașină și taci în pizda mă-tii că-ți fut două-n cap să nu mai pizdești... Stai acolo, vacă, așa, că-ți fut două, că eram deja aproape, numai să apăs să fac poza și strigă vaca... Pizda mă-tii... și așa mai departe încă vreo cînșpe minute. Viitoarea soție s-a băgat în mașină și tăcea.

Apoi, atunci, eu cu Ski am luat-o pe jos la următorul tomberon. Tocmai trecusem pe după un camion mare și îl vedem pe Webu cum apare și el după camion și se oprește brusc: huu, voi erați? Credeam că-i un urs!

37. Bulibuleator

Ideea de a face o formație a fost a lui Tataie. Într-o zi el a venit fericit în cameră. Își cumpărase sintetizator. Și așa a început nebunia.

Allbe cânta la chitară solo, eu la bas, Hohl la tobe, Tataie la sintetizator și prima voce, Fane băga voce hip-hop, Scrof periodic la trompetă, dar în special el era marele nostru dansator, dansa break de te futea râsul.

Eram toți vocaliști când aveam chef, așa că urlam de nu mai înțelegea nimeni nimic. Noi eram titularii, restul ba erau dansatori, ba ocazional aveau și ei instrumente.

Cântam numai improvizând, nu ne interesa să facem vreo piesă, să exersăm la ea. Nu aveam dreptul să plictisim vecinii, așa că de fiecare dată le cântam ceva nou.

Procesul de creație începea chiar de dimineață. Primul se trezea Allbe și puneă o cană de un litru la reșou. Atunci eu începeam să am coșmaruri, după zgomotul apei ce se apropia de fierbere. Apoi Allbe făcea ceai negru tare, drogulețul de care nu va reuși niciodată să scape, de altfel nici nu vrea asta. Allbe bea zilnic cam vreo 3 litri de ceai negru, cană după cană, așa cum ai bea apă când ești foarte însetat.

Când începea să bea a treia cană, deja cam toți ne foiam prin paturi. Apoi își lua chitara și din memorie băga vreo melodie a vreunui imn. Atunci se trezea Hohl și începea să țipe aiurea. Era ucrainean din România, zicea că e fericit că a nimerit cu noi în cameră. Hohl era la teologie, ăsta da popă! Îl vedeam cum fumează la fereastră și eram oarecum mirați. Apoi, când dormea, trăgeam un bulibuleator, atent, să nu ne audă.

Pațani, a zis, ce faceți? Mă lăsați să mă gruzesc singur? Așa că l-am chemat și pe el la bulibuleator. El era băiatul vesel, tot timpul în căutarea unei gagică căreia să-i dea toată dragostea sa. Hohl le credea cam proaste pe toate, credea că e de-ajuns să faci sfoara ca una să se îndrăgostească de tine. Era blond, grăsun și vesel. Îți dai seama ce răs ne apuca când făcea sfoara! Mai făcea și tumb, și tot felu', numai să agațe vreo gagică. Iar gagicile ne întrebau: ce-i cu debilul ăsta? Până la urmă și-a găsit aleasa. Tot ucraineană din România, măcar puteau vorbi ucraineana între ei.

După ce Hohl începea să zbiere în semiconștiență, Tataie îl trimitea de vreo două ori în pizda mă-sii și se întorcea pe altă parte. Atunci ne trezeam și noi. Toți înjurându-l pe Allbe și pe Hohl. Pregăteam bulibuleatorul și: Tataie, fumezi?

Tataie ca prin vis se trezea și venea la masa de lângă fereastră. De aici, de la etajul 10, la fereastră, se vede o bucată bună de Cluj. Belvedere, Centru, Mărăști, Grigorescu și drumul spre Mănăstur. Trăgeam în piept și admiram orașul. Devenea din ce în ce mai frumos, mai vesel.

După primul bulibuleator ne beam ceaiurile și cafelele. Iar Scrof ne povestea în fiecare zi aceleași două bancuri:

1: Băieți, știți ce trebuie să faci când pula se uită la pantofi? Și noi toți: ce?, deși auzisem răspunsul ingenios al lui Scrof cred că de sute de ori. Și el: să pui pantofii pe dulap!

Și 2: Odată un om a avut un fiu. Când fiul a împlinit un an, tatăl, bucuros, i-a cumpărat o minge de ping-pong. Când fiul a împlinit cinci ani, tatăl și-a întrebat fiul: fiule, ce vrei să-ți cumpărăm de ziua ta? Fiul i-a răspuns: minge de ping-pong. Bine, tatăl i-a cumpărat minge de ping-pong. Când a terminat școala, eveniment important, tatăl și-a întrebat fiul: fiule, ce cadou vrei să-ți luăm, ca să te bucuri mai mult, îți luăm orice! Fiul i-a răspuns: minge de ping-pong, tată! Când fiul s-a căsătorit, tatăl lui iar l-a întrebat ce cadou vrea. Minge de ping-pong, tată! Și într-o zi fiul a avut un accident. Era pe patul de moarte. Taică-său, bătrân, sta la capul fiului. Fiule, ce să-ți iau, îl întreabă, ca să te bucuri înainte de moarte? Minge de ping-pong... abia reușește să zică fiul. Nu te supăra fiule, dar totdeauna ai vrut să-ți fac cadou doar minge de ping-pong, de ce? Și fiul numai deschide gura să-i răspundă și: buuă... Gata!

Cel mai fain Scrof făcea acest buuă..., semnul morții fiului. Toți ne țineam de burți, nu mai puteam, îl mai puneam pe Scrof să ni le mai spună o dată. Scrof ni le spunea și după muzică, era tare mișto.

Dar până la urmă maestrul bancurilor era Allbe, el știa cu sutele, niciodată nu a zis că nu mai știe vreun banc nou, deși ne spunea în fiecare zi altele și altele. Când cântam Allbe ne spunea vreun banc nou, desigur după muzică. Ne spunea și când jucam cărți, dar mai mișto era după muzică.

Așa că noi suntem inventatorii anonimi ai bancurilor cu muzică, cel puțin eu, Yo, n-am mai auzit de așa ceva.

Încă o parte fundamentală a *repertoriului* nostru era înțelepciunea găștii, notată aproape în întregime într-un caiet. Aici liderul necontestat era Scrof. De obicei scotea vreo două propoziții într-o oră, însă de fiecare dată ne tăvăleam pe jos de râs, deși el vorbea serios.

Când oboseam de atâta muzică și râs, ne opream și mai băgam un bulibuleator. De obicei în cameră fumam travcă mai mult cu bulibuleatorul, cu pipa sau din țigară trăgeam în locurile publice: fuckultă, baruri, pe stradă.

Ție îți plăcea să ne auzi cântând, dar numai dimineață. Seara eram prea psihedelici. Până la psihedelismul pur treceam de dimineață prin punk, trash, hardcore, hip-hop, trip-hop, reggae, apoi grunge.

Vecinii nu ziceau nimic de zgomotul de la noi, cu o parte ne împrietenisem, erau de-ai noștri, pentru unii eram cretinii de basa – nu te pune cu ei, pentru alții eram o parte a unui fenomen antisocial, deși cântam așa de frumos împreună. Chiar să fi rămas în gașcă doar vreo doi basa și restul să fie autohtoni, oricum am fi fost numiți basa.

Așa se scurgeau zilele frumoase în XVI, piesă după piesă, bulibuleator după bulibuleator. Dacă e să devin un pic retoric ca poetul nostru național și să întreb unde sunt acum toate astea, aş răspunde chiar ca și el: în fum.

38. Idioții

La început au cumpărat palmieri, apoi au adus specialiști, care au comandat soluri speciale, îngrășămintele... România va ieși din căcat!

Vor veni turiștii din toată lumea când vor vedea că pe litoralul românesc cresc palmieri! Vor investi în Sidex, vor investi în Tractorul, vor investi în toate marile uzine care sunt nevoite acum să dea salarii la muncitorii care n-au de lucru, dar pe care din cauza vechimii în muncă și a grevelor nu-i pot concedia.

S-au stricat atâția bani pe palmieri că ar fi ajuns să cumpere prezervative la toată lumea pe un sezon, plus câte unul bonus pentru parlamentari, să și-l pună pe cap. Nu-i nimic, în schimb vor veni americanii, vor veni germanii, vor veni elvețienii, olandezii, austriecii, englezii, toată lumea va veni pe litoralul românesc și așa România va ieși din căcat fără ca cineva să muncească!

Fără să-și mai bată cineva capul să ucidă șobolanii din hotelurile cu n-șpe stele, cu prețuri de-o zi cât trebuie să lucreze o familie o lună, dar nu contează, vor veni occidentalii tâmpiți cu banii lor și ne vor scoate din căcat.

Dar occidentalii n-au venit, au venit ungurii cu rude în Transilvania, au venit rușii, că ei vin peste tot și nu au stat la hoteluri scumpe, s-au dus la vile particulare mai ieftine...

Apoi palmierii s-au uscat, chiar înainte de începerea sezonului. Oare de ce pula mea în Africa cresc palmieri da' la noi nu? Asta e, dacă s-au uscat - s-au uscat, n-ai ce-i face, oricum occidentalii n-au venit. Sunt proști occidentalii.

Oricum, mai e un plan de scoatere din căcat a României. De jumate de an toți românii îl visează pe Dracula. Se pare că și Eminescu sugerează construirea unui Dracula Park. Altfel cum să interpretezi "Unde ești tu, Țepeș Doamne?", î? PSDR-iștii vor să înfăptuiască visurile poetului nostru național.

La asta n-au cum să nu vină occidentalii. Să se facă show cu vampiri, cu aparate de tortură, cu efecte speciale, cu toate alea. Au să ahuiască când o să vadă ce-i în România. Dar din păcate se găsesc tot timpul invidioși, așa că au și început să pună bețe-n roate proiectului. Cică Dracula Park va dăuna monumentelor istorice din orașul medieval Sighișoara. Mai dă-o-n pula mea de Sighișoara, nu? Căci Dracula va aduce mai

mulți turiști cu efectele lui speciale, nu? Dar se pare că proiectul îngheață, sau cel puțin tre' să-și schimbe locul.

Ar mai fi ceva, la care nu s-au gândit prea iubiții noștri conducători români. Să vândă bilete la ședințele din parlament. Atunci câți turiști ar atrage! Ar putea chiar să-i zică parlamentului Dracula Parc! Ce, Vadim, Iliescu, Năstase sunt mai nașpa ca vampirii? Din contra! Sunt și vampe și vampiri, iar expresiile fețelor lor sunt atrăgătoare și pentru amatorii de sex anal și pentru necrofili și pentru zoofili – asta, iată, înseamnă să fii politician bun! Năstase chiar e mai popular ca Pamela Anderson sau Britney Spears. Orice zi ar deschizi, îi vezi mutra. Deschizi televizorul - îl vezi și acolo. Iliescu e Lenin al nostru, e un cadavru pe picioare, ar atrage turiștii, s-ar face cozi ca la mausoleul din Piața Roșie, iar Vadim e pe post de Hitler, i-ar sta mișto cu niște floci sub nas așa ca lui Hitler, dar și așa e bine. Și-apoi câte talente se mai pierd prin parlament! Da-păi în toată țara! Îți vine să plângi când te gândești. Și vampiri avem, vampe câte vrei, de toate. Să vină occidentalii cu banii lor!

Să plantăm câte un palmier în curul fiecărui politician pentru a atrage turiștii. În cur palmierii vor avea îngrășămintă la greu. Să-i zicem României – Dracula Park!

39. Cine nu și-a imaginat niciodată că ucide

Mijloacele media – mijloace de a prosti lumea, de a colora viața așa cum e în interesele cuiva. Prezervativ cu floricele, cu arome exotice, în fond, cu ce vrei, sau mai degrabă, cu ce vor.

La început se identifică dușmanul și apoi prin mijloacele media se creează ura în masă. Cu texte ca-n telenovele, cu scenarii de filme proaste. Acesta este dușmanul, fute-l, anihilează-l, el vrea să-ți distrugă copiii, să te distrugă pe tine, s-o fută-n cur pe mă-ta. Și câteva poze: cât mai mult sânge, accentul pe răni, fă pe cineva să țipe, să producă frica și ura-i gata. Nu contează despre ce-i vorba, contează să distrugi dușmanul.

Doamne, urăști toată viața pe cei pe care te îndrumă o vacă să-i urăști și la urmă, inevitabil, devii și tu dușman, ți-o spun ochii vecinilor, ți-o spune soție-ta care se fute cu alții, ți-o spun copiii care-ți înfig ace în poze, ți-o spune în fiecare seară Andreea Esca la știri. Tu ești un bou, un criminal, tu trebuie să fii ucis, trebuie să fii băgat la pârnaie. Fiindcă ești ori alcoolice, ori narcoman, ori fugi de impozite, ori minți, ori ești hip-hop-er, ori rocker, ori ai furat, ori îl simpatizezi pe Bin Laden, ori ai în sertar reviste porno, ori ai zgâriat în lift **Sex Pistols** sau **KLU**...

Uită-te, tată, la știri, citește ziarele, ascultă radio, tu ești dușmanul, tu trebuie să fii zdrobit, pentru tine există pârnaie și armată și buletine și poliție... Din cauza ta sunt copiii subnutriți, din cauza ta s-a ucis în Iugoslavia, în Irak, Afganistan, Transnistria... Uită-te bine la pozele pe care le vezi pe ecran, uită-te la sângele care nu se mai oprește, care-ți intră pe gură, pe ochi, ascultă țipetele... Toate sunt din cauza ta, căcatule. Împușcă-te, aruncă-te de pe bloc – asta ți se spune zilnic, non-stop. Degeaba vrei să te ascunzi sub masca ta de ură împotriva musulmanilor sau creștinilor, evreilor sau rușilor, americanilor ș.a.m.d.

Frica te ține în fața televizorului, îți bagă în cap căcat, vrei să nu fii prins. Dacă ești prins că furi o sticlă de bere, gata, faci parte din mafie, ești prins fumând un joint – ești traficant de droguri și pac! Niște poze cu cineva care-și bagă seringă-n vene – uită-te din cauza lui există sida, uită-te cum sângele îi curge pe mână, vrei ca și copiii tăi să ajungă așa?

Mijloacele media îți spun – ucide, ucide! Întreabă-te, frate, de unde apar copiii care cu un automat își împușcă toată clasa, familiile. Întreabă-te, frate, de ce în fiecare minut se aruncă cineva în cap. Întreabă-te de ce ai ajuns așa de căcat. Schimbă canalul, uită-te la telenovele! Dar telenovelele au legătură directă cu știrile, știrile nu-s decât niște telenovele, le urmărești zilnic și nu au sfârșit. Au doar mobilă, personaje negative și personaje pozitive. Te identifici întotdeauna cu personajele pozitive și ucizi pentru asta, ucizi pentru binele tău, cică, ucizi fiindcă vrei să intri în NATO, ucizi fiindcă ești creștin, sau musulman, sau pula mea mai știe ce ești tu și ce-a fost mă-ta...

Și ai visuri... Că ai lunetă, băi babă, și că te uiți cu ea pe geam și că în fiecare minut împuști cu ea pe cineva în cap. Sau că ai mitralieră și în stația de metro împuști pe toți fără discriminare etnică sau religioasă. Visezi că preiei controlul și-i anihilezi pe toți. Hai, recunoaște!

Ce să-ți mai spun, babele care ți-pă la tine că ești rocker sau hip-hop-er, că trebuie să *fii interzis, că trebuie să fii ucis cu un cui fierbinte înfipt în cap sau în inimă*. Sau ceea ce aud acum de pe hol: *cine plătește lumina, idioată?* Când începi să înțelegi astea vrei să te sinucizi, dar uneori e prea târziu. Sau vrei să mori, dar să cari cu tine în mormânt multă lume, să nu-ți fie trist, să te țină minte strănepoții, să le treacă fiori reci când își amintesc de tine, să te vadă în filme documentare, să-ți vadă poza ta zâmbind și a victimelor. Pline de sânge. Ești un obiect manipulat, oricine n-ai fi tu. Alege-ți manipulatorul. Alege-ți Dumnezeu, alege-ți pistolul, trage, trage-ți. Asta ți se spune non-stop. Asta faci. În rest e OK, nu?, fute-te, bea, mănâncă și cacă-te! Te-ai excitat?

Întotdeauna se ucide pentru bine, ține minte asta, ține minte bine, oricare bine ar fi. Asta e filozofia, filozofia de căcat, ca oricare filozofie.

Iar acum să cântăm, din **Paraziții**:

*mama hai, hai să-ți zic direct -
decât să-mi tai venele prefer să mi le-nțep.*

40. Tataie

Cum crezi, Yo, ce se întâmplă?

Tataie îmi povestește ultima lui călătorie la Iași. Numai surprize. Cineva care venea cu gașca lui de-acolo la fumat gangea a scris un articol despre basarabeni în general, și despre gașca lor special, că sunt narcomani și traficanți de droguri și bla-bla. Îmi arată articolul. E colțul unui ziar. Îi zic că ăla care a scris e un muist prost, că se vrea în viitor mare reporter de scandal, dar pula mea, ori până la urmă îl vor da ăia de la ziar afară ori va mânca de la cineva o pizdeală de va uita cum e să ții pixu-n mână.

Despre Tataie în ziar scrie *un tip simpatic, melancolic și prietenos. În aparență. Tot timpul cu chitară, vodcă și iarbă la el*. Tataie e cu tricoul lui Prof, cu el a fost la Iași. Pe tricou e un desen mare cu cannabis sub care scrie **Pantera**.

Yo, cretinul ăsta care a scris venea la noi când vroia el. Bea, fuma, mânca pe gratis întotdeauna și acum ca mulțumire vezi și tu ce scrie. L-am căutat cu pașanii peste tot, dar se pare că se ascunde, nu-l putem găsi. Mi-ar fi plăcut să-i fi dat câteva lecții, să-i mulțumesc eu așa mai frumos. Dar oricum îl găsesc băieții și vor juca un campionat de fotbal și unu' de rugby cu prelungiri. Căcați din ăștia trebuie futuți bine, altfel cred că pot să facă orice. Băga-mi-aș pula, s-ar putea să fie și stucaci, s-ar putea să ne fi turnat.

Mai știi, Yo, când am ajuns în Iași, când am intrat în camera iubitei, ea dormea în același pat cu un bun prieten. Era vreo 4 dimineața, am stat pe scaun și m-am uitat la ei până s-au trezit, pe la 8. Erau doar în chiloți. I-am futut una amicului, și iubita a început să plângă, să-mi spună că nu e ce cred, că de fapt ăla n-a avut unde dormi și d-aia a dormit la ea, că nu s-au futut, că n-a fost nimic între ei.

Nu știu ce să cred, un băiat și o fată doar în chiloți în același pat și să nu se fută, cam greu de crezut așa ceva. Eu cred că m-a futut gagică.

Și eu credeam cam același lucru, dar nu i-am zis nimic lui Tataie. Era cu târfa aia de câțiva ani și o iubea. Pe cât de nebun era, atâta o iubea. Sau cel puțin așa părea. Cum să-i spun ceea ce mi-a spus și Allbe, că gagică aia a lui în același compartiment cu Allbe în drum spre Iași îl strângea de pulă pe primul fraier nimerit în cale, de li se făcuse greață tuturor din compartiment și au ieșit afară. Și Allbe m-a întrebat dacă să-i spună asta lui Tataie sau nu. Nu știu. Nu știu și înnebunesc. Allbe a lăsat totul să meargă mai departe de la sine, nu i-a zis nimic lui Tataie, nu i-am zis nici eu. Până la urmă muista aia l-a părăsit singură pe Tataie. De ce să te păzești de cineva când te fuți cu toți? Mai bine te fuți cu toți și nu te păzești de nimeni.

Iar Tataie va aștepta bursa și o va tăia la mari ruperi. Cât mai departe de cei care i-au împrumutat bani. Când apărea cineva să-și ceară banii înapoi de la el, Tataie îmi spunea: uite, Yo, iar au venit pidarajii. Peste maxim trei zile după primirea bursei Tataie nu mai are nici un ban și iar umblă după împrumuturi. Întotdeauna se găsește cineva să-i dea. Din respect, de frică. Căci Tataie pune de băut la toată lumea când primește bursa. Vodcă, bere, iarbă, până nu mai are nici un ban. Dă-i în pizda mă-sii de bani, nu, Yo? Iarbă ne vor aduce băieții, de mâncare facem noi rost și bem la chefuri, că și așa toți vor să le cânt ceva la chitară.

Și să nu-mi mai zică nimeni că am nu știu câți ani și n-am făcut nimic în viața mea. Am făcut atâtea de m-am scârbit de toate. Mi-a rămas doar să mă rup. Și mă fut.

41. Fumatul interzis!

Stăteam cu F la fuckulta de litere din Chișinău și ne zaibeam de nu mai știam ce să mai facem. Seara va fi mai mișto, că ne înțelesesăm cu câteva filoloage să le dăm o muie. Până atunci măcar dă-te cu capul de pereți. Am intrat într-o sală și am desenat băncile un timp, apoi am reușit să deschidem un cabinet de alături și ne-am aprovizionat cu hărți.

Ce pula mea-i de făcut? Am început să rupem scaunele și să le aruncăm pe fereastră. Cădeau chiar lângă brazii de la intrare în fuckultă. Ah, ce noroc am avea de-ar trece pe-acolo și baba care în fiecare dimineață ne cere carnetele la control! Dar nu vine, poate că a și murit între timp. Sau atunci când a tras apa s-a dus și ea cu căcatul.

Tot așa aruncând scaune îl vedem pe Turb cum intră în fuckultă. Era să-l nimerească un scaun în cap. Ieșim din sală și-l întâlnim pe coridor. Turb a adus o țigară. Ah, ce faine vor fi după-aia cursurile! Mergem pe scări lângă baie și o aprindem. Fumul ne zgârie gâturile, e o senzație asemănătoare cu aia când o gagică goală după futai te scarpină pe spate.

Începem să râdem și ne dăm seama că cineva se apropie. Ușa se deschide și intră domnul Shit. Are o față de bou, ca și a colegilor lui de altfel. Înainte de-a deveni decan, domnul Shit avea un singur costum. De când e decan, își schimbă costumele zilnic. Salariul i-a rămas cam același, în schimb importanța sa e alta. Cred că din cauza asta și șchioapătă, încearcă să-și ridice curul – aparatul gândirii sale – cât mai sus. Da' costumele oare le primește ca mită direct sau și le cumpără din mită? Greu de spus...

Ce faceți măi aicea? Ce căutați în facultetu nostru, că studenți di-a miei nu sântet? Studenți di la litiri, di la filologie știu că aișea nu sî fumiazî, așa cî șini sântet, și căutaț aișea, pi șini căutaț, și vreț sî fașit, undi sî vă duciț, ă?

Nouă ne curg lacrimi de atâta râs, cel mai tare râde Turb, își ține fața în palme și nu se poate opri.

Ba suntem de-aișea dom' decan, di la literi, spune Turb.

Nu sî poati, măi băieț, voi văd cî aveț și înclinații de huligani, și răz măi acolo? Dacî eraț sudenț di la noi vediaț pi tăț pereți inscripțai că aișea-i fumatu' interzâs! Aișea nu se fumiazî! Aișea oamenii învați, aișea-s viitorul țării! Aișea cresc viitorii scriitori, intilictuali – nu fumiazî dacî-i interzis.

Ba suntem de-aici...

Ia sî vă văd oleacî carnetili. Carnetili-ncoa' repidi!

Eu și cu F îi întindem carnetele. Turb se face că umblă prin buzunare.

Carnetu' repijior!, îi zice domnu' decan.

Nu-l am la mine. L-am uitat acasă.

Cum te chiami? Așa, așa..., Ț-am notat și Țai numile... undi aveȚ acum ore?

Ți spunem și el ne conduce în sala unde-i tot anul nostru. Turb dispare pe drum. Pe el Țl doare-n pulă, nu e de la litere, a venit doar ca să tragă o iarbă, acum probabil se duce să-i povestească mafiotului său ce i s-a întâmplat la litere și să hohotească amândoi.

Vă daȚ sama, zice decanul Ținându-ne în faȚa anului, băieȚi iȚtea în loc și stăie la lecȚai fumau lângȚ tualetȚi! Și fumatu-i doar interzăs la noi! Niș nu-mi vinia să cred că-s sudentȚ de-ai noștri! Rușani și vȚ șie! Nu aȚ meritat și învăȚaȚ în instituȚaia noastră! Da' undi-i băietu' șela? A, credi cȚ m-o prostit? Pi mini? Las cȚ-i am eu numili, Ți arăȚ eu! Rușâne! Acum marș la loc și învăȚaȚ! Rușâne!

Era să ne gruzească, bâcul, gândesc și mă uit la F și nu știu cum să mă abȚin să nu râd. Doar Ți-am zis că fumatu-i interzis!, Ți zic și Țmi pun un caiet pe faȚă. Țl aud pe F cum sughiȚă de atȚta râs.

42. PuliȚia

Buru iese pe stradă împreună cu Basu. Sunt ambii ameȚiȚi, veseli. AfaȚă e cald, frumos. Păsărelele ciripesc. BăieȚii încep să cânte.

Merg așa vreo sută de metri cântând. Nimeni nu le zice nimic, pe toȚi Ți doare-n pulă, atȚt timp cât nu-i deranjează.

La un moment dat Buru și apoi și Basu se trezesc cu niște pulane pe spate. Pulălăilor, căcaȚilor, ce înjuraȚi poliȚia? StaȚi că vă arăȚăm noi!

Buru și Basu sunt nedumeriȚi, au fost prea brusc atacaȚi ca să încerce măcar să fugă. Cântecul lor nu avea nimic cu puliȚia, dar nu contează, oricum, sunt eventuali huligani, preventiv nu le strică niște pulane pe spate. Sunt duși într-o dubă, apoi la puliȚie. Acolo iarăși interogatoriu.

De ce-njuraȚi poliȚia, futu-vă-n pizda mamei voastre?

N-am înjurat domnule pol... și Buru se trezește cu un pumn în bot, cade pe podea și acolo simte cum șase picioare Țl înconjoară, Țl sufocă, Țl calcă pe piept, stomac, Țl lovesc în cap. I se face negru în faȚa ochilor. Se trezește ud, cineva a aruncat o găleată de apă peste el. Țși vede alȚturi prietenul. E negru la faȚă. Cere de la poliȚist o țigară.

A, vrei țigară-n pizda mă-tii de imbecil de la noi, da' de ce ne înjuri? Buru tace, asta Țl salvează de data asta, nu mai e bȚtut. I se dă o țigară. Marlboro. PoliȚistul Ți aprinde țigara și-l urmărește. Buru se trezește cu încă un pumn în bot.

Boule, dacă-Ți dau țigară, fumeaz-o așa ca să se cunoască ce fel de țigară e! Fumeaz-o doar cu vârful buzelor, ține-o Țnspre podea, să se vadă că Ți-am dat Marlboro, nu CarpaȚi sau alte căcaturi. 'nȚeles, boule? Și acum fumeaz-o până la filtru, că de nu te omor, altfel să-mi sug pula dacă nu.

Buru încearcă să fumeze așa cum i s-a sugerat. Buzele Ți tremură, Ți sunt rupte, pline de sânge. Săptămâna trecută unui băiat, copil de vreo 16 ani, din curtea sa, i s-a spart splina când a fost luat la bătaie de către un gabor. Motivul băȚăii a fost: de ce-i stricat farul la bicicletă, bă? Băiatul e acum la reanimare, iar poliȚistul e pe stradă, la datorie!

Țigara i se îndreaptă și simte un bulan pe spate. Că: de ce nu o ține așa cum i s-a ordonat? Țși bate joc de poliȚie? În alt colȚ al camerei Basu e pe jos, e călcat în picioare, ca să înveȚe și el bunele maniere.

La sfârșit poliȚistii aruncă niște găleȚi cu apă peste ei și le spun să o taie repede din loc, altfel mai iau o porȚie. Ies afaȚă, Țși aprind câte-o țigară și fumează încet, tăcuȚi. Pe la jumătatea țigării, apare un prieten poliȚist. Țla strigă de la ușă spre colegii săi: auziȚi bă, porciiăștia mai vreau! Apar încă trei gabori și Ți saltă pe Buru și pe Basu.

Înăuntru, la poliție, iar începe tortura. De ce nu plecați de bună voie, bă? Ce, n-aveți ce face, numai să ne enervați pe noi? Credeți că nouă așa de tare ne era dor de voi? Credeți că nu mai avem cui scoate unghiile, credeți că ne plictisiseam fără voi, ă? Ei hai atunci să ne distrăm! Hai băieți!

Și încă o tură. Apoi li se dă la fiecare câte o țigară. Hai, fraierilor, fumați! Dar știți deja regulile, nu? Iar dacă le-ați uitat, o să vi le-amintim noi, nu băieți?

43. Cactus alb

Suntem doar noi în cameră. După ce m-am rupt cu băieții și ei au plecat, ai venit și m-ai găsit iarăși dus. Fără să-mi spui nimic te-ai așezat lângă mine și m-ai sărutat. Îți simt în gură limba, îți simt mirosul. Dacă n-ai fi apărut acum, oricum te-aș fi visat în semiconștiență sau într-o realitate halu. Dar acum ești aici, lângă mine, de-adevă, deși nu fac nici o deosebire în starea asta dintre realitate și realitatea mea de fum.

Îți scot hainele și mă dezbrac și eu cu ajutorul tău. Realitatea corpului tău mă cutremură, văd cum i se schimbă culoarea, cum se înălbește, apoi se face roz, violet, negru, albastru. Încep să înnebunesc cu totul, gândesc. Îți simt corpul cum se încălzește, cum picioarele îți devin calde. Mă tragi în tine. Te aud cum gâfâi încet, îți simt unghiile înfipite în spinarea mea. Simt că te fut de-o veșnicie, că tot ce-am făcut eu dintotdeauna asta a fost – să te fut. Nici nu vreau altceva. Mi se pare că nimic nu s-a întâmplat cu mine de-adevăratelea, în afară de-a te fute.

Mă arunci jos și urci pe mine. Să te fut eu, ruptule, îmi zici. E stupid, dar tot ce simt eu e că ești frumoasă, e că te iubesc și nu vreau să mă opresc niciodată. Îți simt tot corpul tău ca și cum ar fi al meu. Mă simt pe mine prin corpul tău. Simt cum mi se clatină țâțele tale, îți simt întunericul din ochii închiși, îmi simt fundul tău care se mișcă pe mine.

Te rezemi cu mâinile de pieptul meu și deschid ochii. Capul mi-e acoperit de părul tău. Te dai iar pe spate și începi să devii transparentă. Îți văd la început venele albastre, apoi plămânii, inima. Îți văd carnea, fiecare mușchiuleț. Mi se pare că mă înghiți, că intru cu totul în tine. Îmi dai o palmă și te transformi iarăși în tine. Dar totul devine beznă în jur.

Îmi plimb mâinile pe corpul tău. Îți apuc pielea și o trag. La început ești numai carne, apoi îți trag și carnea, rămâi numai oase. Ești numai oasele dansând deasupra mea. Oasele nu trosnesc, e un dans fără zgomot, care mă apasă în pat. Intrăm amândoi în pat, totul dispare, rămân doar oasele tale peste mine. Îmi plimb mâinile pe lângă ele fără să le ating. Le simt totuși căldura, simt cum corpul meu le atrage și le respinge apoi ușor.

Te ridici de pe mine și încep să te văd. Te îmbraci. Am impresia că ne-am futut câteva ore și nici măcar nu am ejaculat. Dormi!, îmi zici, trebuie să fii obosit.

Te întinzi lângă mine și mă liniștesc. Te visez. Te dezbraci, urci pe mine. Ne futem și nu se termină niciodată. Așa va fi întotdeauna, acum e întotdeauna.

44. Greta

Mai nou Greta lucrează în firma unui turc. De fapt, firma e formată doar din Greta și turc. Turcul vinde scaune. Și agață gagici cum și unde poate. E cu părul vopsit, de vreo cincizeci de ani, scârbos și mare amator de pizde. În România se poate face ceea ce în Turcia nu se poate, d-aia a ajuns turcul aici. Proprietarul apartamentului închiriat, unde e sediul firmei, vrea să-l dea afară pe turc, fiindcă nu-și plătește chiria, da' nu poate, că turcul a fost prevăzător, a schimbat lacătul de la intrare.

Și cum oricărei firme îi stă bine nu numai cu director, ci și cu secretară, așa a ajuns și Greta angajata turcului. Despre aventurile de la firmă se povestește în fiecare zi după cinci în apartamentul lui Bob. La cinci Greta vine de la serviciu.

În prima zi de slujbă, Greta a povestit că imediat după ce s-au înțeles ce trebuie să facă, turcu' s-a dus la duș și i-a zis că atunci când o strigă să-i aducă hainele. Desigur că Greta s-a speriat, mai ales când după duș tovarășul director a început să-i povestească tot felu' de perversiuni în care el era personaj principal.

Auzind toate aceste istorii ale Gretei despre noul ei serviciu, că mai schimbasese încă vreo cinspe, Bob s-a alarmat. Așa că în fiecare dimineață mergea la Greta acasă, adică o aștepta la intrarea în bloc, apoi o conducea până la sediul firmei. La cinci după-masă, când Greta ieșea de la serviciu, Bob o aștepta la ieșire. Toate astea - preventiv. Ca și aspirinele zilnice.

Ce s-a mai amuzat tot apartamentul de chiriași al lui Bob când Greta, în prima zi când a fost condusă la serviciu, a povestit impresia ce a lăsat-o Bob asupra șefului ei. Țsta e prietenul tău? Vai ce urât e! Cel mai tare râdea Greta. Hohotea de-i săreau ochelarii de pe nas și-și lovea palmele de picioarele crăcănate peste colțarul din bucătăria lui Bob. Bob nu era acasă. Îl trimisese Greta la plimbare.

Șeful îi povestea Gretei toate amănuntele vieții sale amoroase. Despre soția încuiată în apartament, și acolo impusă să poarte feregea, îi povestea mai puțin. În schimb îi spunea cum s-a culcat cu o bună parte a pretendentelor la postul de secretară. După ce-și lăsau CV-urile, el alegea zilnic una și o suna să se vadă la o cafea. Și apoi, cum în ziua de azi în România ca să obții un loc de muncă îți trebuie experiență, iar experiența n-o poți face singură acasă, gagicile care se și visau viitoare secretare a' unui om de afaceri ture, ce mai - businessman! - se culcau cu el. Mai bine zis se tăvăleau cu el printre scaunele cu care turcul mai speră să se îmbogățească.

Într-o zi, Greta a povestit cum turcu' i-a spus că a fost o ex-secretară, care a lucrat doar de probă la firmă, apoi a fost înlocuită cu Greta. În România nu există vreo lege care să permită să se lucreze de probă. Dar nu-i bai, aproape toată lumea lucrează de probă. Că ce pula mea să dai impozit statului? Că doar legile sunt făcute pentru proști, nu? Că doar nici ăia care le fac nu le respectă. Sunt o mulțime de firme care funcționează fără angajați, unde toți sunt de probă. Unu' lucrează o lună de probă, apoi e înlocuit de altul de probă ș.a.m.d. Desigur că ăia care sunt de probă nu văd nici un ban, sau în cel mai bun caz – bani ca să-și ia bilete de transport în comun ca să vină la lucru. Fuck, România e o țară de probă, noi toți suntem de probă.

Secretara care lucrase înaintea Gretei, după ce a stat cu ea de vorbă și a întrebat-o ce face și Greta i-a răspuns că face cafea, spală mașina și completează facturile, s-a apropiat de șef când au rămas singuri și l-a întrebat cu ce e mai rea ea decât Greta, că ce, ea nu a putut face cafea? Nu a spălat mașina? Nu a făcut facturile? Și atunci turcul i-a explicat că nu e vorba numai de asta, că ar fi ceva foarte complex, ceva de genu' compatibilității psihice ș.a.m.d. Atunci ex-secretara s-a apropiat de el extrem de mult și a zis că face orice, numai el să-i zică, fiindcă își vrea postul înapoi. Și oricând va vrea ceva de la ea, orice, să-i zică, să nu tacă, căci ea îi va îndeplini orice dorință, absolut orice. Desigur că turcul n-a pierdut momentul. A urmat o tăvăleală printre scaune, iar la sfârșit i-a mai zis gagicii încă o dată lecția cu compatibilitatea psihică.

Dar ex-secretara de unde să știe acest lucru, că doar ea nu se ducea, probabil, la psiholog, cum o făcea Greta. De fapt psihologul e psihologă, și ea îi livrează Gretei reviste porno. Doar psihicul și compatibilitatea psihică e ceva extrem de complex.

Nici locul Gretei nu era sigur la firma turcului. Oricum ăla i-a dat mare credit, că postul îi aparține 99,9%. Îți dai seama ce încredere. Iar între timp își lăsa anunțul de angajare a unei secretare. Își programa zilnic câteva. Desigur după cinci, când pleca Greta. A doua zi îi va povesti experiențele de printre scaune. Căci viața se târăște mai departe printre scaune.

Într-o zi, Greta aproape că era să se dea de gol. Căci dacă Bob știe de existența unui iubit al Gretei, celălalt nu știe de existența unui Bob, amic intim al Gretei. Cum turcul era prin turneu în țară, Greta a plecat mai repede de la lucru și a venit la Bob. Dar, surpriză! Iubitul, adică iubitul-iubitul, nu Bob, s-a cărat din orașelul sau satul de unde e el și a venit la iubită. Știind că iubita e la serviciu, s-a postat și el pe locul ocupat de obicei de Bob și-o aștepta pe Greta. Noroc că turcul plecase și ea o tăia mai devreme de la lucru, altfel iubitul-iubitul și Bob ar fi stat împreună și ar fi așteptat-o.

Până la urmă Greta a fost anunțată și și-a luat iubitul prin surprindere, nu prin față, ci pe la spate. Acesta era montat de vreo oră și ceva la ieșirea din bloc cu un buchet de flori. Iar Bob în timpul ăsta era undeva prin Grigorescu sau Mănăstur, trimis la plimbare.

45. Revolut Ion

Cu câteva zile înaintea revoluției, adică în acele zile când Ceaușescu a fost răsturnat și împușcat, nu se prea știe de cine, se știe în schimb de ce, Mik se ascundea de securitate. Mai fusese pe la ei și înainte, deja era obișnuit cu foamea, cu lungile ședințe de tortură fizică și psihică.

Dar acum era în primele liste - ale dușmanilor, ale ălor care trebuie anihilați sau neutralizați total.

Pentru început s-a ascuns câteva zile prin blocurile în construcție, prin canalizări și case părăsite. Din cauza șobolanilor și a frigului n-a putut să doarmă. Într-o noapte a hotărât să meargă la cel mai bun prieten al său.

A ajuns la el, a căzut direct în pat și a adormit. Între timp familia ăluia se adunase în bucătărie. Mik nu visă nimic, doar întuneric și liniște. Apoi o mână ce-l scutură: nu te supăra, ne pui în pericol, trebuie să pleci. Mik adormi pe loc. Dar mâna continua să-l scuture: trezește-te, trebuie să pleci...

Ieși afară, în frig, cu o singură dorință – să doarmă. Încercă lucrul ăsta în canalizare, dar nu putu. Se trezea cu șobolani care-i intrau în pantaloni, care i se cățarau pe gât. Un șobolan îi rodea un deget.

Câțiva soldați l-au luat la fugărit. Împușcau pe lângă el, până la urmă au reușit să-l prindă, că nu mai era în stare să fugă. I-au tras câteva automate în ceafă, spate, față și l-au anunțat că-l vor împușca. I-au împins automatul în ceafă și au tras. Automatul nu mai avea cartușe.

Atunci Mik făcu pe el și-și jură că se va răzbuna. Un ofițer chemă soldații și le spuse să-l ia și pe Mik. Au ajuns într-un subsol, unde Mik fu iarăși bătut. Împușcăturile se auzeau peste tot, din ce în ce mai des.

La un moment dat cineva a spus că puterea s-a schimbat, că trebuie să lupte pentru partea ailaltă, imediat apărură și alți ofițeri care-i înjurau pe cei din ștab.

Mik deveni atunci învingător. Iar ăia care și-au bătut joc de el – victime. În primul rând luă un kalașnikov și-i chemă la interviu pe soldații care-l vânaseră. Le-a pus câteva întrebări, apoi câțiva pumni, că nu se putea abține. Apoi le-a spus că-i va împușca. Atunci în aer s-a simțit o duhoare. Soldații se căcaseră pe ei.

46. Curvele

Azi Greta a dus o vampă la Bob. Turcu o culesese de prin sud, din Isaccea, îi promisesse marea cu sarea, da, în schimbul pizdei ei.

Vampa e la început de carieră, are vreun metru 70, vreo 80 și ceva de kile, părul creț și umflat, așa cum arăta Michael Jackson când încă nu se decolorase. Cu alte cuvinte, e cam grețoasă fufa turcului.

Sabrina, fufălăul, apăruse pe neașteptate la turc. Nici chiar el n-o aștepta atunci. Așa că nici n-a avut timp să împrumute de la cineva bani s-o cazeze undeva.

Totuși, fiind băiat descurcăreț, i-a plasat-o Gretei. Că: n-ai pute lua să doarme cu tine pine mine? Și Greta: desigur, bine, fac io ceva...

Greta n-a avut totuși chef să aducă o curvă de-a turcălăului acasă la ea, mai ales că nu era o curvă de lux, ci una din alea care inevitabil ajung pe la marginea șoselelor și se roagă să le dai o muie și să le fuți în cur la treij' de mii. Așa că și Greta a plasat-o mai departe. Cui oare? Cui, dacă nu lui Bob?

Căci Bob, băiat de treabă, ce să comenteze? Dacă o iubește pe Greta, nu poate decât s-o accepte și pe curva asta în casa lui. Și s-a rezolvat problema.

Că io nu-s una din alea care de cum încep să le crească țâțele și floccii aleargă după orice pulă, spunea Sabrina, lovind cu palma în masă, spre disperarea lui Bob. Nu, io știu concret ce vreau de la viață și o să iau ce vreau! Și mai trăgea o palmă în masă pentru mai multă convingere.

Iar Bob stătea cu capul aplecat și-o asculta. Dumneavoastră, văd io, i se adresă Sabrina, văd că sunteți mai timid așa, nu? Ce tot ghiciți acolo în cafea?

Păi, nu chiar, încercă Bob să scape, da' nu-s prea vorbăreț... Sabrina își povestea viața ei de doi bani ca pe a unei eroine de telenovelă, în continuă ascensiune, acest lucru neîmpiedecând-o însă să intre peste alții în baie. Când a reușit să ajungă și ea la baie, a umplut buda de căcat și a uitat să tragă apa.

Le-a povestit tuturor că e virgină, că și-a păstrat cinstea ș.a.m.d. Își pune mare preț pe pizda ei. E tot ce avea ea mai scump.

Bob, ca un adevărat gentleman, a cazat-o în camera sa și profitând de absența unor chiriași s-a culcat în camera lor. Prea luase el în serios vorbele Sabrinei, uitase totuși că aceasta nu menționase dacă a luat-o vreodată la cioc sau că o fi fost futută-n cur.

Următoarele zile Greta continua să povestească în bucătăria lui Bob cum se desfășoară evenimentele cu Sabrina. Fata s-a dovedit a fi o mare vacă. Îl trăgea pe turc în toate magazinele: că am venit doar în hainele dă pă mine, tre' să-mi cumperi rochii, chiloți, de toate, că mi-e rușine așa... Turcul când vedea că e tras în magazinele de lux, da înapoi: nu se poate, dragă, n-am bani la mine, mi-am uitat cardul... Și apoi mesele. Sabrina crăpa ca un porc de 400 de kile, îl căra pe turc prin toate restaurantele. Fiecare masă se termina cu un căcălău mare, după care de obicei uita să tragă apa. Asta da, femeia care știe ce vrea de la viață.

În plan erotic și turcul și-a împlinit visurile. Împreună cu câțiva dintre amicii săi, doar Sabrina stătea la unul din ei. Atunci când se întorcea de la ospățuri urmate de beții, Sabrina, în călduri, deschidea cu gura șlițurile prietenilor turcului, și ei turci.

Șeful i-a mărturisit Gretei că a futut-o și normal, adică în pizdă, dar că nu e sigur dacă era virgină sau nu, că avea la lună, oricum s-a murdărit tot de sânge. În câteva zile turcul s-a săturat de Sabrina, probabil asta-i și scursese ce-i mai rămăsese din lovele – așa că o trimise înapoi, în Isaccea - de unde venise.

Peste alte câteva zile Greta și-a anunțat șeful că nu mai vine la serviciu. Bob, prevăzător și speriat de reacția șefului, o aștepta pe Greta afară. Preventiv.

Dar șeful Gretei n-a fost supărat, din contra: foarte bine, foarte bine, o chem pe alta de probă.

47. Viitorul președinte al României

Viitorul președinte al României – Mik, nu a fost un copil minune, a fost un copil obișnuit, însă într-o zi i-au căzut ochelarii de cal și a văzut realitatea așa cum e.

În afara faptelor banale care i se întâmplă oricărui copil, Mik, după ce întâmplător a descoperit că imaginea despre care i se vorbește nu e aceea pe care o vede, fugea de acasă. Mik nu fugea fiindcă vroia singurătate și bla-bla-blea, scheme clasice din poezii, ci pentru că era pus în situația de a minți și el împreună cu toată lumea.

Mik o lua razna în munți, încerca să găsească aur, monede, săbii, tot felul de ciudățenii îngropate cândva cu speranța de-a nu fi găsite niciodată sau de-a fi găsite peste mult timp. Lucrurile ascunse îl fascinau pe Mik, până într-o zi când a realizat că de fapt totul e ascuns, că așa cum poți căuta obiecte ascunse și pierdute prin munți poți căuta și în viața ta proprie și poți găsi lucruri neobișnuite pe care le faci zilnic însă nu le observi, le faci cu mișcări programate de altcineva.

După călătoriile prin munți, Mik cel mai adesea ajungea la țigani, în taberele lor. Dormea, mânca și învăța de la ei. Țiganii păstrasera în corturile lor aerul libertății. Ca să-și merite cumva zilele petrecute alături de ei, Mik participa la hoțiile țăganilor. La început stătea pe colț, apoi învăța și meseria de-a sparge lacătele, de-a curăța repede un magazin, cum să faci ca un cal străin pe care îl furi să nu necheze, să se lase condus de tine.

Prima iubire a viitorului președinte al României a fost de-asemenea o țigancă, Flori, care însă nu l-a preferat pe Mik, ci pe un țigan mai șmecher. Degeaba încercase Mik să-i demonstreze că-i mai bun ca ăla, că și el poate fura, că e șmecher - pentru ea Mik a rămas un român, o față palidă care nu se știe de ce vrea să stea printre țigani și să le imite modul lor de existență.

După împușcarea lui Ceaușescu prin lovitura de stat căreia i se mai spune și revoluție de publicul neavizat, cei care au venit la conducere le-au lăsat ceva putere și victimelor sistemului, pentru mai multă credibilitate a unei revoluții.

Așa Mik se trezi că-și poate alege vreun post sie și câte ceva pentru prietenii săi. Mik își chemă maestrul său de rime și pe câțiva prieteni în sediul unui ziar la care visaseră cu toții să colaboreze măcar.

Vrei să ajungi redactor-șef aici?, își întreabă maestrul. Vreau, îi răspunde ăla. Vreți să fiți redactori aici?, își întreabă prietenii. Vrem, i-au răspuns ăia. Atunci sunteți din momentul ăsta, le-a zis Mik. Cum suntem?, l-a întrebat cu un zâmbet uitat înghețat până la urechi maestrul. Cum suntem? Cine ne-a pus?, au întrebat prietenii.

Eu vă pun acum, le-a spus Mik. Nu se poate, nu se poate, spuse cu rânjelul întins maestrul într-un glas cu discipolii săi. Tre' să ne pună cineva de sus, nu se poate...

Vă zic eu, băi, vă pun eu în posturile astea amărâte, e destul, ce pula mea de proști vreți de sus?, încerca să-i convingă Mik. Nu, nu se poate, e imposibil, trebuie de sus, cum tu... Noi plecăm...

Lui Mik îi sări țandăra. De ceva timp nedormit, fugărit, bătut, alungat de toți și acum...

Afară! Afară cu toții în pizda mamei voastre de muiști proști!, striga viitorul președinte al României în timp ce maestrul său sărea câte vreo cinci scări dintr-odată urmat de ceilalți discipoli ai săi. Afară! Să nu vă mai văd... Din buzunarele maestrului scara se umplu cu semințe de floarea soarelui și de bostan.

În primul său discurs către popor, după ce va fi ales președinte Mik va spune: de fapt, eu nu vă iubesc pe toți... Îmi cer scuze, trebuie să precizez acest lucru, așa mi se pare corect...

48. Trafic

Când ni se terminau caseacurile băgam pastile în noi până uitam ce lună a anului e, ce an e și de cât timp n-am mai mâncat. Știam doar una - când ni se termină roțile trebuie să coborâm și să colindăm farmaciile orașului pentru a ne face provizii. După cumpărături, dulapurile noastre arătau ca rafturile din farmacii.

În fond, farmaciile ce-s? Sunt droguri legalizate. Te doare stomacul - buf o pastilă, ți-a trecut, te doare capul - buf o pastilă, ți-a trecut, ești stresat sau în depresie - buf o pastilă, ți-a trecut, nu poți dormi - buf o pastilă, ai adormit. Căci drogurile ce fac? Ți-e rău? Buf o pastilă - ți-a trecut, ești high. Bine, un fum, o pastilă, o seringă. Dar seringă doar o iei din farmacie.

Tot ce-i trebuie unui narcoman găsești în farmacie. Mama mea, mamele tuturor - știu foarte bine asta. E greu să fii mamă - bagă o pastilă. Întotdeauna mamele sunt cu rezervele de pastile, cu doza ce crește zilnic, căci dacă ieri ți-a fost bine cu nouă pastile, azi vei avea nevoie de zece ș.a.m.d.

Nu se legalizează toate drogurile fiindcă lucrurile nu se fac numai pe față, ci și indirect, prin cur, statul câștigă din farmacii, mafia, deci deputații, cei ce sunt la putere - prin trafic. Plătesc consumatorii - dacă ești prins cu un joint stai la pârnaie ca și-un maniac, ca și un violator.

Apoi ni se făcea dor de iarbă, de haș – fiindcă oricum sunt mai sănătoase ca pastilele, de alcool nici nu mai vorbim. Alcoolul îți creează dependență, iarba – nu, alcoolul te face agresiv, porc, iarba – nu...

Atunci începea traficul. **Gangster's Band** mergea în turneu în Republica Moldova și se întorcea cu iarbă și haș. De fiecare dată riscând. Cu iarbă-n chiloți, în ciorapi, în chitară, microfoane, dacă e mai multă – în geantă.

Fiorii reci încep la vamă. Pentru o dispoziție mai bună se bagă înainte câteva pastile – mai glumești cu vameșii, mai spui bancuri despre polițiști, timpul trece mai rapid.

A pățit-o Allbe odată. Control maxim la vamă. Își băgă iarba din buzunarul de la geantă în buzunarul de la blugi. Apoi văzu că se controlează și corporal. Luă iarba din buzunar și o băgă la fundul genții. Fie ce-o fi, blea.

Apoi timpul dilatat al controlului. Mâna vameșului ce nu-și ascunde obsesiile controlându-te peste tot. Vameșii fac lucrurile rușinoase pe față. Doar pentru asta i-a angajat statul. Asta ce e? Carne! Asta? Brânză! Asta? Și mâna vameșului e pe pachetul cu iarbă de la fundul genții... Cozonac cu stafide! Bine, treci...

În XVI unii veneau să-și cumpere iarbă de la **Gangster's Band**. Desigur, la prețul normal, plus prețul drumului. Până la urmă lucrurile începeau să devieze: un cunoscut venea cu un prieten de-al său, ăsta cu altul ș.a.m.d. Camera era tot timpul plină de fum de șmali, travcă era inclusiv și pe jos, bulibuleatoare găseai și pe la WC-u și la dușuri.

Noi băgam chitățile în priză, trăgeam câte-un caseac și pizdeț!, ne durea fix în pulă de toate, de Iliescu-brânză-Vadim-varză-Putin-macaroane-Bush-căcat-KGB-muci!

Până la urmă desigur că am fost turnați, când privești retrospectiv, uite că vorbesc ca în campanie electorală, totul pare clar și deductiv, pula mea. Turnători sunt peste tot. Uite că și Iliescu a avut un telefon cu cablu roșu ce ducea direct la Kremlin. Babă pârâcioasă! De ce? D-aia, ca să te miri tu, să ai la ce te gânde, să ți se miște neuronii, nu? Să nu riști ca neuronii să-ți moară înainte de-a folosi la ceva, nu? Noi am scăpat destul de ieftin. Cu mită câteva kile de iarbă, cineva câteva luni la pârnaie, cineva cu certificat de nebun.

Perioada **Gangster's Band** s-a terminat cu jointuri fumate pe ascuns, adică prin discoteci, facultăți, baruri, scări de bloc, cinematografe, **Gangster's Band** s-a descompus, s-a dedublat, fiecare-și vede de instrumentul său, formația în fum, formația de fum există doar în halucinațiile și visurile noastre frumoase. Eu mi-am schimbat viața color pe-un căcat, chitara pe-un pistol, visurile în cârpe bune de spălat pe jos.

În perioada aia te-am pierdut. Începusem să ne futem inevitabil nervii unul altuia de câte ori ne vedeam. Tu erai singura și dureroasa mea legătură cu realitatea și imaginea ta din halucinații începuse să te înlocuiască.

Cu tine, Lolita mea cea reală, mă certam, te înjuram, mă enervai, mă secai, la fel era și reacția ta când mă vedeai. Înceai să mă duci la oglindă să-mi arăți că sunt pierdut, că mai departe nu se poate, că dacă nu mă opresc acum e pizdeț cu mine. Du-te dracului împreună cu predicile tale – cred că ți-am zis asta de sute de ori, de sute de ori ne-am despărțit, pentru a mă întoarce la tine, pentru a veni tu la mine.

Imaginea ta din realitatea halu-halu în absența ta mă făcea să nu mai înțeleg nimic, aveam nevoie și de tine – de firul ce mă lega de realitate, dar în același timp realitatea mă sufoca, îmi storcea creierii.

În perioada **Gangster's Band**, ultima oară făcusem dragoste – vorba ta, vreo jumate de noapte – probabil din cauza că eram rupt bine de tot. Adormisem în tine, făcând dragoste. A doua zi m-ai părăsit. Pe bune.

49. Fum de marijuana

Românii au emigrat dintotdeauna. Pentru români, România e un pământ blestemat, ei renunță la tot și pleacă. România i-a ajutat și ea cu ce a putut. S-a despărțit în n-șpe părți, le-a creat condiții de fugă.

Chiar printre primele atestări istorice, asta-i bună, c-am învățat-o la istoria limbii, la litere!, românii au fost numiți *vlahii drumeți*, o denumire și o caracteristică a statorniciei lor.

Dacă scormonim mai încolo, mai departe, vedem că românii vin de la geto-daci, ghetoul fiindu-le parcă predestinat. România a fost dintotdeauna un ghetou, toate caracteristicile ghetoului le găsim aici, în toate timpurile, chiar cu mult înainte de-a apărea acest cuvânt. Problema e că unii sunt conștienți de asta, alții – parțial, alții - deloc. Aia care – deloc, sunt niște nenorociți, sunt conductori ai prostiei, ai sloganelor țipate zilnic fără însă a încerca de-a vedea ceea ce spun ele în realitate, fără a fi gândite.

România a fost dintotdeauna o periferie, e prea târziu să fie altceva. Ea nu-i nici albă, nici neagră. E a noastră, e a lor, e a tuturor.

Românii pot să circule lejer cel puțin din R. Moldova în România și invers. Aceste țări sunt ca doi craci ai aceleiași pizde. De-aia-și dau una alteia muie continuu, de prea multă dragoste, de sufocare de atâta dragoste.

Fiecare român vrea s-o taie cât mai departe. Cât mai departe de căcat. Desigur că fiecare crede că altundeva e mai puțin căcat decât în ghetoul nostru – România.

Românii chiar când stau pe loc își schimbă naționalitățile, țara, denumirile țărilor, limbile și denumirile lor, totul e într-o continuă transformare de suprafață - atât. Ce iese din asta? Același căcat, dar cu nuanțe diferite de culoare.

Chișinăul e plin de români care o fac pe rușii, ăștia-s cei mai scârboși, n-au nici o identitate, pute a căcat, a toate izurile de căcat românesc, iar ei o fac pe rușii. Sunt ca și evreii antisemiți. Asta e realitatea – cei mai mari antisemiți sunt evreii, cei mai anti-români sunt românii. Dă-i-n pula calului pe toți!

Apoi mai e și mândria-paranoie regională. Ardeleanul crede că el e cel mai pizdos, moldovenii și muntenii sunt nașpa. Moldoveanul crede că el e cel mai pizdos, ardelenii și muntenii sunt nașpa. Munteanul crede că el e cel mai pizdos, moldovenii și ardelenii sunt nașpa. Fiecare-și fute Miorița sa, da' tânjește după a celuilalt. Apropo, oare nu miroase a zoofilie balada noastră națională, Miorița? Auzi băi, să vorbești cu o oaie. Asta-i tragedia, nu că te fute vecinul... Toate patologiile le poți descoperi în substraturile noastre. Uite și la Meșterul Manole, auzi, să-ți zidești iubita, nu miroase oare a necrofilie? Mi se pare că da! ș.a.m.d.

Îmi spunea un prieten din Chișinău: străbunicul meu s-a născut în Rusia Țaristă, tatăl meu s-a născut în România Mare, eu în URSS, fetița mea în R. Moldova, copiii ei s-ar putea naște în Republica Federativă Moldova. Toți s-au născut pe același pământ, acum R. Moldova, în diversele ei apartenențe, fără a migra.

Pe la noi trage curentul. Pe la noi se trage direct în cap fără aviz. M-am născut într-o uniune – Uniunea Sovietică și nu voi crede niciodată în nici o uniune – nici în UE, nici în USA. Mi-s simpatice uneori, așa din nostalgie, dar atât. Ideologiile unionale sunt până la urmă periculoase, până la urmă bagă mândria unională, fac distincție între *noi* și *ceilalți*, adică – *dușmanii*.

România stă crăcănată, cu pizda în vânt, nu știe în ce direcție, în ce uniune s-o mai ia. E ca o studentă dezorientată, care a terminat universitatea, dar ar mai rămâne, s-o mai sugă la profesori. Parcă ar vrea mai mult în UE, că rimează cu muie. Dar până atunci, românii oricum sunt peste tot.

Familia Pixu a tăiat-o în Paris. Pixu, cu sângele său de aristocrat, reușind să-și întoarcă ceva din pământurile furate de stat de la părinții săi, le-a vândut și, deși avea de plătit de câteva luni bune întreținerea, telefonul..., a tăiat-o la Paris.

În Paris, familia Pixu a vorbit o dată în franceză, atunci când Pixu, important scriitor român, era să se angajeze la negru, la un negru, să zugrăvească și să bată cuie în pereți. În rest au vorbit doar în română. Pe stradă, baruri, peste tot.

La un moment dat Pixu a întrebat la mișto o țigancă: ce faci, tu, p-aici?, și aia i-a răspuns: ia mai fac și eu un ban.

Unii români au plecat demult și nu mai vor nici să-și amintească de România. Alții s-au întors acasă în noua formă de cenușă în cutii de ceramică. Mulți au reușit să treacă în timpul comunismului Dunărea înnot. Ca și X, care până la urmă a ajuns în America. Toate îi mergeau ca și ceasul, dar începuse să bea și prietenul său de beție era, greșeală!, tot un român, care l-a și ucis.

Odată o s-o tăiem și noi, nu? Odată pe globul pământesc va scrie: **R O M Â N I A**. Atunci va fi prea târziu.

50. Pațanii

A doua zi, când m-am trezit, nu mai erai lângă mine. Caseta cu **Led Zeppelin** se întorsese toată noaptea de pe o parte pe alta. Am mers la fereastră și am privit afară, era un soare futut.

Am aruncat toate sticlele pe care le-am găsit pe geam. A apărut și portarul care se uita de unde cad sticlele. Când se întoarce arunc în el cu o cană, dar nu-l nimeresc, îmi tremură mâinile și trebuie să fii și țintaș bun ca să nimerеști pe cineva de la etajul 10.

Apar Allbe, Scrof, Hipp. Se întorc de-acasă. Ei hai la curnit, pațani. Hai mai repede că și zdohnesc acum dacă nu casesc. Tragem toți o pipă, Allbe se duce la casetofon. Iar **Led Zeppelin**? Scoate-o nahui, că m-a gruzit. Allbe pune **DDT**. Mă gruzește. Hai mai bine **Sektor Gaza**, le zic și schimb caseta.

Cum a fost acasă? Ne-am tașit ahuieno, zice Hipp, tu? Eu, mă fut. Hai să tragem o piesă.

Își ia fiecare câte-un instrument și dă-i băi tată. Încep să râd până mi se face hrenovo când îl văd pe Scrof cum dansează. Hai să mai băgăm o travcă.

De data asta tragem cu bulibuleatorul. Iarbă bună au adus băieții. Îmi simt ceafa amorțită și jocul pupilelor, ochii-s grei. Scrof, ți-e rău?

Îl fudem la cap pe Scrof până se duce și-și bagă capul în chiuvetă, să-și revină. Bate cineva la ușă. Cine?

Mentura, blea, ni se răspunde. E Hohl. Fumăm și cu el. Suntem varză. Fiecare-și vede de desenele sale animate.

Bobdylán vine și mă cheamă la el. Cică să-nvățăm pentru un examen. OK, oricum sunt în formă, ce pula mea, hai să-nvățăm. Dar imediat bate cineva la ușă.

Tu mă tragi afară, pe coridor, eu îți zic să urcăm pe acoperișul căminului. Mă săruți. Îmi spui că de data asta chiar e gata, că trebuie să ne despărțim, că nu mai putem fi împreună. Nu știu ce se întâmplă cu mine. Dacă te aud bine sau sunt doar niște galice. De ce mă fuți așa, de ce mă gruzești? Nu te gruzesc, înțelege-mă, nu se mai poate, gata. Nu vreau să te mai văd, măcar pentru un timp. Te ridici și vrei să pleci.

Ți-am zis de o mie de ori să te cari și simt că e imposibil acum să te las așa.

Dacă pleci acum, mă arunc de pe acoperiș, îți zic. Nu fi prost, hai, lasă, doar tu ai vrut-o. Doar mă iubești, Lolita, zi-mi, unde-n pula mea vrei să te cari?

Nu știu, zici și mă tragi în cameră. Toți zac lați pe paturi, pe jos. Servus, zice cineva.

Plec. Nu pleci nicăieri. Nu fi prost, trebuie să plec, s-a terminat, gata.

Lacrimile îți cad de pe obraji pe jos. Atunci cobor cu tine. Nu cobori nicăieri, de ce nu înțelegi? Te rog. Te sărut și-ți simt gustul lacrimilor. Nu mai înțeleg nimic, îmi simt pieptul ca și cum ar fi o conservă expirată, gata-gata să explodeze, ca și cum toată camera s-ar ține de el.

Ai grijă de tine, nu fi prost, îmi zici și fugi din cameră.

Cad pe pat. Și nimic-nimic-nimic... Parcă aş umbla de câteva zile cu un cuțit înfipit în piept. Te urăsc.

Pațani, trezirea! Îi trag de mâini, de picioare, arunc apă peste ei până reușesc să-i trezesc. Hai să bem, le zic. Hai jos să ne rupem. Simt că dacă aş mai trage un haș sau o travcă aş înnebuni cu totul.

51. Dr. Webu

Webu a fost alungat de-acasă de mă-sa când era încă mic. Mă-sa era mare iubitoare de animale, din ăia gen fani **Animal X**.

Mă-sa lui Webu avea un câine. Îl chema Inouț. Inouț Chiva. Într-o zi Webu a fost mușcat de Inouț. Webu desigur că i-a futut câteva picioare în burtă și o piatră-n cap. Mă-sa tocmai atunci ieșea din casă. Îl văzu pe Inouț Chiva tăvălindu-se pe jos amețit și pe Webu lângă el, cu pantalonii rupți, cu un picior sângărând.

Chivulețul meu scump și drag!, strigă mă-sa și animalul jigărit scheunând alergă spre ea cu coada între picioare.

Animalule! Ucigașule! Cretinule! Imbecilule! Să nu te mai văd! Cară-te! Să nu te mai văd niciodată! De data asta, cu Inouț în brațe, mă-sa i se adresa lui Webu.

Așa că Webu crescuse pe la rude. Nici pe tat-so nu-l interesa prea tare. De fapt îl dureau în cur. Tat-so era în stare să-l întrebe: bă, tu-n ce clasă ești? Sau: bă, tu câți ani ai? După ce Webu termină câteva facultăți, s-au împăcat cumva.

Îl mai cheamă pe Webu la scos cartofi și din astea. Dar tat-so îl mai surprinde uneori cu întrebări: bă, tu ce facultate ai terminat, ă? Iar mă-sa când îl vede își ascunde animalele, în special pe Inouț, acum pensionar. Futu-i Chiva mă-sii, zice Webu, tot te-mpușcă javră... Iar Inouț când îl vede își bagă coada între picioare și hârâie. Oricum Webu mai scapă câte-un șut în Chivuleț – când nu-l vede mă-sa.

Pentru exterminarea lui Inouț, Webu și-a luat un pit bull, l-a dresat așa încât Sfârâiac, pit bullul, la comanda lui Webu stă în aer cu maxilarul încheștat de vreo creangă ore întregi.

În afară de ciuda lui pentru Inouț, Webu mai urăște babele. Freud, probabil, ar explica asta ca o legătură directă cu mă-sa. Dar să-l lăsăm pe Freud să se odihnească, nu?

Chiar ieri am fost pe la Webu și mi-a spus câteva întâmplări cu babe care l-au scos din sărite.

De exemplu, una a vrut să intre direct în apartamentul lui și al viitoarei lui soții, fără măcar să bată la ușă, noroc că era încuiată. Băga-mi-aș pula-n capul ei, curvă proastă și bătrână și numai bună de momeală pentru Sfârâiac – împingea scârba de ușă de parc-ar fi la mă-sa acasă! Futu-i pizda mă-sii de cap sec! Să fi stat așa la ușă și să-i fi futut o directă-n botul ei jigărit și să-i zic: curvă împuțită, ce vrei? Că poate eu eram în pula goală, poate mă futeam atunci, cum pula mea să intre tot căcatul în apartamentul meu?

Și-auzi ce-a zis curva: băieți, trebe neapărat să vă faceți flotant, obligatoriu, chiar mâine! Curva dracului, ce vrea? Ce-o doare-n pizdă de flotantul meu? Că cică trebuie să ne facem flotant că unul de la patru a pus nu știu ce pe bloc! A, da, că a mai făcut o gaură pentru cablu la antenă și curge apa! D-aia eu trebuie să-mi fac flotant!

Dacă l-aș fi scăpat pe Sfârâiac în ea nu i-ar fi rămas nici căcatul. Ce simpli-s oamenii, ce tupeu, auzi! Mai pășisem așa odată când îl ajutam pe un prieten să-și mute mobila. A ieșit o vacă senilă pe coridor și a stat așa tâmpita până am terminat de cărat. La început tăcea, apoi, când a văzut că n-o băgăm în seamă, a început să comenteze. Astea-s proaste rău, băi, dacă nu te întorci să le fuți un picior – nu se liniștesc, dacă le dai pace – îți sar proastele-n cap!

Ăsta-i Webu, dar adevărul e că și pe mine mă seacă babele proaste. De exemplu Bob are cheltuielile pentru întreținere cele mai mari din bloc. Probabil l-a luat administratoarea de bou și a hotărât să-l mulgă. Dacă ar acționa rezonabil, adică i-ar fute o palmă dacă și-ar porni iarăși sirena sunt sigur că vaca i-ar scădea imediat jumătate din cheltuieli. Dar Bob zice că nu vrea să se complice. Așa că le duce lunar atât babei cu teu', cât și administratoarei câteva kile de carne, vin ș.a. În loc să le dea o muie! Paradox, blea!

52. Sergentu' cu cap pătrat și iubita sa

Azi, când am ajuns lângă blocul lui Bob, am văzut-o pe scârba de la 5. Înjura pe cineva învârtind deasupra capului o sticlă de vodcă. Am mers mai încet, s-o taie-n pizda mă-sii mai înainte, că n-aveam chef să merg cu ea în lift.

Am răsuflat ușurat când am văzut că deja plecase. Dar surprize-surprize demne de Andreea Marin! Chem liftul și îmi deschide chiar scârba. N-are de gând să coboare. Urc cu ea în lift și urmează desigur întrebarea cheie: bă, tu la ce etaj stai, ă? Îi explic vacii că vin în vizită și că în general n-ar trebui s-o intereseze asemenea probleme existențiale, că nu-s de capul ei de femeie de serviciu alcoolică și proastă. Bă, futu-i, io vă spun, dacă n-aveți flotant io chem poliția, bă! Bă, vedeți ce faceți că io chem poliția, bă, nu scăpați voi așa, bă!, doar cu amendă mai mare de 500 de mii, bă!

Îi zic să se calmeze, că mă enervează, să-și vadă de spălat podelele și să se ducă-n pizda mă-sii cu flotantul ei și cu poliția și, bonus, să-și bage-n cur instrumentul ei de orientare – teul, ca să nu se mai plimbe deampulea cu liftul și să împrută blocul.

Doamna cu teu' își schimbă imediat melodia: vai, ce dragi îmi sunteți, că am și io doi flăcăi acasă, dă să pun mâna pe tine!, și-și întinde două mâini negre, jechoase. Cu un bloc de la x-box i le trântesc de peretele liftului, în timp ce ea continuă: vai!, ce dragi îmi sunteți, că... Iese la 5. Dacă aș mai fi mers cu ea vreun etaj cred că boram.

Pe când era tânără doamna cu teu' lucra ca infirmieră la spitalul CFR. Era la fel de scârboasă și atunci: băloasă, cu mustați, cu ochi de bou care tocmai a primit un ciocan între coarne, crăcănată. Era doar un pic mai slabă, adică nu-i atârnavu țâțele ca acum chiar până la pizdă – îi atârnavu pân'la buric, și nu avea burtoiu chiar așa plin cu bășini.

Când vreun doctor bătrân avea vreo operație grea, dup-aia, ca să se calmeze, se îmbăta și o chema pe doamna cu teu', atunci infirmieră slută, și-și înfăptuia fanteziile perverse.

O futeau de-asemena și bolnavii incurabili, bucuroși să mai fută și ei o dată – orice. Doamna cu teu', pe-atunci infirmiera slută, lua mai mult muie și era futută-n cur sau cel puțin pe la spate, nimeni din ăia care i-o puneau nu avea curajul s-o privească-n față.

Într-o zi în spital a fost adus un sergent de vreun metru cincizeci, cu capul pătrat, crăcănat, cu o față ce părea tocmai scoasă din cur. Avea ceva probleme cu splina, trebuia să fie operat la testicule și să-i scoată și apendicele.

Când și-a revenit din anestezie sergentul cu capul pătrat a văzut fața luminoasă a infirmierei slute. Îi emana atâta căldură... Te doare?, l-a întrebat infirmiera slută. Nu, parcă, mi-a cam amorțit, i-a răspuns sergentul cu cap pătrat uitându-se la coaiele sale. Atunci infirmiera slută a băgat mâna sub cearșaf și i-a atins pula. Coaiele îi erau bandajate. Acum? Nu, a răspuns sergentul cu cap pătrat. Sluta i-a masat ușor, ritmic, vârful pulei. Nici acum? Nici...

Câteva zile jocul a continuat la fel. Se mai adăugase însă încă ceva – dorința imensă a sergentului de-a se căca și pișa. Pentru asta el bea și mânca tot mai mult. Când o vedea pe infirmiera slută o chema discret să-l ajute să se cace și să se pișe. Infirmiera îi ținea gingaș pula între degetele ei butucănoase și întotdeauna jechoase în timp ce sergentul cu cap pătrat se scremea. Apoi îi dădea bucle în părți și între ele băga oala. Când vedea că a terminat, sluta, viitoarea doamnă cu teu', îl ștergea la cur și la urmă, ca în glumă, îi mai băga câte-un deget-două-n cur.

În ziua-n care i-au scos bandajele de pe coaie, sergentu' cu cap pătrat dădu semne că parcă-parcă simte ceva.

Atunci infirmiera a dat cearșaful la o parte, l-a lins pe pulă, pe rănile scrotului, apoi le-a luat pe toate separat, apoi împreună, în gură. În momentul ăla sergentu' fu fericit. Simți că vrea să rămână toată viața în spital.

Infirmiera slută trase brusc capul și se uită fix în pulă. De-acolo îi țâșni în față un jet de spermă galbenă. Ea s-a șters cu degetele pe care apoi și le băgă-n gură. Curăță de spermă și penisul.

Auzi, fă, zise sergentu' cu cap pătrat, vrei să fii fimeia me, ă? Infirmiera slută sări cu gura de pe pulă și-l sărută fierbinte pe gură. Da, bă, clar că vreau!

Asta e povestea de dragoste a ex-infirmierei slute, actuala doamna cu teu' și a minunatului sergent cu cap pătrat, actualul glumeț șef de scară al blocului lui Bob. Sunt o pereche minunată, perfectă, de alcoolici.

53. Piesă subtilă despre futut

Majoritatea șefilor din Europa de Est, și nu numai, sunt niște cretini care au făcut bani turnându-i pe alții, sau sunt pur și simplu niște comuniști imputiți care la căderea comunismului au încurcat averea statului cu a lor. Când s-au văzut proprietari ai firmelor făcute pe bani murdari toți s-au crezut mari proprietari. Fiind în schimb doar niște muiști și proxeneți. Și dă-i frate cu predici, că vezi, bă, boue, dacă muncești ajungi așa ca mine, așa că lucrează pentru mine, bagă experiență, dacă vrei să faci bani.

Webu a ajuns specialist în astfel de șefi imbecili. Și-ar putea dedica viața urmăririi și anihilării lor. Mai dă-i în pizda mă-sii de cretini. Dacă-i vom fute mai târziu alții vor scrie balade, așa ca despre haiduci. Căci, în fond, ce făceau haiducii? Futeau pe cei ce sugeau sângele poporului. A..., partea a doua – cu datul la săraci e altceva... Haiducii le mai dădeau să sugă pula ălor care sugeau sângele. Frumos, nu?

Webu ar putea face un proiect *Urmărire generală*, în care să depisteze și să anihileze băloșii ce se cred capitaliști, dar de fapt sunt doar căcat uscat pe curul comunismului... Să-i găsească și să-i lase să supraviețuiască după-aia doar cu ce-i într-adevăr al lor, atunci să dea exemple. Iar dacă încearcă să fure – să le taie mâinile, să le amintească poveștile lor idioate pe care ni la spun zilnic la televizor. Povești cu fiu de țaran care prin muncă a ajuns președintele ligii profesioniste de fotbal, un Mitică transformat în Corleone, sau Curleone, cum îi mai zice..., povești cu fetiță săracă adormită-n gară și care prima oară s-a ras la pizdă la 45 de ani, povești cu mă-sa și cu tat-so...

Dar Webu a avut și un șef fain. La care nu trebuia să lucreze absolut nimic, doar să-și ia salariul. Care era la standarde europene, nu românești. Șefu' ăla a' lui pur și simplu își spăla banii cu firma, firma era creată pentru credibilitate.

Webu s-a atașat tare de șefu' ăla. Era ca un tată pentru angajați. Le cumpăra sucuri, fructe, mâncare, tot ce le trebuia, le da bani fără să le ceară ceva, era mișto, ce pula mea!

Desigur că printre angajați se mai strecurau și lepre, muiști nesătui și pidaraji. Din ăștia erau actualii **Hi Q-iști** – membrii de frunte în prostituția muzicală autohtonă. Lor nu le ajungea ce li se dădea, ei mai furau ba un hard, ba câteva milioane și tot așa până și-au lansat formația.

Webu poate să vă povestească mai multe amănunte ale ascensiunii lor muzicale. De exemplu, cum odată cei doi berbeci **Hi Q**-iști au încercat să obțină o sponsorizare pentru a-și organiza un concert. Au mers la un cretin bătrân să ceară bani. Ăla le-a zis că le dă, dar cu o singură condiție – să se culce Dana, vocalista, cu el. Dana, da, da, aia de care începe să te usture nasul când o vezi la TV și actuala soție a vocalistului altei formații campioane în playback – **Voltaj**.

Băieții i-au zis Danei că moșul a refuzat, adică a pus o condiție imposibilă. Ce condiție a pus?, i-a întrebat Dana curioasă. Păi, să te fuți cu el. Și, care-i problema?

Așa s-a produs ascensiunea prostituțională-muzicală **Hi Q**-istă. Și nu numai a lor. Asta-i rețeta pop, dance și a altor căcaturi muzicale. Că fufele când apar pe scenă uită uneori la ce folosește în mod normal microfonul și îl folosesc așa cum sunt obișnuite.

Până la urmă șeful ăla pizdos al lui Webu a tăiat-o. Toți angajații plâneau. Așa ca la mort, când începi să plângi în loc să admiri frumusețea ritualului. Vorba unui cunoscut: bunica și bunicul au murit unul după altul, peste o zi. Le-am cumpărat costume frumoase, le-am învelit sicriele cu material negru cu bandă albă. Stăteam așa și mă uitam dintr-o parte: frumusețe!

Căcaturi din astea muzicale, gen **Blondy**, găsești la tot pasul. Cineva povestea ce curvă e una dintre ele. Dar ce are? Aia în interviuri spune că se fute numai cu iubitul, că iubitul ei bla-blea... Da, toată țara vă iubeste.

Scopul pizdălăriei ăsteia e să-și găsească un sponsor, poate și soț, da' mai bine sponsor. Așa ca Andreea Marin, la început îți găsești un soț să-ți dea lovele și să-ți cumpere chiloți, apoi ți-l faci sponsor și cauți alt soț. Te trezești cu o pizdă foarte solicitată. Iar între timp îți faci reclamă la televizor cu căcaturi gen **Surprise, surprise!**, înconjurată încă de vreo zece fufe.

Apropo, de **Surprise, surprise!**, mai bine s-ar numi **Stupide, stupid!**. Fuck niște show-uri de căcat, cu trucuri de doi bani. De exemplu ăia care cică se întâlnesc peste nu știu câți ani. Știu că se întorsese cineva din America, să plimbe cu toate rudele de vreo lună, apoi, hopa!, familia lui e invitată la **Surprise, surprise!**. Și acolo plâng unu' în brațele altuia își suflă mucii în batista celui alt ș.a.m.d. Iar de o săptămână își purtau chiloții pe rând și se spălau pe dinți cu aceeași periută...

Dar mai e o vorbă pur românească: scopul scuză mijloacele. Sau: pula scuză mijloacele. Totul merge mai departe. Fără surprize.

54. Miercuri dimineață

Tu te trezești la 5.45. La început sună celularul, apoi, pentru siguranță, și ceasul. Atunci eu dorm, în patul din care tocmai te-ai ridicat.

Îți faci repede o cafea, mănânci și mai repede o roșie și un ardei și ieși din apartament. Doar chiar marele Lenin a zis: munca l-a creat pe om! Sau: munca a creat un fel de homo. Sau: munca l-a creat pe om așa cum e.

În drum spre serviciu, moșul de la taraba cu ziare îți întinde automat ziaru': săru' mâna domnișoară! Tu îi întinzi automat banii, îi răspunzi: bună dimineață!

Lângă taraba de ziare mai stau doi moși, îi vezi în fiecare dimineață postați acolo, discutând de fiecare dată ceva foarte-foarte important.

Uite-l și pe ochelaristul cam debilos, după cum arată, săracul – vorba ta. Și el în fiecare dimineață așteaptă ceva. Odată când ai întârziat l-ai văzut în mașina unei blonde.

Uite-o și pe blonda ce cară după ea un cuțu adormit. Cuțu se trezește doar la tufișuri și colțuri de blocuri, unde ridică frumos un picior în sus și se pișă.

Uite-l și pe domnul îmbrăcat sobru, cu sacou, cravată. Iese grăbit dintr-un bloc și se uită la ceas. Își schimbă diplomatul dintr-o mână în alta.

Uite-o și pe tipa care citește ziarul la fereastră. Ca de fiecare dată, se aude cum cafeaua-i dă în foc.

Când una din toate astea nu se întâmplă în vreo dimineață, înseamnă că ceva nu-i în regulă.

Uite-i și pe gunoierii care se duc să se culce. Sunt veseli, s-a terminat o zi de muncă, o noapte în cazul lor, urmează să-și ia niște vodcă și să se culce. Până la noapte totul va fi oricum plin de noroi, de mizerie. Oricum, oamenii sunt obișnuiți să se care în neștire printre gunoaie, așa a fost dintotdeauna, cu cât e mai multă mizerie, cu atât mai interesant e să scormonești în ea.

La ora când pleci la serviciu încă n-au apărut cerșetorii. Munca lor începe un pic mai târziu. Ei acum dorm. Dar imediat va apărea și tipul cu picioarele opărite pentru a impresiona oamenii miloși la postul său de lângă biserica din Mărăști, acolo unde se întâlnesc controlorii autobuzelor și troleelor. Tipu' are lângă picioarele sale o cruce făcută din monede și o brățară. Probabil că asta impresionează pe mulți, vor și ei să-și lase banii pentru cruce. Să-l sensibilizeze pe Dumnezeu... Imediat va apărea și baba androgin cu fața nemodelată, sau modelată prea intens, de la Mihai Viteazu... Toți cerșetorii își vor ocupa locurile lor. Vor coborî din Mercedes-uri cu geamuri fumurii, din Ford-uri și BMW-uri.

În oraș sunt cerșetori noi, cineva observase la un post străin de televiziune o emisiune despre cerșetorii Parisului și zărise câțiva *veterani* ai Clujului. Și-au făcut pregătirea aici și au mers mai departe.

Pe Calea Turzii încep să se monteze curvele. Printre ele se postează și câte-un travestit. Toată lumea vrea să se fută. Paradoxul e că pentru cineva futaiul e muncă. Curvele sunt rujate excesiv, să nu se vadă vânătăile, cu rochiile un pic mai ridicate de buci. Stau ca la paradă, sunt dornice pentru a suge pula și a se fute în toate găurile posibile și imposibile, altfel vor primi bătaie de la pește. Dar și bătaia e uneori o plăcere, d-aia unele mai au în gentuțele lor pe lângă un vibrator, prezervative – nu întotdeauna, și un bici și cătușe... Sunt instrumentele folosite și de polițiști.

La ora asta se trezește și domnul primar. Primul lucru pe care-l face e să se uite pe fereastră dacă nu cumva cineva i-a furat tricolorul. Apoi se uită și la coșurile de gunoi tricolore, apoi la băncile tricolore, apoi la stâlpii tricolori și la becuțele tricolore... Răsufă ușurat. Toate sunt frumoase și la locul lor. Vede un semafor pe verde și se oftică. Ar trebui făcute și semafoarele în tricolor, în albastru-galben-roșu. Cum pula mea, gândește domnul primar, să aibă semafoarele verde, culoare unguerească? Trebuie schimbată cu albastru!

Până una-alta domnul primar se duce la budă să se cace. Buda este tricoloră, domnul primar se screme după imnul *Deșteaptă-te române*, apoi se șterge la cur cu hârtie igienică în albastru-galben-roșu.

Iar tu acum faci cafeaua șefului tău cretin. De fapt îi faci ciocolată caldă, dar el ți-a zis să-i zici cafea, probabil că așa a văzut în filme. Tot din filme a văzut probabil și obiceiul de-a răsfoi ziarul *la cafea*. Zice să i-l cumperi în fiecare dimineață, că dacă se abonează vine mai târziu decât la momentul când își bea *cafeaua*.

Uite-l și pe Bob, o conduce pe Greta la noul ei serviciu. Bob e cu plămânii plini de aer, ca să-și tragă burta, să nu i se deschidă șlițul. Greta își târâie picioarele, ca de obicei, dar în public își saltă ușor curul. Ieri Greta s-a amuzat, a găsit în baie niște gel de păr, uitat de câteva luni de chiriașul CFR-ist, sau poate chiar de Patrocle, și l-a fugărit prin apartament pe Bob dându-l cu gel. Părul lui Bob încă lucește și miroase toxic de la gel și greșos de insuportabil de la *aroma* hamsterilor.

Acum te așezi la computer, te uiți la ceas: 9.52. Gândești: Yo, te-ai trezit? Ei, dă-o naibii, trezește-te odată!

Mai ai vreo șapte ore de lucru. După care vii acasă, adică în camera închiriată de la Bob, mănânci, te culci. În week-end poate facem dragoste - îmi spui, noapte bună!

Uite-l și pe Fane, alături de prietenii săi, într-un apartament din București, stoarce ultimele picături de vodcă dintr-o sticlă. La cas: *pentru că bem, bem, bem...*

Fane își amintește de mine, că nu a mai ajuns la internet să-mi scrie, ia un celular și bagă un mesaj: BA YO CE MAI FACI: MAI URMEZI FACULTATEA SAU TE DUCI LA LUCRU? BA N-AM FOST PE LA NET DA O SA TREC IN CURAND. Un pic mai târziu îmi scrie alt mesaj: BA YO VINO IN B. C-AICI-I-AICI. MA ROG, SPER SA-MI SCHIMB PAREREA. TU AI SA-NTELEGI.

Uite-l și pe Buru. E pe o bicicletă în drum spre serviciu. Din rucsac se aude un zgomot ciudat: e de la biluța din sprayul cu care scrie pe poduri și blocuri. E gazist, controlează contoarele de gaz. Va merge la maestrul lui Dosty, fost rector, pensionar acum, să-i zică să-și plătească gazul. Are de plătit 80 de mii. Nu am nici un ban acuma, va zice proful și va închide ușa.

Uite-l pe Ski: se îmbracă repede, ia reportofonul și merge la evrei de peste 90 de ani. Îi vor povesti despre holocaust, Transnistria, Auschwitz, despre perioada de dezumanizare, despre cum în Auschwitz li se dădea să mănânce ciorbă de om, cum unu' a găsit în ciorbă o pulă, despre cum un număr tatuat a fost greșit și apoi a fost tatuată și ștergerea lui și alt număr alături, despre cum se tăiau degetele și apoi: adună-le de pe jos, despre cum se taie burta și câinii vor să-ți mănânce măruntaiele, despre cum se taie un picior, o mână, urechile, să vadă efectele și cât rezisti. La asta duce naționalismul, o fațetă a fascismului. Ski bea repede cafeaua în restaurantul hotelului și merge. Măine va fi în altă parte.

Uite-o și pe K, se trezește, vrea să facă un duș – nu-i apă caldă, o cafea – nu-i gaz. Ția de la parter n-au de gând să-și plătească cheltuielile de întreținere – dacă ceilalți locatarii chiar vor apă caldă și gaz vor trebui să plătească cu vreo două luni înainte, altfel pa condiții oarecum civilizate de trai! Până atunci K pornește mașina și merge într-un apartament al prietenilor care i-au lăsat cheile, face duș, bea o cafea, merge la liceu: bună ziua copii, azi vom învăța ce înseamnă drept constituțional.

Uite-l și pe Tataie. Se trezește amorțit, se uită în jur mirat. Vede o sticlă cu apă, bea. O gagică doarme cățărâtă pe el. O dă ușor la o parte. Se trezește și ea. Tataie îi întinde mâna: Tataie, îmi pare bine. Auzi tu, acum ce e, seară sau dimineată? Seară, îi zice gagică, hai să bem și să ne futem mai repede. Ieri ți-a plăcut? Ce?, întreabă Tataie.

Uite-l și pe Allbe. E în sacou, îmbrăcat elegant, trage din bulibuleator: 'neața! Își ia mapa de piele în care e și un pachetel mai ciudat din hârtie de ziar. Își pune casca, intră în lift și apasă pe butonul de la ultimul etaj.

Uite-l și pe domnul președinte. Se visează regele României. Se trezește și se gândește că ar fi ceva dacă ar deveni președintele României pe viață sau pe totdeauna. Până atunci însă se uită-nspre pulă. Timbrele lipite de cu seară stau la fel: iar nu i s-a sculat. Nici măcar noaptea. Are mâncărimi la cur. Se scarpină. Cearșaful e umed, între picioare e ceva cald, moale.

Uite-l și pe Pi, își bea cafeaua la terasa de la Casa Presei. Aruncă un ziar la gunoi. Merge la autogară, bea nervos un suc, ia un autobuz. Se duce să-și vadă copiii din prima căsătorie. Prima sa soție după ce a ieșit din clinica de psihiatrie s-a dus în Japonia, ca dansatoare.

Uite-l și pe Șobo. E la noul său serviciu. Tocmai i se porniseră galicele, se vede pe o bicicletă cu o roată mare în față. În birou intră șefu': ai scris despre Britney Spears? Șobo: da pașol ți na hui, suca! Șefu': afaaaară, cretinule, să nu te mai prind pe-aici!

Uite-l și pe Kopkil. Aleargă. E la Academia Militară sau cum se mai numește. A intrat aici pentru că-i dau haine, cazare, mâncare. Gratis, adică dup-aia va trebui să lucreze în armată minimum vreo zece ani. Până atunci însă aleargă.

Uite-te și la mine. Cobor pe scară, că pe ușa liftului de o săptămână scrie REVIZIE. Lângă apartamentul lui Bob e o canapea răsturnată de vreo șase luni. De când nu funcționează liftul în fiecare zi mai apare pe pereți câte-o inscripție. Majoritatea conțin cuvântul *muie*. Mă întâlnesc la etajul 3 cu doamna cu teu'. Are o sticlă

de vodcă cu ea. Alături e și soțiorul – șeful de scară cu cap pătrat, ține într-o mână o undiță. Sunt mahmuri. Deschid în același timp gurile lor intoxicate. Țip și eu odată cu ei: tu unde stai, bă?!

Uite-i și pe **Luna Amară** în tren spre Timișoara, unde vor avea un concert. Dacă s-ar opri din băut ar fi mahmuri. O sticlă de gin și o țigară circulă prin compartiment. Mai circulă și o gagică semigoală. Zice că nu se dezbracă de tot că e cam frig. Intră un controlor. Bună dimineața, vă rog să vă prezentați biletele și legitimațiile. Nick se uită la el: ce te legi de mine, bă? Ce pula mea mai vrei acum? Ce nu-ți place? Ieși până nu te-am aruncat eu pe geam! Controlorul mai vrea să mai zică ceva, dar vede cum în direcția lui zboară o sticlă goală. Trage relativ la timp ușa.

Uite-o și pe femeia tuturor. E blondă, cu ochelari, cu părul de mărime medie și ușor cârlionțat. E pe stradă între doi bărbați. Îi vorbește când unuia, când altuia, desigur despre Heidegger și Husserl. Bărbații o ascultă și din când în când își scot câte-un carnețel și un pix și notează.

Uite-l și pe tatăl meu trimițând un mesaj scurt, subtil și plin de tâlc: vă bag pe toți în pizda mamei voastre, debililor, ca mai târziu să deschidă o sticlă de vin și să bea tăcut. Uite-o și pe mama luând un pumn de calmante.

Uite-l și pe Webu în costum de mire și înjurând în stânga și-n dreapta. Oare o să-i vină șefu' la nuntă? Oare o să-i vină părinții? Da' nu mă-ntere', dă-i în pula mea...

Uite-l și pe Marius cum urcă-n apartamentul său din Drumul Taberei cu vreo trei sticle de bere, beat mort, intră, nu se salută nici cu mă-sa, nici cu ta-su. Dă un telefon surorii sale să mai afle ce mai zic părinții.

Uite-o în Piața Sudului și pe Arina, în stația metroului. Tresare când observă că lipsește cineva, cineva care în fiecare zi, la ora asta era acolo. Și ceilalți sunt parcă speriați. Oare o să vină? Metroul deja se apropie, îl văd cu toții pe ecran. La intrarea în pasaj doar câțiva copii cu pungile de aurolac la gură și un cerșetor fără un picior și o mână.

Uite-l și pe Bobdylán cum trage un fum, ia telefonul și sună în România. Servus! Da, da, m-am îngrășat, e bine, e fain. Da, nu prea am timp liber deloc, dar contul în bancă se îngroașă, nu știu când vin, poate că la anu', ce să mai zic...

Cine-i ăsta? E Lars! Într-o mănăstire din Grecia pictează îngândurat un tablou apocaliptic. Dacă te uiți mai atent poți recunoaște în tablou pe prietenii lui, prietenii mei. Cineva îi aduce de mâncare și se uită cu grijă la Lars și cu entuziasm și frică la tablou. Țștia sunt prietenii mei, zice Lars, în timp ce monahul își face cruce...

Uite-l și pe Tolstoi. Se uită la copilul său și își aprinde o țigară. Pornește televizorul, se uită un pic, îl scoate din priză, îl aruncă pe fereastră. Ce vă uitați?, întreabă ei chipurile icoanelor pictate de Baston pe pereți.

Uite-l și pe Baston. Îngenuncheat într-o biserică mare, întunecoasă, cu miros puternic de tămâie. Câte-o lacrimă mare îi curge pe obraji, apoi pe mustăți, pe barbă. Sunt momentele lui de intimitate cu Dumnezeu.

Dar uite-l și pe Dumnezeu, alături de Sfântu Petru, stau și se uită-n jos. Schimbă, bă, canalul, îi zice Dumnezeu Sfântului Petru. Nu se poate, îi răspunde Sfântu Petru, e doar ăsta. Ce pula mea-i cu ăștia că iar fac playback, nu vezi?

Uite-l și pe Lenin. Stă și el. Pe zi ce trece se face tot mai mic și mai mic. Într-o zi poate o să dispară. Atunci pe mausoleu va scrie: aici a fost marele Lenin.

Uite-l și pe Maradona. Se uită la ceasul de la mâna stângă: s-a oprit. Se uită la cel de la mâna dreaptă: s-a oprit și el. Își aprinde cu mâna cu care a marcat un gol hotărâtor, căreia i s-a zis că a fost mâna lui Dumnezeu un trabuc mare. Îl vede la televizor pe G. W. Bush. Stinge trabucul de ecran.

Uite-l și pe Kerouac asistând la repetiția propriului spectacol. Mănâncă un sandwich și în altă mână ține vreo trei plăcinte. De el se apropie femeia de serviciu și îi zice: domnule, aici nu se mănâncă. Kerouac: pardon..., pardon..., îmi cer scuze..., și-și bagă plăcintele în buzunarul de la sacou. Își mai aprinde o țigară, dar o vede pe femeia de serviciu venind spre el și o stinge-n mână, băgând-o într-un buzunar.

Uite-l și pe Harms: în pat cu două gagici, citind ultima piesă a lui Vișniec în timp ce gagicile își fac treaba cinstită. În fundal: **Lenin**. Gagicile-s verișoare și una-l iubește pe Harms, alta – o ajută. Harms nu iubește pe nici una: dă-le-n na hui de curve!

Uite-i și pe Scrof, Hohl, Prof - în locuri diferite, cu instrumente diferite – la aceeași atitudine. Unu' fumează cu pipa, altul cu bulibuleatorul, altul un joint. Asta e, la ora asta toată lumea fumează, da, și-și bea cafeaua. Scrof, Hohl, Prof râd acum unu' de altu'. Scrof din inerție se duce și-și bagă capul în chiuvetă, apoi se culcă în patul său supraetajat, deși în camera lui acum nu-i un astfel de pat. Prof începe să hardeze, e la un concert de **VV**. Hohl: copiii, căcatul ăsta a fost povestea de noapte, noapte bună. Pe undă apare și Hipp: eu sunt pacifist, duceți-vă-n pula mea toți!

Uite-l și pe Eminem cum se aruncă pe geam, dar nu reușește fiindcă e arestat la jumătatea drumului pentru încălcarea liniștii publice. Într-un bloc de alături un copil american din părinți americani din buni americani are în rucsac un pistol-automat, azi va măcelări profesorii și o parte din liceu.

Uite-l și pe Marilyn Manson cum intră într-o biserică. Aprinde o lumânare pentru America. Se duce la Casa Albă și se pișă, dar îl vede și pe Eminem făcând treaba asta.

Uite-i și pe Dosty & Emin. E ora când li se termină toată băutura și țigările. Cumpăraseră de băut acum vreo trei zile. De atunci tot beau. Dosty povestește despre întâlnirea dintre Sabato & Che Guevara, despre poponari, despre **Oasis**. Iar Emin dansează. Și-a scos ochelarii și cu ochii închiși citește ultimul roman al lui Rushdie. Toamnă, zice. Hai, vină să bem, zice Dosty – după ce ni se termină vodca mai avem și câteva tuburi de pastile, vină, mai avem până diseară. Hai mai bine să mai luăm niște vodcă, zice Emin. Dar nu avem bani! Îți creezi singur probleme deși nu e cazul, zice Emin. Ies ambii clătinându-se din apartament, intră în non-stop-ul de alături. În fața vânzătoarei Emin ia o sticlă de vodcă, o bagă în buzunar și vrea să iasă. Domnule, trebuie să plătești sticla, zice vânzătoarea. Vă sunt eu dator cu ceva?, întreabă Emin și chiar în momentul ăsta intră doi gabori în magazin și la semnul vânzătoarei îl iau cu ei pe Emin care ține strâns în buzunar vodca.

Uite-l și pe băiatul ăsta! Urcă pe acoperișul blocului din fața cinematografului Mărăști. Privește pentru ultima oară orașul. Scuipe și apoi se aruncă și el. Babele vociferează toate când văd că ceva zboară spre pământ, pe lângă geamurile lor din bucătărie: ce bou aruncă mizeria pe geam? În timpul ăsta băiatul zboară, vede filmul pe care-l crezuse uitat, care-l scosese din minți. Pe la etajul doi îi plesnește fierea, e mort, apoi se lovește direct în cap de ciment. Stropii de sânge sar la câțiva metri. Sângele îi mai țâșnește pe gură, ochi, urechi, nas. Iar pe dinăuntru e ca o conservă de pește cu sos de tomate.

Imediat va apărea poliția și ambulanța. Dar toți vor aștepta ziaristii de la ziare și TV. După ce mortul va fi filmat din toate unghiurile, abia atunci cei de la servicii funebre vor începe să-l adune de pe jos.

Cu ăsta ce facem?, îl întreabă Sfântu' Petru pe Dumnezeu. Dumnezeu se uită o clipă în jos, apoi: dă-l în pula mea de cretin.

Ziua abia începe. Lucrurile cele mai importante se vor întâmpla abia mai târziu.

55. Matrimoniale

Săptămâna asta am făcut cu Bob o treabă bună. Citeam anunțurile din Piața când mi-a venit o idee. Bob, ce-ar fi dacă am pune anunțuri matrimoniale cu telefoanele nefuturilor și alcoolicilor profesori de la litere? Ioi!, hai că le scriu io!, a zis Bob încântat.

Zis și făcut. Eu am găsit telefoanele, am selectat primii zece norocoși și i-am predat ștafeta lui Bob. Uite și anunțurile lui Bob:

Pensionar 67 ani, infirm, cu auto, caut soție serioasă, necăjită, fără locuință, fără complexe, fără obligații, pensie sau alte venituri, de orice vârstă, poate avea și copil minor. Tel: ...

59/170/70, soția decedată, locuință, etc., iubitor de animale, caut doamnă fără obligații pentru relație serioasă, cu locuință și fără pretenții familiale. Tel: ...

Pensionară, 60/159/65, titrată, bisexuală, fără obligații, iubitoare de animale și de sex oral și anal, caut domn/doamnă pentru înfăptuirea viselor erotice. Tel: ...

Virgină, 62 ani, caut domn iubitor pentru dragoste și dezvirginare. Poate fi și de la sat. Tel: ...

61/171/80, bisexual, caut doamnă/domn sau cuplu fără complexe pentru petrecerea armonioasă a timpului. Tel: ...

După ce au apărut anunțurile astea, Bob vreo două săptămâni a frecventat facultatea de litere. Mergea chiar mai des decât mine pe-acolo. Când vedea că trece vreun profesor el exclama: profii ăștia ai voștri chiar sunt imbecili, sunt buni de dus la abator.

S-a uitat la o listă cu rezultatele de la un examen și s-a apucat să numere câți au trecut și câți au picat. Rezultatul a fost: 35 picați, 6 promovați. Profii ăștia ar trebui împușcați, dați afară, nu se găsește nimeni să le dea în bot?

Tocmai atunci ieșeau două babe din cabinetul de-alături. Când l-au auzit pe Bob s-au cărat mai repede de-acolo. Una dintre ele la cursuri e foarte pizdoasă: îi învață pe toți bunele maniere, de toate. De exemplu: incușilor, oilor, ce v-au învățat părinții acasă? Fuuuu... viitorul societății ș.a.m.d. Acum s-a speriat și a futut-o repede din gară. Cum dracu' sunt lăsați ăștia în pace?, întreabă nu tocmai retoric când la orizont apar câțiva boșorogi. Pentru ce le plătește statul salariile, dacă îi pică aproape pe toți studenții?

La a doua săptămână profesorii au și început să-l recunoască pe Bob și s-o ia în altă direcție când îl zăreau. De-asemena am văzut și primele efecte ale anunțurilor matrimoniale: o babă a fost găsită moartă în apartamentul ei. Era spermă peste tot pe-acolo: pe jos, prin anus, pe pereți, în gură, pe televizor. Expresia feței ei era însă una de pace, de extaz.

Profesorii au devenit mai calmi, mai înțelegători, iar alte babe până atunci înăcrite și nefutute au început să zâmbească, să-și care stârvurile mai legănat, parcă ar fi fost la balul mortăciunilor.

Bob asculta știrile locale în fiecare zi, își studia zilnic jertfele de la facultate.

O babă nemăritată, care se lăuda înainte că e virgină, se plimba prin facultate cu un câine. Teo, Teo, îl striga ea alergând crăcănă scârțâind după câine, treci încoace băiețașule!

No, a zis Bob după câteva săptămâni, i-am rezolvat și pe senilii ăștia. Uăăă, că mi se face greață...

56. Radiohead

Tocmai ne-am întors cu Ski de la antrenament. Am scos un pic din depresie și acum terminăm plăcintele pregătite de Skoty. Plăcintele s-au dus, dar încă mi-e foame. Vezi și tu ce mai e prin frigider, zice Skoty, mănâncă ce mai găsești.

Scot din frigider un borcan de dulceață, niște cartofi fierți și slănină. Pâine nu mai e. Pun dulceață pe cartof și mușc din slănină. E prima oară când mănânc azi. E mișto. Ski & Skoty se strâmbă când mă văd cu câtă poftă mușc câte-o bucată mare de slănină. Uite la asta, mănâncă slănină de zici c-ar fi prăjituri!

Bate cineva la ușă. Prin crăpătura ușii apare un cap de câine, apoi și Ciobănică. Faceți cunoștință: Ciobănică, Yo. Îmi pare bine. Și mie! Îi întind câinelui o bucată de cartof cu dulceață, dar el întoarce capul scârbit. Același gest și la slănină. Du-te-n pula mea de câine, că le mănânc eu!

Ciobănică povestește că tocmai s-a eliberat de la Costiujeni, balamucul de la capătul Chișinăului. L-a băgat soția acolo.

Mi-e greață, parcă. Ciobănică povestește în continuare de mă-nnebunește câte cuvinte bagă-ntr-un minut. Că el își iubește soția dar ea e o proastă, l-a băgat la nebuni, a divorțat, i-a lăsat ei casa, el și-a luat doar câinele. Măcar bine că mi-a lăsat câinele, altfel cum pula mea mă descurcam?

Mi se face somn, îi salut pe toți și o tai. Ajung pe Valea Dicescu, vreau să aprind lumina – pula!, nu-i curent. Aprind o lumânare, încui ușa și mă culc. Adorm pe loc. Visez ceva de care nu-mi voi aminti niciodată.

Mă trezesc confuz, nu înțeleg ce se întâmplă. Văd cum se aude ceva în camera vecină. Cineva deschide o fereastră prin care e aruncat un câine. Ce mavaface se întâmplă? Visez? Apare pe fereastră și jumate de Ciobănică. Noroc, băi, ești acasă? Să-ți deschid ușa? Lasă, că intru și așa. Încap. La armată și mai ceva făceam, ce pula...

Așa a început perioada *Radiohead*. Fiindcă Ciobănică era un radio performant, tot timpul vorbea, pe unde diferite, parcă era un post ce le conținea pe toate posturile simultan, și FM și AM. De exemplu: mi-a zis Ski că ai **Povestea Pulei** de Creangă, eu nu cred că Ion Creangă a scris așa ceva, când îmi dai să citesc și eu? Afară plouă, cine crezi că va ieși la alegeri, soția mea e o proastă, nu știu când o voi recupera și dacă e posibil, tu ce zici, crezi că Zimbru va ieși iar campioană sau Tiligul?, uite ce frumos e câinele, am să-l duc în sat, da' mi-e frică să nu mănânce toate găinile, că mama mă omoară, aș vrea să plec și eu undeva, pe soția mea o fute oare cineva?, ai **Povestea Pulei** de Ion Creangă?... ..

Câinele lui era drăguț. Ne-am împrietenit. Și cu Ciobănică. Era băiat bun. Doar că a trebuit să citesc, să fac diferite lucruri în timp ce el vorbea. Partea nasoală era că uneori îți cerea și părerea, vroia să-l ascuți. Când auzeam vreun semn de întrebare, chiar dacă nu știam ce-a zis înainte, îi ziceam: Da, frate, asta e!, și el continua să povestească. Uneori când venea vreo gagică la mine și ne futeam, Ciobănică din camera alăturată continua să povestească și să ne ceară părerile. O, da!

Ciobănică intra și ieșea din casă prin fereastră, chiar și când eram acasă. Prietenii lui spuneau că e narcoman, eu cred că era pur și simplu cam nebun. Îl ajutau și niște pastile pentru spălarea de creier și gata, e destul. Încercarea lui de-a povesti tot nu era decât un exercițiu de luptă a creierului, o încercare de-a nu se îngloba cu totul, o tentativă de-a rămâne la suprafață. Am pățit-o și eu. Cu toții o pățim.

Într-o zi Ciobănică n-a mai venit. Auzisem că s-a dus în sat, apoi a plecat la Moscova. Am auzit că s-a făcut bine. Cam la trei luni vine acasă, aduce bani la părinți și conserve pentru câine.

În fiecare noapte câinele lui urlă până dimineața. Vecinii zic că e turbat și că ar trebui împușcat.

57. Bobinaje

Bob stă în rând la *Gogoșa infuriată* de lângă piața Mihai Viteazu. Într-o mână-și ține o plăsuță cu toate actele, pe cealaltă mână și-o ține la gură, cu degetul arătător pe buze. Încearcă să-și recalculeze timpul și programul de azi.

Dar nu poate nicidecum medita. În primul rând pentru că gura i se umple rapid cu bale, apoi pentru că mațele îi grohăie furios. În locul programului vede o gogoasă mare, infuriată, moale, cu ciocolată caldă.

Gogoașa înfuriată e locul unde găsești toți bulimiștii Clujului. Sunt nerăbdători și totuși așteaptă mult, că rândul e foarte mare, clefăie, parcă ar vrea să spună că nu au mâncat de-o săptămână, sau poate chiar mai mult. Totuși stau cuminți în rândul uneori mai mare de vreo treizeci de metri. Merită, zice Bob. Așa plăcinte ăam-ăeam-ăeam-ăeam!, și-și lovește cu drag, demonstrativ, burțălăul. Merită să stai în rândoiul ăla ca la sfârșit să ieși din coadă triumfător, mândru, cu o gogoasă aburindă. Bulimiștii înfuriați ies din rând bulimiști extaziați. Zeci de guri bulimiste pline de bale se uită la gogoșa ta, cum intră în gura ta, iar tu, ca Napoleon pe cal – cu capul sus, muști din ea gândindu-te că ziua de azi n-a trecut degeaba.

Ieri am văzut-o pe Greta cu iubitul-iubitul ei. Iubitul-iubitul, nu Bob, care are statut doar de amic-amic. Veneam față-n față, pe trotuar. Iubitul-iubit al Gretei grasea cu volumul dat la maxim, fâlfâind din mâini. Greta atârna de gâtul lui și când ne-am apropiat și-a ascuns capul ei de ochelari la pieptul iubitului-iubitului ei. Cică nu m-a observat. Foștii chiriași ai lui Bob, care recent s-au mutat, povesteau că au pățit ceva asemănător. Că stau la o masă vecină cu Greta într-un restaurant și că ea se făcea că nu-i vede, că nu-i cunoaște. Poate că nu v-a văzut, am zis eu, doar d-aia-i ochelari. Foștii chiriași au zis că la ieșirea din restaurant Greta aproape că s-a șters de ei, făcându-se că nu-i cunoaște.

Greta și iubitul-iubitul ei se duc probabil la vila mătușii Gretei, de lângă parcul central, chiar lângă intrarea pe stadionul U Cluj. Unchiul ei a făcut parte din acționarii principali ai băncii Dacia Felix și în fiecare lună acționarii care aveau funcții importante în conducerea băncii își făceau cadouri unul altuia: vile, mașini etc., până banca, normal, a dat faliment. Nu-i bai, au plătit masele, proștii, că acționarii și-au spălat banii, s-au ales cu toții cu sume frumoase și cu imobile care mai greu sunt de controlat de unde-au apărut. Doar cine-l întreabă pe Adrian premierul minune de unde-și are vilele sale? Mai ales că el luptă și luptă cu corupția de nu mai știi când doarme, săracul, că îl vezi în același timp la toate posturile de radio și TV. România e țara tuturor posibilităților – zic optimiștii. Nu e chiar așa. Știi de ce? Fiindcă niciodată nu e prins cineva care a furat, care a falimentat vreo bancă. E 2002, peste o lună e deja 2003, nici o persoană importantă din partea vreunei bănci care ar fi furat banii de la mase nu a plătit nimic, cu nimic.

Așa că Greta & iubitul-iubitul ei au un locușor de nebunii, se duc să se fută în vila unchilor care s-au mutat în Italia. Cică ar mai vrea să mai facă vreo bancă. Dacă merge! Ce pula mea!

Fiul unchilor Gretei, adică vărul Gretei, e cam terminator, zilnic își bagă-n venă și privește comicsuri cu futaiuri. Nu știe ce să mai facă de plictiseală. Își cumpără mașini pe care uită pe unde le-a lăsat și-și bagă într-o veselie-n venă. Țasta e paradoxul, tată, n-ai bani – bagi în venă, ai bani – bagi în venă. Chiar dacă ai bani sau nu, oricum vrei să aduci cerul mai aproape.

După cum arată iubitul-iubitul Gretei - e un fraier, un bou-bou, Bob e un tip super pe lângă el. Dar mai știi? Poate că Greta e specialistă-n boi, doar sunt atâția cu înclinații zoo!

Pe când vor ajunge la vilă și vor face o baie cu hidromasaj și se vor apuca de futut, va ajunge și Bob prin zona aia cu plimbarea. Se va uita spre ferestrele vilei încercând să zărească vreo bucată din Greta sau din iubitul-iubitul Gretei. Își va aminti de prima și de ultima lui beție, legată de asemenea de Greta.

Când Greta i-a comunicat că are de fapt un iubit, Bob s-a gândit, ce dreacu..., ce-ar fi să fac și eu o experiență, să văd cum e când ești beat. Și și-a luat două sticle de vin și în câteva ore le-a dat gata. La început a amețit doar un pic, dup-aia culorile s-au făcut mai lichide, apoi a adormit.

După experiența asta, Bob a hotărât că nu se va mai îmbăta niciodată, căci două zile a fost mahmur și l-a durut capul. Din când în când însă mai ia câte-un gât de palincă, vișinată, preventiv, pentru răceală.

Duminică, când iubitul-iubitul o va tăia din Cluj în satul său, lăsându-i câteva bonuri de masă Gretei, ea va apărea iarăși la Bob. Va fi pe deplin mulțumită, un pic doar obosită, și din cauza asta-și va târâi un pic mai intens picioarele. Se va crăcăna pe colțarul din bucătărie și-și va lovi palmele de craci în timp ce va râde de Bob. Bob va râde și el. Ce dreacu!

58. Bună dimineața!

La 6.15 sună mobilul. Îl opresc. Peste cinci minute sună și ceasul – îl opresc și mă trezesc. Merg în bucătărie, pun ibricul pe aragaz. Merg la baie, fac piși, mă spăl pe față, îmi clătesc gura. Merg în bucătărie, fac cafeaua, beau cafeaua, fumez, merg la baie, mă spăl pe dinți, fac caca și gata! Ies din apartament. E 7.00.

Sună ceasul la 9.20. Îl opresc. Pun în casetofon **Luna Amară**. Adorm. Mă trezesc. Mă duc la baie cu mortul. Îi țin pula când se pișă. Spăl mortul pe față. Evit să-l privesc, că poate mi se face rău și vomit. Duc mortul în bucătărie. Îi pun o țigară în bot și i-o aprind. Îi dau cafea rece. Ceașca lui se umple de musculițe. Muștele i se așază și pe gură, mâini, urechi, ochi, nas. Nu mă gândesc la nimic în timp ce el fumează. Fac o cafea caldă și i-o dau. Îi mai aprind o țigară. Mortului i se face-a căca. Îl duc la baie, îl așez pe budă și îl țin să nu cadă. Hai, zic, screme-te mai repede. Câteodată adorm și cădem împreună. După ce se cacă îl șterg la cur și-i trag pantalonii. Îi spăl mâinile.

Îl duc la bucătărie. Îi mai dau o cafea și-o țigară. Doar nu vrei să crapi acum?, îl întreb și el dă din cap că nu. Intru în cameră, fac patul. Când mă duc iar la bucătărie – găsesc mortul pe jos sau cu capul în chiuvetă. Futu-ți morții mă-tii...

Miroase a mortăciune. Iau mortul și-l duc la duș. Îl țin în picioare în vană. La început îl țin sub apă fierbinte vreo jumate de oră, să se înmoaie mizeria, să iasă bacteriile și viermișorii. Îl dau cu săpun pe picioare, între picioare, burtă, față. Apoi îl dau cu apă rece. Atunci toate bacteriile îi mor, pielea i se face de găină și văd cum viermii i se înalbastresc, dau capul pe spate, mor.

Îl las pe mort gol, să se scurgă din el bacteriile și viermii, îl duc în fața oglinzii, îi dau fața cu spumă de ras și încet încep să-l rad. Evit să-l privesc în ochi. Ochii lui sunt opaci, nu duc nicăieri.

Mortului i-e frică să stea în cameră. Îl scot afară, dar și acolo i-i frică. Afară e plin cu morți. De-abia poți respira. Se studiază unul pe altul, își zâmbesc, se împing. Își compară gradele de putrefacție.

Vreau acasă, zice el. Vrei pe dracu, îi răspund. Plimbă-te, stai printre ai tăi, fute-te cu ai tăi, bea cu ai tăi, droghează-te cu ai tăi!

Până la urmă ne întoarcem acasă. Îl dezbrac și-l pun în dulap, sau într-un fotoliu. Nu vreau să mănânc, îmi zice. Bine. Gata.

În fiecare zi.

Câte-odată obosesc, mă satur. Atunci îi tai gâtul când îl rad, dar sângele lui negru cu viermișori se coagulează rapid. Îl împușc în cap, dar locul prin care intră glonțul se învinețește, e ca un buboi – degeaba, tot mort rămâne.

59. Intro in the world of sky

Ski cred că a depășit kilometrajul lui Kerouac. Nu pe ale lui Kerouac devoratorul de sandwich-uri, deși și el s-a plimbat de la Caucaz până la Marea Neagră, ci pe ale lui Kerouac beatnicul. Aproape fiecare mail de-al lui Ski e o invitație într-o călătorie. Acum în zonele României, deși călătoriile lui au început mai demult și mai departe.

În drumurile sale între munți și mare, cu un fotoaparat întotdeauna pregătit, o căutare de eliberare a minții de ieșire în afara ei. Eliberarea de minte sperie, dar și e căutată pe tot parcursul vieții. Zilnic te dezbraci de minte, nasture cu nasture, arunci o haină după alta. O faci conștient și devii atunci eliberat, de tine și de toate, o faci inconștient – ajungi legumă și senil.

Când simt că sunt pe cale să ajung legumă, drumurile lui Ski mă cheamă să am tot timpul de pe lume să-mi limpezesc mintea, să rămân departe de mine, în afara mea. Căci sunt lucruri mai importante ca noi, chiar dacă nu ne place să credem asta. Clujul îmi îmbăcsește gândirea, cred că nu numai mie.

daca mai eshti pin (chiar asha) pizda masi de Cluj (chiar),
shi iti da prin capul ala al tau de (...) -etc
sa-tsi verifici adresa,
atunci e ffffffffbine,

ma gindeam azi chiar ca ai
putea sa mergi, acum , la sf. lui nov. la mare. bine,
te. te salut. pa.

Chiar și mailurile lui Ski mă odihnesc, uneori e ca și cum am călători împreună, dar nici asta nu e greu de depășit, trebuie să fac doar un pas și pa!

am fost pe la Bran, pe
la cetatea Rasnovului, pe la (...) Shinca, am vazut un sat,
pre numele lui Poiana
Marului, care e mai mare -ca teritoriu- decit
Bucurestiul, un sat mai mare decit capitala tarii e
destul de interesant, ce zici? , Tu?

in acceleratul spre Brasov am nimerit c-un tsiganash de 12 ani
care mi-a povestit despre viatsa lor, altfel decit, fiindca
traieste intr-un cartier exclusiv tsi, cum prietenul lui de 11
shi-a cumparat nevasta cu 2 mil lei, ca-s « 11 guri » si face
bani vanzind bere in tren si ca la Iasi i-au confiscat « marfa
», igzact ca-n kinticu ala.

ieri am fost in Bucegi, cred ca ti-ar placea si tie, daca vii (sa
veniti, cum vrei tu) dupa exa, cre ca reusim s-o luam inaintea
ploilor traditionale de toamna si sa urcam pe niste munti de-
adeva!

Cind termini sesiunea vino pe la mine, io skiez, deja destul de
binisor,
Chiar acmu de-abia am venit din Poiana, am coborit de pe
Postavaru, pe pirtia Drumul Rosu,
E fff fain, dar degeaba iti zic, ca pina am invatat nu vedeam ce
poate fi fain in asta, ziceam ca pot sa traiesc f bine si fara
ski, asa ca vino sa te invat, ca sa vezi cum e, e ca si cum ai
zbura.

No ce mai fashi? Abia am venit de pe Bucegi (...), daca abia am
ajuns din Bucegi, am urcat pe-un munte (Jepii Mici) si-am coborit
pe altul (Jepii Mari), dar am mers si pe platou, am ajuns si-n
virful m. Caraiman, la Crucea ceea care se vede cind mergi cu
trenul dinspre - spre Bucu, etc, deci is f obo, iti mai scriu io

Cred că-mi iau rucsacul și mă car. In the world of the sky. Cred că ți-ar plăcea și ție, vii?

60. Dosarele X

Pi e șchiop, istoria picioarelor lui e prea lungă. Îmi place de el că nu e complexat de treaba asta, din contra, uneori chiar face mișto, sau profită de asta.

Tatăl lui era un preot din ăia, făcători de minuni. Nu din ăștia – care fac miracole pentru reviste de genu’ *Povești adevărate* și emisiuni ca *Surprize, surprize*. El chiar credea în ceea ce face și oamenii de-asemena îl credeau și veneau, din ce în ce mai mulți, la biserica lui.

Dar chiar tătucu Lenin a spus că *religia e opium pentru popor*. Știa el ce știa despre opium. Așa că bisericile au fost arse, distruse cu buldozerele. Cel mai bine se puneau cu statul ăia care se duceau primii și rupeau crucea și se pișau pe ea, se căcau în altar.

Preoții, dacă nu deveneau securiști, erau trimiși dracului în tot felu' de lagăre, pușcării. Fiindcă n-a vrut s-o lase mai moale, tatăl lui Pi a fost anihilat atât din exterior, adică – pârnaie, foame, bătaie, torturi..., cât și din interior – trădat de soție, transformat în narcoman, trădat de oamenii și lucrurile sfinte pentru el.

Pe la început, după bătăi și schingiuri, soția lui a devenit securistă. Îl turna conștiincios zilnic și îndeplinea cererile securiștilor. Cretinii s-au gândit că dacă religia e opiumul poporului, atunci ce-ar fi dacă celor care nu se lasă de Dumnezeu le-ar aplica niște doze-n venă? Așa că tatăl lui Pi a fost la început otrăvit de soție, ca să stea la pat, apoi, cu pretextul că îl tratează, soțioara îi băga în venă tot felu' de rahaturi chimice, care creează imediat dependență. Astfel deveni narcoman, dar oricum degeaba, căci nu se lăsă nici de Dumnezeu, nu deveni nici turnător.

Apoi fu trimis la o pârnaie din Armenia. Reuși să fugă. Între timp, prima lui soție, ciocănitoarea, a divorțat. Se întorsese în Chișinău și se cunună cu mama lui Pi.

Chiar înainte de naștere mama lui Pi a primit mai multe injecții anestezice. Așa ceva nu se face femeilor însărcinate, că e riscul mare să moară copilul în ele. Înainte de-a deveni inconștientă a auzit-o pe o soră medicală: Copilul e gata, pe mă-sa o salvăm sau nu?

Spre disperarea și surprinderea tuturor Pi s-a născut viu. Sora medicală, nervoasă rău, l-a lăsat pe Pi să cadă pe jos. De-atunci Pi are un cheag pe creier, dacă ar fi operat, riscă să rămână paralizat total. Se putea rezolva lucrul ăsta până la vreo trei ani fără probleme, dar Pi era alungat de la toate ușile spitalelor ca fiind fiu al unui dușman al poporului.

Pe frații săi din prima căsătorie a tatălui Pi îi mai vede uneori pe stradă. La fel ca și mama lor, ei întorc privirile când îl văd. De rușine și silă.

Când era elev, Pi era băiatul rău al școlii. Odată s-a dus cu un cuțit la un profesor și i-a zis că dacă nu-l promovează pe un prieten de-al său – îl taie. Astfel că băieții îi comandau servicii din astea și apoi îl plăteau. Așa schiop, Pi umbla la karate și avea rezultate bune, era ceva de genul personajului ăluia gras și schiop din filme, japonez sau chinez, parcă, care se descurca în orice situație.

Când deveni student, Pi s-a lăsat de sport, a slăbit, s-a *intelectualizat*, fuu, ce cuvânt! Bagă iarbă, frate și cumpără-ți pistol – la asta te îndeamnă legile nescrise ale societății. Dacă societatea te fute, fute-o și tu!

Tot în copilărie, Pi a avut ocazia să vadă și latura popimii care nu a fost dusă prin lagăre. Câteva fețe bisericești veneau la ei acasă constant, îl căutau pe tatăl lui când era fugar, răsturnau mobila, o loveau pe mama lui Pi, să recunoască ce vrea să facă soțul ei, să declare că e spion și nu mai știu eu ce. Popii ăia securiști veneau în sutane, erau trimiși ai securității ca autoritate a Domnului. Cărui Dumnezeu se închinău ei? Știi cărui? Dumnezeului dumnezeilor mă-sii...

Știi că odată, când eram entuziasmat de formarea mitropoliei Basarabiei, deși entuziasmat pe bune nu am prea fost în general, Pi a început să tacă, să nu comenteze nimic. L-am întrebat ce se întâmplă, ce nu-i place. El a luat un ziar și mi-a arătat cu degetul pozele capilor mitropoliei Basarabiei:

Uite, Yo, ăștia, chiar ăștia, veneau și o băteau pe mama, ăștia și-au bătut joc de tata și de viața mea. ăștia vorbeau în numele lui Dumnezeu ceea ce le spuneau KGB-iștii. Crezi că ar fi cazul să-i cred, să merg în bisericile lor?

Asta mi-a mai fost o lecție a relativității lucrurilor. Nu tot ce pare curat e așa, nu tot ce pare frumos nu are o latură sau mai multe borâte. Nu tot ce zboară se mănâncă și cum zice o vorbă înțeleaptă rusească legată de asta: a hui tebe ne miaso?, adică: da' ce pula pentru tine-i carne?

Pi merge numai la o biserică, uneori. Acolo a văzut acum câțiva ani pe unu' armean, sau ceva caucazian. Era plin de brățări și lanțuri groase de aur. Era plin de putere și de viață. De fiecare dată când ajungea la biserică, tipu' era tot mai slab, mai galben, brățările și lanțurile i se mai răreau. În final, Pi zice că tipu' nu mai avea nici o bijuterie, era foarte slab și îmbrăcat ca un cerșetor. Buzele tot timpul îi murmurau ceva, ochii închiși erau plini de lacrimi.

Iar popii noștri KGB-iști se tot îngrașă, mai pun de-o mămăliguță, de-o orgie și de-o mitropolie, pula-n cur să le fie.

Și Teotist oare ce are sub sutană? Coaie, reportofon cu mini-disc, microfon?

Sunt încă oameni care mai cred că e cineva sus care vede și știe tot, dar care nu e securist sau KGB-ist. În general, unor astfel de oameni li se zice ori nebuni, ori proști.

61. Tilos radio

Întotdeauna mi-au plăcut radiourile pirat. Adevărul că doar un radio pirat dintr-o sută poate fi bun, în rest – căcat. Dar ideal ar fi ca oricine vrea – să-și facă radio. Vorba viitorului primar al Clujului: dacă lui Gheorghe îi place să se fută-n cur, de ce să umble prin veceuri, gări, să caute pe cineva să-l fută? Să spună la radio: sunt Gheorghe și vreau să mă fut în cur!

În Budapesta vânătoria Tilos radio a durat ceva. Într-un microbuz câțiva tineri, mereu pe străzile Budapestei, cu câțiva kilometri înaintea poliției: suntem Tilos radio! Poliția e pe urmele noastre, dar nu ne va ajunge niciodată.

Poliția îi căuta pe Báthory, Tilos erau deja pe Margit, poliția îi căuta pe Margit, ei erau pe Lajos, poliția pe Lajos, Tilos pe Sziget ș.a.m.d.

E mișto să fuți poliția, să vadă și ei cât de proști sunt, să li se deschidă și lor mintea de berbeci și muiști ce sunt.

Pentru libertate întotdeauna trebuie să faci ceva, pe libertate nimeni nu ți-o pune pe masă s-o fuți. Tilos au găsit-o pe stradă, în mașină, la microfon. Libertatea băieților de la Tilos consta în pescuirea poliției, le serveau poliției momeli false, amuzându-se și perfecționându-se din asta.

Nu demult Tilos a primit licența. Vorba viitorului primar al Clujului: păcat, dar vom vedea...

Între timp câțiva DJ din Budapesta au băgat discurile la Music Pub și au sărit de pe scenă. Nu știți cumva de unde am putea cumpăra niște iarbă? Nu, nu, nu... Ajunge lângă mine și Buru și îi întreabă pe prietenii lui Buru, toți rupți. Nu frate, aici nu vei găsi. Poate în Rusia, Ucraina, mai la est...

La un moment dat DJ-ul sare pe scenă și încep stratchurile și jonglarea discurilor. Toată lumea sare, DJ-ul e în altă dimensiune. Probabil a găsit pe cineva mai de la est.

Nu demult Tilos au fost în Chișinău. Erau invitați la lansarea noului album al băieților de la **Zdob și Zdub**. Dar n-au mai ajuns la concert. Pe stradă i-au luat gaborii, cică ar fi fost beți, d-aia. Adevărul e că gaborii moldoveni nu lasă să le pice printre degete vreun străin. Dacă nu reușesc să-i buzunărească direct, fără impozite, măcar să le pună aiurea vreo amendă. Apoi pot să se ducă acasă.

62. Sălăjan

Eram eu, Ski și Oedip. Eu la computer, Ski alerga în jurul terenului de fotbal de lângă Theodor Pallady, Oedip se uita la tavan, bea câte-un gât de bere.

După ce Ski s-a întors și s-a dus la duș, a apărut și Kutzu. E la mate, se consideră copil minune, un fel de vunderșit. Nu demult și-a luat și el computer. A făcut rost de un program care scria ce vorbeai la microfon. Parcă-l văd urlând în microfon: hello computer! hello computer! hello computer! hello computer! hello computer!... L-a ținut așa o zi și-o noapte – ca-n povești. Așa se întâmplase că rămăsesem doar eu cu el atunci în cameră, așa că pe mine nu mă deranjează tare, eram obișnuit și cu mai rău în XVI. Dacă erau Ski sau Oedip Kutzu lua asigurată pizdeală.

O mare problemă a lui Kutzu e că nu știe cărei universități să-i facă cinstea de-a se transfera acolo. Că: românii ăștia-s proști, eu îs cel mai tare la mate din toată universitatea, iar prietenul meu e cel mai tare la politehnică. Așa că se gândește Kutzu: să mă duc la Harvard, la Sorbona sau la Oxford???

Da, Kutzu și-a mai făcut un obicei din a se lăuda cu engleza lui impecabilă. Că: românii ăștia-s proști, nu știu cum să pronunțe corect cuvintele, bâcii. Am putut să mă conving cât de perfectă e engleza lui când urla la microfon: hello computer! hello computer! hello computer!, de trezea tot căminul. Probabil că toți credeau că s-a mai dilit unu'. Computerul, în schimb, n-a transcris niciodată hello computer, ci total altceva, după minute lungi de gândire. Concluzia lui Kutzu a fost: de căcat program, numai căcat fac bâcii...

Kutzu și-a mai luat și un program de făcut muzică. Dar habar n-are cum funcționează, așa că tastează la întâmplare. Dup-aia ascultă ce-a ieșit și: mamă dragă ce muzică pizdoasă am tras!!!

Înainte de a-și lua computer Kutzu sta la un joc cu mașinile de pe computerul lui Ski. Trăia tot ce se întâmpla pe ecran, săracul scaun, că la fiecare curbă Kutzu se lăsa brusc pe o parte, apoi pe cealaltă.

După ce mânca vreo trei ore, asta ca să nu exagerez, că odată Oedip l-a cronometrat, Kutzu se ducea să se cace. De fiecare dată uita să tragă apa, așa că următorul care se ducea la baie avea ocazia să vadă un performance al curului uman: un căcătui mare ce se mura în pișatul lui Kutzu. Ski îl trimitea de fiecare dată să tragă apa, Kutzu o trăgea, dar căcătuiul era prea mare, nu se ducea. Putoarea era îngrozitoare, noi preferam să ieșim afară și să ne pișăm în jurul căminului.

Kutzu avea mai multe obiceiuri ce te exasperau. Odată când ne uitam cu toții la un meci, el, în timp ce mânca, s-a ridicat și a schimbat canalul. Ce faci băi boule?, a întrebat Oedip. Știri!, a răspuns Kutzu mirat și indignat.

Alt obicei e să comenteze tot ce vede la TV. De exemplu când vede un șut pe lângă poartă, Kutzu exclamă invariabil: ce bâc, ce prost!!! Ăsta e comentariul lui potrivit pentru toate situațiile, întâmplările: ce bâc, ce prost!!! Kutzu învățase și câteva expresii și sintagme românești care combinate cu moldov'neasca lui te făceau să râzi de te țineai de burtă. Nu știu de unde culesese pe *mamă dragă*, așa că și comentariul lui, analiza, s-a îmbogățit: ce bâc, ce prost, mamă dragă!!!

Odată când s-a întors de-acasă, Kutzu s-a apucat să-și sune toți cunoscuții și direct după salut: felișitări! Cum? Cum ce? Felișitări, băi, felișitări, cu anu' nou!

După câteva ore de activitate normală, adică: Oedip se uită la tavan și mai bea câte-un gât de bere, Kutzu mănâncă sau se cacă, Ski face flotări sau citește, eu la computer – apar și Bazilică și Absolutu.

Așa începe întotdeauna – când ești plictisit și zăbit, vine cineva și imediat zaibeala se transformă în tașială. Bazilică are cu el o canistră de 10 litri de vin. Bem repede câte-un pahar și dup-aia: Salut! Salut! Ce mai faci?

Bazilică e maramureșean, genul de om prietenos, omenos, care are în cârcă do huiă tradiții. De exemplu, o tradiție moroșană e respectul exagerat față de vârstnici. Când a venit în București, Bazilică a stat la început în cameră cu cineva, nu mai știu de pe unde, cred totuși că era chiar basa, cu câțiva ani mai mare ca el. Bazilică îl respecta mult pentru că era mai mare. Ąla când a văzut asta, mai ales că Bazilică are doar vreun metru șaiszeci, a început să-l folosească. Să-l trimită după pâine, țigări etc. și să uite să-i mai dea și bani. Bazilică până la urmă și-a dat seama că ăla-și bate joc de el, a pus în practică o altă tradiție veche și sfântă

moroșană: când cineva vrea să-și bată joc de tine: taie-l. O, da, după altă tradiție, oșenii trebuie să aibă tot timpul la ei un cuțit și să știe cum să-l folosească.

Așa că Bazilică a scos cuțitul și l-a înfipt acolo unde a ajuns, în piciorul colegului său de cameră. Apoi a rămas singur în cameră.

Bazilică e student de vreo șapte ani la poli, cred. Dar asta nu-l prea interesează. Îl interesează mai mult mașinile, alcoolul și pizdele. Așa mic și glumeț cum e, pizdelor li se pare nevinovat, se atașează de el la început în glumă, apoi pe bune. Părinții îi cumpără din când în când câte-o mașină, astfel el îi convinge că va putea învăța mai bine, că va termina mai repede facultatea. Până la urmă pe fiecare mașină o termină în vreun copac, zid, râu. Bazilică nu pățește nimic. Cum e mic – zboară departe.

Absolutu e din județul Vâlcea, e oltean. E pervers și e jurist. Un fel de avocatul diavolului, fratele de peste Prut al lui Harms. Tot timpul învârtă ceva, dar mai bine să nu-l întrebi, îți va zice singur dacă va avea chef. Are simțul esteticii urâtului, din cauza asta fute periodic urâtele, ca apoi să povestească cât de abject a fost. Fuu, să-mi bag pula, am futut o grăsană, nu-mi dam seama unde-s țâțele printre valurile de slănină. Nu știu sigur nici dacă i-am băgat pula în gură sau în slăcina de sub bărbie. Era toată transpirată ca o vacă...

Sau: azi am futut una cu păr pe țâțe și cu mustăți!

Și el a stat în Theodor Pallady anul trecut. Le-a pus tuturor gagicilor porecle și a reușit să fută cam 90% din ele. I-a dus administratorului ceva carne, palincă & capustă și ăla i-a dat o cameră.

Îți dai seama că atunci când vreo gagică obosea în cameră cu altele trei-patru, venea la Absolutu, că el era tare amabil cu toate. Acolo își deschideau femeile sufletul și Absolutu le futea. Așa că atunci când stăteam la băut pe coridor cu Absolutu, el tot îmi mai arăta câte una: fu, aia e Bătrâna Moartă, se fute ca un porc împuțit. Asta e Frumoasa Bestie, e bună, dar când o fuți nu se mișcă deloc, e plictisitor așa, mânca-ți-aș, dă-o-n pulă, mai bine tragi o labă!

În fiecare săptămână Absolutu ne anunță că se însoară. Apoi zice că nu se mai însoară. Se mai fute o dată și se răzgândește.

Din când în când Absolutu povestește întâmplări din copilărie. În general sunt legate de vecini. Cum a văzut un vecin care-și futea vacile și oile, cum o vecină le-o suga la toți copiii la care începea să li se scoale...

Absolutu avea o Dacie veche. Cum se împrietenise cu fiul administratorului și ăla era ceva mecanic, i-a plătit și s-au înțeles să i-o repare. Ca mai apoi să descopere că ăla îi schimbese piesele bune cu altele varză, pe altele le furase fără să se oboască să le înlocuiască. Absolutu acum îl caută pe fiul administratorului, are special pentru el un pistol în sacou, alături de câteva prezervative - nu se știe niciodată.

După cum a pornit seara, pare a deveni una pizdoasă. În camera vecină se aude o gagică țipând, futaiul e în toi. În același timp noi bem, iar Kutzu mănâncă. Vină bă încoace la băut cu noi dacă ne respecti, îi zice Bazilică. Imediat, imediat, zice Kutzu. Chestia cu respectul și băutura e iarăși o tradiție moroșană de necontestat: dacă ești refuzat când inviți pe cineva la băut – trebuie să-l tai.

Între timp s-a apucat să deseneze ceva la computer. Iese ceva cal-măgar cu o pulă gigantică. Scrie sub el: pula calului. Lui Bazilică nu i-a ajuns pahar așa că trebuie să bea dintr-o farfurie-cană, ca la japonezi.

Soarbe tare, cu zgomot, zice că așa beau japonezele: alea beau ceai sau sake așa de parcă ar suge pula, uite-așa! S-a apucat și Kutzu să bea ceai, așa că am izbucnit cu toții în râs: Kutzu bea ceai ca și japonezele, de parcă ar suge pula!

Sună telefonul lui Oedip. E Jimi. Hai încoa'! Jimi e fost rugbist, s-a lăsat de rugbi că i-a trebuit fuckultate. Acum peste un an își îngheață anu', că nu prea suportă. Stă în Rahova, foarte pizdos cartier. Pe lângă faptul că București e un ghetou înghițit de un alt ghetou și mai mare – România, înghițită la rândul ei de alt

ghetou imens – Europa de Est, Rahova e un cartier mărginaș al Bucureștiului, e un ghetou în toată regula, ca-n filme. Sălăjanul, vestit în toată țara din cauza publicității datorate băieților din **La Familia**, e un cartier extrem de civilizat față de Rahova. Acolo majoritatea blocurilor de albi sunt înconjurate de garduri cu sârmă ghimpată și noaptea se încuie poarta din curte, de frica ȝiganilor.

Jimi stă acolo împreună cu ultima sa iubită. Jimi stă acasă, face curățenie, mâncare, spală, în timp ce iubita e la serviciu. Jimi e un băiat mișto, pare descurcăreț, dar Rahova începe să-l facă pesimist. Nu demult un prieten de-al său a câștigat o bursă în America și cu o zi înainte de plecare l-a invitat pe Jimi la un chef. Jimi i-a propus să meargă în vreun bar din centru, dar prietenul său i-a zis că n-are rost, că știe el un băruleț pizdos chiar în Rahova.

Au mers acolo și s-au făcut aproape muci. În bar erau doar bagabonți și golani. La un moment dat prietenul lui Jimi a vrut să se pișe, barul n-avea WC-u, a mers afară. Jimi a observat că a ieșit și o gașcă în urma lui. Când a văzut că nu se mai întoarce, a ieșit afară. Prietenul lui era pe jos, pe post de minge. Normal, fiecare ar fi tăiat-o de acolo, teritoriul era străin, dar Jimi și-a aruncat scurta pe zăpadă și a intrat în horă. I-a lăsat pe toți lați pe jos.

Prietenul său se ridicase și îi ținea scurta. I-a umplut-o de sânge. Desigur că America i s-a amânat.

După bătaia aia lui Jimi i s-a făcut o faimă de mare baștan din Rahova, dar lui oricum i-i silă.

Uite-l că apare și el! Bea câteva pahare, tragem și-o travcă pentru o mai bună dispoziție și băgăm și un Jimi Hendrix al cărui fan e Jimi și de la care i se trage și porecla. De fapt nu mai știu pe cineva care i-ar ști numele adevărat. Pentru toți el e Jimi.

Ne povestește că în autobuzul cu care a venit din Rahova hoții de buzunare au început să se bată cu călătorii, toți erau agitați, săreau, loveau, Jimi s-a amuzat grozav văzându-l într-un colț pe Grigore Vieru total absent, cu o plăsuță în mână privind visător pe fereastră. Probabil că se gândea la vreo rimă a unei poezii despre mamă sau război.

Kutzu se duce și se culcă. Periodic Bazilică vorbește cu el, cam așa: bă, Kutzulanule, vină și stai și tu cu băieții, ce pula mea, dormi? Ei, dormi, dacă ești prost!

Absolutu povestește despre o tipă pe care vrea s-o fută, Oedip, ca o replică la tot ce aude, zice: da' pe mine mă doare-n pulă! Mie mi-e pohui de toate! Bazilică ne convinge că el n-are frică: zi, bă Absu, mi-e frică mie de ceva, mi-e frică de cineva? Și pac! cu telefonul de podea și apoi cu talpa peste el. Eu mă bat cu oricine, poate fi și un dulap, ce face dacă înfig în el cuțitul? Dacă o iau eu în bot, asta e, de ce să-mi fie frică? Lasă, bă, că mi se face silă, zice Jimi și toarnă, apoi, ce pula mea au dat muzica la maxim maneliștii ăștia? Și bate cu pumnul în perete.

Deasupra camerei noastre e o cameră de maneliste, au invitat băiețași coșuroși și trag un chef. Jimi tocmai a urcat până la ei și acum se aud scaune de pereți, țipete. Apoi muzica încetează. Apare și Jimi: i-am rezolvat și pe ăștia, hai să bem.

La noi muzica merge cam încet. Casul e bulit, așa că am unit sunetul de la walkman la boxele casului și poftim, muzică!

Bazilică se chinuiește să pună o casetă cu **Zdob și Zdub**, că tare-mi plac mie ăștia! Pune caseta în casetofon, e tare mirat că nu merge în timp ce noi hohotim. Până la urmă se prinde că nu e-n regulă ceva, atunci se ridică Oedip și pune caseta în walkman.

Pațani, zice Bazilică, hai să vorbim toți așa ca acasă: unul moroșenește, unul ardeleneste, unul oltenește, unul basarabenește... Suntem de acord, oricum vorbim toți odată. Apoi se rupe filmul.

63. Farmacia ta

Când am rămas fără tine am început să combin cu băieții tot felu' de pastile, plus haș, plus travcă, plus alcool. Cam prin aceeași perioadă prin robinetele din XVI a început să curgă o apă galbenă, mârzoasă, chiar dacă o fierbeai puțea. Ieșeau din ea niște supe!

Apă minerală nu mai găseai jos, pe Piezișă. Asta e. Am început să bem vodcă în loc de apă. Doar vodca tot de la *voda* – apă, provine.

Doar că pentru pastile eram nevoiți să căutăm apă, suc, cu vodcă nu mergea. Dar cu travcă & plan era OK, zaibisi. Atunci am avut o mare cădere psihică, chiar dacă mi-am revenit, mi-am revenit? – tu ai zice că nu, nu mai sunt același. O supradoză urmată de altă supradoză, fragmente din filme diferite unite împreună nu știu prin ce farmec sau joc. Piezișă cu toate barurile, XVI, bulibuleatorul, pipa, pastilele aruncate peste tot, fețe noi ce apăreau de dracu' știe unde, gagici pe care nu știam nici cum le cheamă, dar care se mutaseră la noi, mirosul de travcă cu care ni se îmbibaseră hainele, bucăți de ziare, postere lipite aiurea pe pereți, tavan, poezii pe pereți ca să ne amintim ceva a doua zi, interminabilele scări din XVI, liftul ce folosea doar ca WC-u, ușa la cer pe care o spargeam continuu, mașini furate, pistolul, gustul lui atunci când vroiam să-mi zbor creierii și de fiecare dată apărea ceva sau cineva care mă încurca...

Am înțeles că ne-am despărțit pe bune, că nu vrei să mă mai vezi, că-ți bagi pula-n mine și că-ți pare rău că m-ai cunoscut. Uneori fiind varză uitam că nu mai suntem împreună și mă porneam spre tine. Așa odată am ajuns aproape la tine și acolo mi-am amintit. Am înghițit câteva pastile, am deschis o mașină – prima disponibilă și m-am întins în ea.

Mașina nu avea cas, dar mi-a fost silă și lene să caut alta cu cas. Am stat așa deampulii până au apărut gunoierii prin zonă. Au trecut și câțiva jandarmi. Abia atunci mi-am amintit unde sunt. Am băut niște suc ce am găsit p-acolo și am ieșit.

Mă gruzisem, era insuportabil fără tine, mă gândeam ce proastă ești, că vreau să te bat, să te înjur, proasta dracului, mă faci să sufăr, mă gruzești de vreau să te omor.

În drum spre XVI am mai deschis o mașină și am luat o plasă cu fructe – să se bucure băieții. Când am intrat în cameră ei nici nu observaseră că ieșisem. Cine ți-a dat bananele, portocalele, merele, ce mai ai?!, m-au întrebat. Credința, le-am spus, e destul să crezi că ai banana și bananele neapărat vor apărea, ce pula au de făcut? Fac o supă din ele?, întreabă Allbe. Nu... Mai bine o salată de fructe cu iarbă.

64. Zuperman se întoarce

Suntem cu Ski, **Luna Amară** & Zuperman în Pub. Ne-am așezat pe jos, chiar la intrare, lângă WC-u sau cum scrie nu știu de ce pe ușă: grup social.

Mihnea bea direct dintr-o sticlă de gin. Nick bagă pahar după pahar de vodcă cu lămâie. Sorin e cu berea, eu cu Ski cu vinul. Totul e frumos, atât timp cât deasupra unui pahar cu alcool vine altul, cât în timp ce toți fumează țigările lor – o țigară circulă pe la toți.

Zuperman își plimbă o pastilă dintr-o mână în alta. A luat-o cu cinci dolari, i s-a zis că e LSD, acum nu știe ce să facă: s-o ia acum sau s-o lase pe altă zi.

Nick e iarăși în starea lui psihedelică, ca atunci când s-a certat cu sfinții. Înainte de asta are o stare de meditație ce duce la concluzii paradoxale. Apoi sar pe rând capacele.

Era varză și a intrat într-o biserică. Sfinții se uitau toți la el. Scenele iadului parcă erau special desenate acolo pentru momente de-astea. Erau vii, puteai simți focul ce te atinge, țipetele oamenilor ce fierb în cazane, agitația dracilor care mai rupeau ceva membre, mai puneau ceva pe foc. Deasupra, pe bolta bisericii, era Dumnezeu, încremenit, parcă în așteptarea unei poze. Ce pula mea te uiți, ce vrei, bă?, îl întreabă Nick. Dumnezeu continuă să stea nemișcat, în timp ce sfinții săreau din toate părțile.

Sunteți niște cretini, niște imbecili proști, le strigă Nick, mai ieșiți afară din biserică, o să vă împuțiți aici, deja miroase de la voi a hoit! Câțiva slujitori ai bisericii săriră împreună cu sfinții peste Nick care-i îmbrânci și el continuând să țipe.

Iar tu ce faci acolo, băi?, îi strigă lui Dumnezeu. Nu mai poți ieși pe-afară? Ți-e interesant ce-ți povestesc babele și morții? Îți plac telenovelele? Vezi că arăți ca o babă! Ar trebui să te spovedești și tu, să-ți găsești o babă ca și tine!

Nick aruncă o lumânare spre tavan. Atunci intră poliția și televiziunea, că lucrează mână în mână, fac programe împreună. Astfel că fanii **Luna Amară** au avut ocazia să-l vadă pe Nick atât la MTV, cât și în *Urmărire generală* și la știri.

Acum Nick împinge sticlele goale spre mesele din Pub. Sticlele se rotesc, noi râdem ca proștii, nimeni nu comentează nimic. Apare o gagică beată care vrea să vorbească ceva cu Mihnea.

Luați-o de-aici! Vacă nebună! Luați vaca nebună!, țipă Nick și o trage de picioare. Ce țiți bă, te-ai tâmpit?, întreabă gagica. Du-te-n pula mea de vacă, hai fute-o, ce stai, vacă? Ești debil..., încearcă și tipa să-i țină ritmul.

Nick se ridică, o ia în brațe și începe s-o rotească prin aer. Tipa începe să zbiere, noi suntem puțin speriați să n-o scape pe jos în cap, suntem speriați pentru Nick. Până la urmă o lasă să plece.

Ski observă că pe mânecile pulovărului lui Nick scrie **Pearl Jam**. Elevul Pearl Jam la tablă! Nick execută, se duce lângă un poster cu reclamă Winston. Elevul Pearl Jam, ce temă ai avut pentru acasă? Nick se uită la reclamă și citește entuziasmat: adivaratî calitati! Elevul Pearl Jam, răspunde la întrebare! Adivaratî calitati! Elevul Pearl Jam, ești un prost, poți să te dai cu capul de tablă, treci la loc, 1! Să vii cu părinții la școală! Adivaratî calitati!

Râdem toți ca proștii, alcoolul curge, totul curge, Nick intră în Grup Social, se aude cum borăște. Iese afară să-și revină. Abia atunci îl observăm pe Zuperman. Nu mai are pastila în mână. Stă nemișcat cu ochii larg deschiși.

Zuperman, ce faci? Zuperman tace. Zuperman! Îl scuturăm – nimic. Ne dăm seama că e foarte high, e departe, a înghițit pastila. Îl ridicăm în picioare – rămâne nemișcat. Îl culcăm pe podea – la fel. Îl ducem lângă reclama la Winston, îl rezemăm de perete și continuăm să bem, din când în când vorbindu-i.

În boxe începe să sune *Asfalt*, o piesă **Luna Amară**:

*ești doar durere topindu-mi liniștea
urăsc tot ce-ai făcut din viața mea
asfalt*

Suntem toți varză, Mihnea se ridică și vrea să plece cu o gagică. Îl strigăm să-l ia și pe Zuperman. Îl ia în spate și-l aruncă într-un taxi.

În apartament gagica nu vrea să se fută în același pat cu Zuperman. Dar e legumă, ce pula mea, zice Mihnea. Nu știu, nu pot, bagă-l undeva. Mihnea îl ia pe Zuperman și-l bagă în dulap. După futai, când gagica adoarme, Mihnea îl aduce în pat și pe Zuperman.

A doua zi, seara, când Zuperman fu întrebat ce a simțit, ce s-a întâmplat cu el, ce ține minte, Zuperman a răspuns: nimic.

65. Ruleta rusească

În zilele alea am împrumutat un pistol. Îl luasem de la Ping, care deși era de prin Petroșani, Târgu Jiu sau așa ceva, făcuse doi ani de facultate la Chișinău. A stat în cămin lângă facultatea de psiho, chiar peste râpă

de căminele ălor de la litere. Lângă căminul lui era o discotecă. Îmi povestea că noaptea stinge lumina și se uita cum se bat basa la intrarea în discotecă.

Adevărul e că Ping se cam dilise în Chișinău. Nu-l cunoscusem în faza anterioară Chișinăului, dar bănuiesc că anume în Chișinău a trecut peste. Acum uneori vorbește aiurea, fără nici o legătură. Dar, oricum, e haios. De exemplu să-l auzi zicându-i vreunei ochelariște de la litere: tu vacă, ce țate ți-a făcut mă-ta, hai să te mulg! Sau: tu, ce cur mare ți-ai cumpărat, l-ai luat în leasing sau tat-to-i broker?

În Chișinău Ping a înțeles că dacă vrei să te simți pe stradă fără nici un complex, trebuie să-ți iei frate pistol. Dacă vrea să-ți fure adidașii vreun polițist – să-i bagi pistolul în tâmplă și să-l faci să înțeleagă că e mai bine să-ți zică: gluma!

Căci în Chișinău se fură de pe stradă nu numai portofele, aur, ceasuri, ci și hainele de pe tine, mulți au rămas în chiloți chiar în parcul central sub privirea încruntată a lui Ștefan cel Mare. Fac treaba asta gopnicii, dar mai ales polițiștii.

Apoi lumea și-a cumpărat sau și-a adus din Transnistria pistoale, kalașnikovuri... Așa treaba s-a mai liniștit. Oricine, chiar și un cerșetor, în Chișinău poate să scoată un pistol și să-ți bage două cartușe în capul tău de bou.

Ping își cumpărase în Chău pistolul, dar se obișnuise prea tare cu el, așa că îl purta tot timpul într-o mapă, chiar și în Cluj. Este o vorbă bună din strămoși: paza bună trece primejdia rea.

Cine are în Chău pistol, în Moldova în general, și vrea să arate asta, ca să știe hoții ce îi așteaptă în caz de vor să facă o spargere, uneori mai împușcă așa în aer, aiurea.

Dar faza nu merge întotdeauna bine, chiar dacă ai pistol. Poți s-o pățești și mai rău. Cineva, de exemplu, a încercat să împuște hoții ce i-au intrat în casă. Aia l-au imobilizat, după care i-au ciuruit brațele și picioarele, apoi i-au luat un interviu, dar nu cu reportofonul, ci cu lumânarea și cu fierul de călcat.

Eram atunci varză tot timpul, pistolul lui Ping mă ajuta cumva, îmi dădea senzația că atunci când voi vrea eu – voi putea opri toată țărășenia.

Mi-a venit apoi ideea să te împușc, apoi să-mi bag și mie un cartuș în cap. Mă plimbam aiurea pe străzi, vrând să te întâlnesc întâmplător, să mergem la un suc, apoi să urcăm la Belvedere și să ne zburăm creierii. Oricum, cred că ai fi fost de acord. Căci tu ai fost dintotdeauna pesimistă: mai rău nu se poate, iar eu – optimistul: se poate, se poate.

Era o mică problemă, niciodată nu te-aș fi împușcat, niciodată nu m-aș fi împușcat în public. Nu vreau să devin personaj de telenovele, nici măcar pentru o clipă. Oricum, în acea perioadă nu mă gândeam așa departe – aveam doar un pistol, câteva cartușe și mă gândeam la tine.

Trezitul devenea din ce în ce mai nașpa, nu mai suportam nici un minut fără tablete sau travcă. Râdeam toată ziua cu băieții, ne uitam la filme, zdrăgăneam la chitară, mai furam câte-o mașină, băgam doză după doză, ne lua mai greu, athadneacul era mai dezagător – apoi se rupea filmul.

Ne rupeam pe rând. Pica Scrof, întotdeauna primul, că se temea să nu-l gruzim, apoi și ceilalți, în dependență de cine a băgat mai mult.

Când mi se rupea filmul te vedeam întotdeauna, mi-era bine. Te vedeam și atunci când mă rupeam și eram împreună, când nu mai aveam nevoie de tine, de cea reală, căci oricum era destul să-mi iau doză și tu veneai și nu-mi ziceai drogaturile, cretinule și nu mai știi eu cum, ci îmi arătai toată dragostea ta, ceea ce nu se poate arăta prin cuvinte, futai sau gesturi.

De altfel nu mă prea interesa nici futaiul, timpul dispăruse pentru mine, eram în afara timpului, era OK, e mișto să te fuți când ești drogat, poate dura o veșnicie – dar dispăre necesitatea lui periodică. În stare

normală te fuți zilnic, după ce te fuți parcă te-ai mai fute o dată, așa ceva e abject pentru un drogat, creierul simte nevoia unei experiențe vitale doar atunci când a consumat-o total pe precedentă.

În schimb trezitul devenea chiar sufocant. Să-mi dau seama că nu știu ce faci, unde ești, când nu demult erai alături de mine și eu îți ziceam să mă lași în pula mea în pace că mă enervezi. Când mă trezeam automat întindeam mâna după pistol, apoi auzeam pe cineva care mă striga să băgăm un haș, o prăjitură cu iarbă și intram iarăși în realitatea noastră: cu cascade, cu nori pufoși, cu viteză la maxim, cu rotirea interminabilă, cu soarele pe mucul unei țișări de marijuana.

Ai venit la mine de câteva ori, de fiecare dată eram varză, nici nu mai știam dacă ești reală sau am iar galiunice. Uitasem de pistol, sau mi se părea momentul nepotrivit. În schimb a doua zi îl țineam iar învelit într-un ziar, sau în rucsac, sau în hanorac plimbându-mă prin oraș și căutându-te.

În schimb pistolul ne-a folosit la altceva. Când ne plimbam cu băieții pe stradă, dacă ne plăcea vreo mașină, îl rugam frumos pe cretinul din ea să iasă și făceam o tură. E una dintre plăcerile cele mai mari când ești sub influență – să conduci. Să bagi viteză maximă apoi să frânezi, să-i sperii pe toți așa ca să le sară capacele, să ascuți muzica ta cu volumul dat la maxim. De obicei alegeam mașinile cele mai faine, care oricum erau furate de prin Germania. S-a luat de câteva ori poliția de noi, reușeam să scăpăm. De câteva ori chiar prin mită. Cică: 'na seara! Documentele la control! Și: le-am uitat bă acasă, na o sută că ne grăbim. Și servus dragă! Am dat mită și o vodcă, a mers. M-a pus odată un gabor să suflu în fiolă, era foarte mirat că fiola n-arată c-aș fi băut ceva. Ce pula mea, chiar am băut doar cola și apă tonică!

Am și fost fugăriți de poliție, când nu ne opream de bună voie. Mă enervează gaborii care apăreau pe Dorobanților, doar câteva mașini la vreo trei kilometri și trebuie să mergi cu 50 pe oră. Ce pula mea, doar nu urci în mașină ca să mergi cu aceeași viteză ca troleul. Pe Dorobanților gaborii apăreau cum se făcea seara. Ți se face silă când îi vezi. Stau ca niște pule sifilitice așteptând ca vreunu' să bage viteză. Sunt chiar mai rău ca Garcea. Te oprești o dată – dai o sută de mii, te mai opresc o dată – dai un pui, te mai opresc încă o dată – ia să-mi mai sugeți voi pula, nu vreți?! Și poliția e pe urmele tale. *Purtătorii ilegali de creier* se cred în filme, dacă tot văd că nu te oprești – încep să tragă. Am tras și noi în ei de câteva ori. Odată mașina lor a deraiat frumos de pe șosea într-un pom. Te uiți în pom, o mașină! Și din mașină cine crezi că iese? Poliția!

Până la urmă i-am întors pistolul lui Ping. Fără cartușe. Mi-a zis că dacă mai am nevoie – să i-l cer. În fiecare sesiune mă gândesc să merg la Ping - în fuckultate domnește playback-ul de pe cursuri îngălbenite, de pe vremea lui Dej.

Am luat o pauză, am tăiat-o pe câteva luni. Gata droguri, încearcă frate și obișnuiește-te cu căcatul, cu căcatul ăsta de realitate.

66. E-mail story

Mă plimb aiurea, intru în următoarea mașină furată și tai-o frate, caută-ți un înlocuitor pentru pastile, un înlocuitor pentru haș, un înlocuitor pentru tine și libertatea ta, caută-ți un înlocuitor pentru Dumnezeu! deasupra, un înlocuitor pentru viața ta futută.

Zilnic am halucinații, deși nu mai bag nimic în mine, zilnic borăsc atunci când mă spăl pe dinți. Borăsc sânge amestecat cu lichide albe, galbene, lipicioase.

Zilnic îmi zic că ești o curvă, că nu merită să mă gândesc la tine, că du-te dracului ș.a.m.d., apoi închid ochii și te văd. Îmi revin – am nevoie de tine, mă enervezi.

Același lucru se întâmplă zilnic. Îmi tremură mâinile, mă doare capul, mi-e greață. Zilnic vreau să renunț, să intru în prima farmacie și să iau tot ce găsesc.

Încerc să substitui imaginile din galiunicile mele cu imaginile reale. Dar realitatea îmi zice zilnic – *nas ne dagoniat*, n-o să mă ajungi, ești prea departe. Merg în toate peșterile pe care le găsesc, îmi bag capul în vană și deschid ochii.

Mă bag în cascada de la Șapte scări și aștept. Aștept să îngheț, să mi se strângă venele, să se micșoreze pupilele. Închid ochii – peste tot apă.

Mă întind pe jos în peștera Dâmbovicioara și pe lângă balauri, elefanți și șerpi de piatră – văd balauri, elefanți și șerpi vii, îi simt cum se apropie de mine, cum se ating, cum trec prin mine. E ca în poveștile pe care mi le spuneai înaintea, îmi amintesc – te urăsc. E ca și cum liftul ar merge în zigzag – de la 5 la 7, apoi să urmeze al șaselea. Oricum eu stau mult mai sus, de unde nu prea văd cum aș putea ajunge vreodată la parter.

Apoi cu Ski și K la volanul mașinii ei. La Peleş, unde cel mai mult mi-a plăcut camera turcească – multe culori, semiîntuneric, narghilea. Am zis că așa va arăta poate odată camera mea. Jos, în sala cu arme – o sabie masivă de călău. E tocită de câte capete a tăiat. Când nimeni nu mă vede întind mâna și o ating.

Apoi poze prin palat. E interzis, dar, pula mea – totul e interzis în România, deci se poate.

Găsesc cânepă la poalele munților, pe lângă râuri. De fiecare dată rup câte-un fir și-l miros, îl plimb printre degete, apoi îl arunc. Gata, cel puțin o vreme. Până să-mi dau seama ce se întâmplă în realitate, până voi scăpa de realitatea mea halu.

Ajungem în Bran, la castelul lui Dracula. Pe drum am trecut și pe la cetatea Râșnov, prin Zărnești de unde-i Petru de la **Luna Amară**. Petru l-a avut profesor de română pe Gheorghe Crăciun, cică a fost un profesor fain.

Fără imaginația mea bolnavă castelul lui Dracula e fix pula. Așa, îl simt aproape tot timpul pe Dracula în spatele meu, dispare însă tocmai atunci când mă întorc. Văd pe pereți cum urcă sângele de pe podea spre tavan, aud glasuri ce țipă, glasuri ce se roagă. Îl simt pe Vlăduț Dracul peste tot, dar îl văd doar atunci când închid ochii. Oamenii trec pe lângă toate obiectele lui Dracula fără să-și dea seama că ele chiar acum funcționează, închid ochii și-l văd pe Dracula cu mâinile murdare de sângele ce curge din venele mâinilor, cum se apropie cu lumânarea de o icoană. Îi arde fața lui Dumnezeu, îl pârlește, miroase a vopsea și lemn ars. Dar nimeni nu observă nimic, își suflă muci, merg adormiți mai departe. Fiecare-și vede de pizda mă-sii.

Ce faci, Vlad?, îl întreb. Are ochii roșii, se uită la mine absent. Căcat, mă fut – îmi joc rolul, tu? Și eu. Servus! Ser'us, ai grijă.

Din piața de lângă castelul lui Dracula îți iau un iatagan de lemn, e arma secretă, pe o parte scrie Transilvania – Bran – România, pe partea cealaltă e desenat castelul.

La Poiana încercând să schiez pe zăpada albă ca și cocaina. Îmi iau viteză, închid ochii, mă trezesc jos. Iar. Again. Snova. Desenez cu schiurile ceea ce nu pot spune, desenez o traiectorie la capătul căreia neapărat cazî, din care nu rămâne nimic, nimic vizibil. Trag aerul rece în piept așa cum se trage fumul din bulibuleator, așa cum te trezești dimineața cu un singur gând și te grăbești, te prăbușești ca să-l înfăptuiești: travcă.

La Lacul Roșu, care oricum nu e mai roșu decât ochii mei. Căcat, ochii mei sunt acum curați, dar opaci. E plin de corturi aici, de oameni care au venit să uite și să înregistreze liniștea pe hardurile lor bușite.

La cheile Bicazului, neînțelegând cum K nu ametește la volan, uitându-mă în sus și-n jos – sunt chiar la mijloc, cel puțin așa pare, ca-n **Paraziții**:

*privesc în sus - totul merge-n jos
fuge glonțul din pistol ca mă-ta din alimentară*

*când cu un salariu de-o lună
nu mai iei o zi de vară la mare.*

Simt că pot să nu mai bag pastile, nici jointuri. Dumnezeu parcă a creat toate locurile astea special pentru mine – încep să nu mai am timp de halu, dac-ar mai dispărea și tremuratul și necesitatea fizică, poate.

La Humulești, sau Huimulești, cum zic Yo, sau Huimuiești, cum zice Ski, intrăm în bodega lui Creangă. E doar o cămăruță mică, cu miros puternic de lut. Mi-l și imaginez pe popa Dracu cu un ulcior de vin, întins într-un pat, cu pușca lângă el scriindu-și amintirile, despre fuga sa pionerească împreună cu mătușa prin cânepă. Îți dai seama: cu mătușa și încă prin cânepă! Ce kif! Sau scriind *Povestea Pulei*. De-abia mai rezist să nu bag ceva și să mă întind pe patul lui. Dacă și-ar vedea monumentul din curte, Creangă, probabil, ar muri de răs, apoi ar băga câteva cartușe în capul său clonat, așa cum mai înainte, popă fiind împușca cioroii de pe biserică.

Mănăstirea Neamț e plină de cerșetori, de curve care-s la serviciu. Acum așteaptă clienții la toate ieșirile și intrările. Oare cine-i aici pește? Nu cumva vreun cuvios părinte, rob al lui Dumnezeu? E plin de pensionari, de babe – toți cred că-și pot spăla jegurile făcute în viață printr-o lumânare sau prin mătânii. Biserica e plină de perverși – iar cei mai depravați sunt ăia cu sutană și cu floci pe față, unii dintre ei au și microfon.

În România, ca și în tot Estul, Dumnezeu e securitatea și popii îl ascultă și i se roagă cu sfințenie îmbăloșată: înregistrează tot ce l-ar putea interesa. În schimbul acestor servicii, Dumnezeu securistul închide ochii când își vede slujitorii cu pula-n cur sau alte găoaze. Dumnezeu securistul e bun, el îi iartă pe cei care se spovedesc și care în spovedania lor pomenesc mai multe nume.

Poze pe scările Gaboni de pe Tâmpa din orașul martir Brașov. Brașovul s-ar numi mai bine ca înainte – Stalin, deși mai tare putea a Iliescu, Vadim sau așa ceva, oricum – căcat. Dacă nu ar mai fi munții – mai bine te-ai sinucide direct fără nici un regret decât să locuiești în el. Plutește în Brașov un aer de comunism ceaușist, miroase a anii '70, poate d-aia le place hipidoților de 80-iști. Sunt o mână, de fapt cu mult mai mulți – mâinile sus!, de oameni rămași din timpul comunismului cărora li se pare că orașul e al lor, că ei l-au construit, l-au trecut la capitalism și alte căcaturi. ăștia ar trebui puși la zid. Brașovul cu festivalul *Cerbul de aur și alte căprioare*, un oraș care abundă de imbecili, de fapt, e cam reprezentativ pentru România. Dacă ar mai fi alături și marea cu Mamaia sa – chiar ar fi o micromicroboromânie unde locurile excepționale – marea, munții sunt înjogoșate de zdohnituri și mecanisme infecte. Da, eram să uit: și să-l pui prezident pe domnul Bușina.

Când ieșeam la fumat în bucătărie la K, vedeam zilnic câțiva cretini care făceau mici, frigărui chiar sub bloc, lângă fereastra lui K. Peste drum, la vreo zece metri începea Tâmpa – pădure, munte. Cretinii ăia burtoși au satisfacția de-a fi văzuți de tot blocul când crapă sau încă nu le-a trecut prin capetele lor seci că pot merge 10 metri ca să se odihnească fain, chiar la munte, fără să scârbească pe cineva. Bănuiesc că pentru ei muntele, pădurea nu înseamnă nimic. Ba da, pădurea-i lemne, muntele - piatră.

De primăvara până toamna, la poalele Tâmppei, în Răcădău – coboară urșii. Vin să mănânce din tomberoane. Sunt pašnici, dar uneori câte unul din ei devine agresiv. K & Ski în perioada asta ies în fiecare seară să-i vadă și să le facă poze. Au sute sau poate peste o mie de poze cu urși: la intrarea în blocuri, în tomberoane, pe mașini, chiar lângă ei.

Ski s-a împrietenit cu urșii chiar de atunci când încă nu-i văzuse liberi, ci doar în grădină zoologică. Iată un mail din acea perioadă:

duminica asta
am fost la Poiana Brasov, am vazut 2 ursi si o
ursoaica: Viorel, care o iubeste pe Mirela (f. scumpa,
se ridica in 2 labe si facea ochi dulci) si Zapacila,
care a fost adus in minizoo (in care mai erau 2 mini-
caprioare si gaini, rate, giste) dupa ce a fost prins
la furat mere. se f. revolta, da cu laba in cusca si

urla belicos, dar cind vedea pe cineva mincind, isi
baga botul deschis printre gratii si astepta sa i se
arunce si lui ceva bunataturi.

Dar prietenia lui adevărată cu urșii a început abia când i-a simțit aproape, mergând pe același trotuar. Mi și-l amintesc când am coborât din autobuz în Brașov și el direct, la vreo patru dimineață, m-a dus să văd un ursuleț sturlubatic care alerga ca un câine, ceea ce o neliniștea pe mama lui, o ursoaică care nu prea te lăsa să te apropii.

Iată și primele lui mailuri cu urși, ar putea face un roman:

Iar am vazut ursul!
Mergea pe trotuarul ala de sus, de ciment, de sub munte, pe
Molidului,
Apoi a luat-o, asa, pe strada, printre masini, peste bulevardul
cela bine luminat (ei, nu chiar ca cea mai luminata piata din
sud-estul europeii) si cu troleibuze, Valea Cetatii,
De unde lua Viorel taxiul, spre tomberoane, da a mers pe verde.
Nu ti-am spus ca l-am mai vazut de 2 ori?

am ieșit afară, că aveam o zaibeală pe mine(...) mergeam pe
sub munte, pe șosea, ursul venea pe gardul de ciment, de
deasupra capului, n-avea nici o treabă, a luat-o, pe stradă,
spre celălalt capăt al cartierului, a trecut prin bulevardul
central, Dealul Cetății, supraluminat, da a trecut pe verde,
claxonau mașinile de parcă începea olimpiada, ne-am luat după
el, pînă la coșurile din care se înfrupta, n-am avut cu noi
fotoaparat și astfel am ratat multe cadre super, de data asta
s-a mișcat mult, a sărit dintr-un tomberon în altul, a urcat
pe gardul de ciment, a intrat și ieșit din pădure, s-a întors
pe toate părțile și s-a uitat peste tot - profil, expresia
feței, portret, din picioare, patru labe, etc., cînd ne-am
întors, cu fotoaparat, nu mai era, urlau cîinii și culegeau
aurolacii ce le scosese ursul la iveală, era o pereche, i-am
întrebat de urs și el, fiindcă ea vroia să intre în vorbă, i-a
scurtat-o cu un "Taci!" și "hai!", no. acuma te miră nu
ursul, că iese în toată ziua în oraș și că e atît de ...
civilizat, ci oamenii, trec unii, vin de la lucru, nici măcar
nu se opresc să se uite la el, îi aruncă o privire și merg mai
departe. din comentarii; mergeau doi, unul zicea, "Zic, uite
ce cîine mare, E ursul, în pula mea!"

abia m-am întors de la plimbare. dacă pînă acum am admirat
urșii, azi am simțit și altceva. încă simt. am ieșit mai
devreme, la coșul de lîngă noi nu era, am mers la cel de ieri,
parcă ne-am dat întîlnire, am ajuns odată, venea el, veneam și
eu, s-a speriat și a fugit, pe lîngă pădure, pe margine,
primul rînd de copaci, în deal, dar deodată s-a oprit, brusc,
și a început să fugă în pădure - de data asta m-am îngrozit:
era un urs bătrîn de tot, în tomberoanele de mai sus, mi s-a
oprit circulația sîngelui, m-am apropiat de el și l-am
fotografiat, de mai multe ori, l-am privit pînă am obosit,
apoi iar l-am fotografiat, de la un metru, s-a speriat și a

fugit în pădure - m-am dus să văd dacă nu s-a întors la coșul celălalt ursul de vîrstă medie - cînd am ajuns înapoi, ursulețul încerca să se apropie de tomberoane, da' se pare că se teme de ăla mare mai tare decît mine - fotoaparatul a înclinat, n-a mai vrut să-și facă treaba, m-am pornit spre casă, în drum, adică la tomberonul de lîngă noi era un urs de data asta supărat - fugise toți oamenii, m-am apropiat de el și am încercat să-l fotografiez, a hîrîit, e și acum în tomberon, e mai mare decît cei de pînă azi și mai mic decît cel de partea cealaltă a Răcădăului, cafeniu deschis, nu negru închis, a venit și K și l-a văzut și ea pe ăsta de pe Molidului, da' n-am stat ca de obicei, eu îi vizionasem destul, pentru azi, el n-avea aiere de vedetă, iar ea are mîne comisie la psihologie, ca acum e doar la școală, are ore de sociologie, psihologie, drept si nu mai știu ce. am facut fotografiile de la KLU, 9 aprilie, Peleş+Pelișor

Tu ce mai faci?

De fiecare dată K & Ski le iau ceva urșilor: pepeni, biscuiți, ciocolată. Urșilor le plac foarte mult dulciurile. De multe ori cînd le făceau poze, urșii veneau singuri și le luau biscuiții din buzunare.

Expertul urșilor e domnul Vio. El îi studiază de vreo opt ani, iar de trei ani s-a făcut și fotograf, să aibă la ce se uita iarna cînd urșii se duc la culcare. Îi cunoaște la sfârșitul sezonului aproape pe toți - le dă și nume, știe care prin ce zonă circulă, ce năravuri au. Chiar dacă și urșii îl recunosc, Vio e uneori prea îndrăzneț pentru un om normal. De exemplu, cînd vrea să facă o poză de foarte aproape, el se bagă sub tomberon, iar cînd ursul vrea să iasă - el - pac!, o poză.

Vin foarte mulți turiști, ziaști străini să filmeze, să vadă urșii. Cu ăștia Vio își face businessul. Le vinde poze. Fiindcă majoritatea se tem să se apropie de urși și nu ar vrea să plece fără măcar o poză.

În fiecare noapte cînd ieșeam cu Ski & K la urși hohoteam cînd vedeam vreun cretin care vroia să facă poze urșilor de la vreo 50 de metri. Desigur că nu ieșea nimic - în cel mai bun caz - pete negre.

Și Ski le pune nume urșilor, dar nu le zice la nimeni. E un fel de secret al prieteniei lui cu urșii. Unuia foarte prietenos, care venea singur la tine și te căuta prin buzunare, i-a pus numele Bolîndu.

Îți vine greu să crezi că sunt brașoveni care n-au văzut niciodată urși. Și totuși sunt mai mult de jumătate de oraș. Sunt sigur că dacă, printr-o minune, cineva ar pune un preț în preajma tomberoanelor pentru vizionarea urșilor, ăștia, cretinii, ar veni primii.

Cînd eram în Chișinău dăruiam prietenilor câte un ursuleț de pluș. Ai și tu o colecție. Ca o minunată experiență, mai târziu, acum, m-am împrietenit cu urșii adevărați.

Toate par halucinatorii, par a fi neadevărate. Oricum, am observat că lumea s-a obișnuit să înghită în primul rînd falsul, minciunile, iar lucrurile adevărate nu le înghite. În încercarea mea de-a mă lăsa de caleașcă & travcă drumurile m-au ajutat să uit. Locurile pe care mergeam să le vizitez erau asemănătoare cu alea pe care le vedeam în galiunicele mele. Altfel, cred că aș fi înnebunit. Căcatul de afară era prea mult, prea puturos.

În fiecare zi să vezi aceeași realitate, s-o conștientizezi, să vezi cît de căcat ești. Să pronunți zilnic aceleași cuvinte: 'neafă, 'na ziua, 'na seara, salut, servus, pa, noapte bună, îmi pare bine, pardon, scuze... Să faci aceleași lucruri de căcat: papa, caca, piși, fucka și altele mai de căcat, să vezi aceiași oameni cu cap pătrat și cu moravuri alese, să-l vezi zilnic pe premierul prostiei Năstase sau pe Bush la TV, să ascuți aceași muzică, să ai aceleași gânduri...

Am avut câteva luni fără nici un fum de ganea, fără nici o pastilă. Bine, din drogurile oficiale. Mă drogăm doar cu tutun, cola, cafea. De astea cred că nu voi putea scăpa niciodată. Boram zilnic, zilnic te visam. Fără tine era pizdeț. Așteptam să mă întorc în Clujul ăsta jegos, să te întâlnesc, să te înjur: lasă-mă-n pula mea-n pace, nu mă mai înnebuni...

67. Căcat și tehnici de căcare

În căminul XVI poți vedea uneori cât de departe poate merge dezumanizarea. Coridoarele sunt pline de chiștoace, de sticle sparte și tot ce vrei – chiloți, cursuri, sutiene, prezervative folosite, pâine mucegăită și tampoane.

Cele mai reprezentative sunt însă WC-urile și dușurile comune. WC-urile sunt pline de băltoace de pișat, de căcați. Câteodată apa jechoasă de la dușuri e împiedicată să iasă, căci canalizarea e blocată de vreun deștept cu punși. Așa că apa se scurge la început pe hol, la WC-u, apoi se răspândește pe coridor.

Cu timpul, cei cazați își pierd simțurile – am avut un cunoscut care se ducea la WC-u cu picioarele goale. Nu-l interesa dacă va nimeri cu vreun picior în căcat, că în băltoacele cu pișat e imposibil să nu calci. Tipu' era la regie, viitor regizor & actor.

Într-un an am avut un vecin de cameră – Zoro, român din Ucraina. E un tip tare simpatic. E de vreo doi metri și ceva și nimeni nu se poate întrece cu el la răgâit sau bășit. Cu un răgâit de-al său Zoro trezește și morții pentru patrie. Îți dai seama, să bagi un joint și să auzi un răgâit asemănător cu țipătul de moarte al lui King Kong. Fiind vecini, am avut ocazia să cunosc mai multe istorioare, să asist la unele reprezentări live cu el.

Odată eram cu băieții la fumat și deodată de pe scări: prrrrrrrrrrrrr... prrrrrrrrr... prrrrrrrrrrr..., un bășinoi din alea că și câinii încep să urle, crezând că-i sfârșitul lumii.

La început a apărut Zoro, mai scăpând și câte-o răgâitură, iar la vreo trei metri venea și iubita lui și ea zâmbăreață și mândră de isprava iubitului. Iubita lui Zoro e de vreun metru jumate, ajunge cam până la pula lui. Umblă întotdeauna în rochii minuscule de sub care i se văd chiloții băgați în cur sau curu' gol.

Altădată Zoro se făcuse varză, se dezbrăcase în pula goală și a ieșit la plimbare pe coridor. Ceilalți patru colegi de cameră s-au tot chinuit vreo oră să-l care înapoi în cameră. Când încercau să-l tragă de mâini, Zoro poc!, cu curu' pe jos, prin băltoacele de pișat pline de chiștoace. Murea de râs, se tăvălea – la propriu – prin pișat de râs. Se simțea bine băiatu' și nu înțelegea de ce e cărat cu forța. Până la urmă au reușit să-l care, când pe jos, când pe sus.

Zoro mai face faze haioase și când e treaz. Odată cineva a bătut la ușa lor. A auzit da și a intrat. Răspunsese chiar Zoro, foarte zâmbăreț, în timp ce-și rădea părul de la pulă.

Un alt hobby de-al lui era să zbiere pe geam: câteodată sunetele emise la futai, câteodată pur și simplu muie la toată lumea. Dar cel mai haios era cum vroia să agațe de la geam gagicile ce mergeau pe stradă: fă, pizdă, un' te duci? Vină-'ncoa să ne futem! Majoritatea mergeau grăbite mai departe, dar mai erau unele care se opreau, tentate de propunerea generoasă a lui Zoro.

De altfel, pe Zoro cred că măcar vizual îl cam știe tot Clujul. El face parte dintr-o categorie de aleși: nebunii Clujului. Pe lângă părțurile și răgâiturile lui pe stradă, Zoro se mai remarcă și prin vestimentație. Umbla uneori îmbrăcat într-un costum de-al trupelor speciale ruse, asortat cu o pălărioară neagră cu seceră și ciocanul. Le provoca unora tremuriciul când îl vedeau. Dar era cel mai fain să-l vezi iarna, când umbla de obicei într-o scurtă de piele descheiată. Sub scurtă era în pielea goală. Când îl vedeai credeai că ești într-un film absurd. Odată a intrat în cantina Hasdeului îmbrăcat așa și neavând timp să mai stea în rândul măricel, s-a dus direct la bucătăreasă. Desigur că nimeni n-a protestat. Bucătăreasa însă când l-a văzut a rămas mască, și-a scăpat o farfurie cu felu' doi pe ea.

Zoro pe cât de mare era, pe atât de inofensiv, chiar căuta fazele stupide. Odată l-am văzut urcând scările, cu părțile și bășinile tradiționale. Fața îi era tocată, era plin de sânge. Nici măcar nu se ștergea. Zâmbetul nu-i dispăruse.

Într-un an când mi-am băgat pula-n Cluj și am tăiat-o la București, în camera în care trebuia să stau cu Fane și Kopkilu au mai venit Țâță, care-și cumpărase locul în XVI de la Buru și apoi în locul meu a apărut și Duță. Era ultima cameră a căminului, ultima ca număr și calitate. Erau pereții crăpați în așa hal încât se auzea și se vedea tot ce se întâmplă în camera vecină. Inițial promisem o cameră la etajul trei, dar după vreo săptămână după venirea lui Tataie camera s-a umplut de nu mai puteai rezista. La început s-a mutat la zece Kopkilu, l-a urmat Fane, apoi eu. M-am scârbit de naționalismul moldovenesc și m-am dus cu romicii la 10.

Tataie și-a cerut scuze, după, l-am înțeles. Și el stătuse vara într-o cameră asemănătoare, acum nu-i mai putea da afară pe ăia cu care a locuit împreună, iar pe ăia îi mai urmaseră și amici și amicii amicilor lor. Până la urmă chiar și Tataie s-a mutat de-acolo în alt cămin. Sunt toți niște pidari, mi-a zis, nu fi supărat pe mine.

Țâță era mai ciudat, Fane în fiecare zi de-abia se abținea să nu-l bată. Ziua în general dormea, iar noaptea se apuca să gătească, hodorogea, trântea ușile și obiecte pe jos. Era budist și visul lui era să se mute în India. Cîtea numai căcaturi budiste și învăța japoneza. Cineva, după ce m-a văzut că l-am salutat odată pe Țâță, m-a întrebat: asta ce e, băi, fată sau băiat? I-am răspuns că nu știu. Țâță își căpătase porecla când într-o zi Kopkil îl văzuse dezbrăcat. Avea niște țâțe adevărate, de femeie. Kopkil a stat vreo oră la WC-u să borască. O vorbă ce s-a clasicizat în camera aia e: du-te-n pula mea și fute-l pe Țâță între țâțe!

Duță, care venise în locul meu – era un bou. Într-o zi când discutau despre tehnicile de căcare, Duță s-a desconfiriat. În XVI fiecare-și are stilul propriu de-a se căca. Unii se cacă normal, dar asta nu înseamnă că s normali. Ei se așează pe colacul pișat, murdar de căcat. Alții se cacă normal, dar cu colacul învelit cu hârtie igienică, să nu se murdărească.

Cei mai numeroși sunt care se cacă cu picioarele pe budă. Unii nimeresc cu căcatul în WC-u, dar sunt și din ăia care nu nimeresc. Sunt care se pun cu picioarele pe colac și se cacă pe capătul lui. Sunt și din ăia care se cacă peste capacul budei. Sunt și care se cacă alături de budă, pur și simplu. O parte își lasă căcatul la dușuri, îți dai seama ce mișto e când cineva face duș și un căcat se descompune cu apă fierbinte! O parte se cacă în cămarile de la capătul coridorului. Unii se mai cacă la bucătăria comună. E haios să te duci dimineața cu ibricul să-ți faci o cafea și să vezi un căcat pe aragaz și pișatul de pe colțurile camerei care se adună într-o băltoacă puturoasă plină cu muște și resturi.

O parte se cacă numai la facultate, unde condițiile sunt asemănătoare, dar măcar se face curățenie din când în când. Și la WC-urile facultăților sunt urme ale degetelor de căcat pe pereți, dar nu se știe dacă treaba asta o fac studenții sau profesorii. Cred că și – și. O parte se cacă numai când merg în vizită. Țâția când ajung la cineva zic: scuză-mă, pot să mă duc până la baie? Alții se cacă pe-afară pe unde-apucă, printre copaci, cămine, mașini. O parte se cacă numai în baruri – cu toate posibilitățile de căcare descrise mai sus. Asta e ceea ce se numește căcatul tradițional al celor din XVI, a studențimii – viitorul țării, care țară?, dar mai sunt și căcaturi moderne. De exemplu un cunoscut îmi povestea că odată când toți dormeau, a intrat cineva străin, beat pizdă, s-a dus în mijlocul camerei, și-a dat pantalonii jos și s-a căcat. Toți ăia din cameră erau masivi, puteau dintr-un șut să arunce căcăciosul pe fereastră, dar pur și simplu luați prin surprindere n-au reacționat nicidecum, nici nu-și dau seama dacă ceea ce se întâmplă e real sau dacă visează doar.

Duță avea un stil propriu de căcare, cel puțin eu n-am mai auzit de așa ceva înainte. El își dădea pantalonii pe craci, îi așeza pe marginea budei și se așeza cu jumate de cur pe ei, se căca, trăgea apa și se spăla pe mâini cu apa ce curgea în budă. Uite că și căcatul, nemaivorbind de viață, e un performance în XVI!

O metodă modernă de căcat se practică în căminele din Chișinău. Te caci într-un ziar, îl pui la ușa cuiva, îl aprinzi, bați la ușă și fugi. Prima reacție a celui care deschide ușa e să stingă focul, așa că din toată puterea calcă pe ziarul aprins. Căcatul sare desigur pe picioarele zdrobitorului de căcat și pe pereți.

Majoritatea își combină procesul de căcat cu încă vreo ocupație. Kopkil își lua un teanc de reviste porno și sta la WC-u de la jumate de oră-n sus. Era plin acolo de ziare de toate felurile, de la *ProSport*, cel mai citit în astfel de ocazii, la *Piața de la A la Z* sau *România Mare*. Mai sunt și artiști în timpul căcării. Aștia se duc cu marcherul la WC-u. Apar astfel pe pereți și uși tot felu' de poezii, de desene. Apar și inscripții antiungurești, antiromânești, antibasarabenești, sociale, culturale, rasiste, literare, comerciale etc. Buda în XVI e un fel de tribună a poporului. Dacă vrea cineva să zică ceva – să se ducă la WC-u și să se exprime liber!

Mai apar și reclame, gen: vând țigări la prețul..., în cam... Se văd reclame și la camerele unde se vând prezervative, pâine, băutură, dar și femei. Am văzut un anunț cu: vând femei, bune și nașpa, scumpe și mai ieftine, slabe & grase, toate studente, la cel mai bun preț al zilei. Mai e reclamă și la xerox, la imprimări, la tehnoredactări, la referate, cărți, CD-uri, papuci, haine... Toate activitățile umane le găsești în XVI.

Dar sunt și o mulțime de anunțuri ale homalăilor, gen: sug pula gratis!, sau: posesor al unei pule de 25 cm, caut partener pentru muie și sex anal, întrebați de Ghiță, camera...

Cei care pun cel mai mult suflet în activitatea lor sunt ăia care scriu cu căcat. Budele din XVI sunt pline de astfel de artă de căcat. Mai e și artă naivă de căcat – făcută de ăia care pur și simplu n-au nici hârtie igienică, nici ziare și atunci se șterg cu degetele, iar degetele – de pereți sau ușă.

Dacă vrei să rămâi singur în XVI, de-asemena te duci la budă. Sunt unii dornici de singurătate care stau mai mult la budă decât în cameră sau în oraș. Vorba lui Fane: bă, noi nu stăm în Cluj, ci în XVI sau pe Piezișă.

Unii din XVI își trăiesc orgasmele în budă. Zilnic se aud gemete și plescăituri din budă, țipete de extaz printre căcați. Asta da dragoste, să te fuți în căcat! Nici Eminescu nu și-ar fi imaginat așa ceva, chiar și în ultimul lui stadiu. Majoritatea își trăiesc orgasmele singuri la budă, merg acolo pentru a trage o labă cinstită. Așa că pe uși, pe jos, e plin de spermă peste căcat. Și nu e o chestie de viciu, ar fi prea ușor de rezolvat totul, hai să zicem că e cam 50 la sută - e vorba de singurătate infectă, de neputință, disperare combinate cu mizerie. Sunt tot felu' de copii subnutriți de ți se taie răsuflarea, care merg ca și cum i-ar bate vântul. Aștia sunt condamnați la labă veșnică.

Pe lângă futaiul la budă în XVI se mai practică și futaiul la dușuri. Sunt opt cabine de dușuri, desigur fără perdea sau uși. Te duci să faci un duș, iar alături de tine e un futai în toată regula, cu schimbări de poziții, muie, sado-maso, toate alea. Unii își iau cearșafuri, să nu intre alții peste ei, alții nu se mai sinchiesc să pună cearșafuri, se fut așa, chiar le pare mai interesant așa – să te fuți când cineva trece pe lângă tine. Futaiurile la dușuri înseamnă și comunicare – uneori într-o cabină vezi mai mulți de doi, nu-i bai, numai să se înțeleagă bine.

Locul cel mai mișto de futut din XVI e însă acoperișul. Urci pe acoperiș și ți se duce crâșa. Din păcate după ce se rupe ușa, se sudează imediat peste câteva zile, astfel că trebuie să acționezi rapid. Sunt cretini care atunci când văd că ușa e ruptă urcă pe acoperiș și zbiară de-acolo la prieteni, la cei de pe stradă. Așa află și portarul că iar calea spre cer e deschisă și cheamă sudorii.

Scrof spunea că s-a futut și el pe acoperiș, dar nu pe XVI, ci pe A III sau pe A IV, care-s doar de patru etaje, astfel că acoperișurile lor se văd ca-n palmă din XVI. Ce mai râdeam de Scrof: bă, Scrof, te-a văzut tot căminul XVI când te-ai futut!

Lui Fane îi place să se fută la natură, a dat muie amatoarelor sale prin toate tufișurile Hasdeului. Când afară e frig se duce și se fute în bucătăriile din căminul de familiști XVII.

Ce să mai vorbim? XVI e un fel de mică Românie! Are de toate pe lângă mirosul său specific de căcat. Pe post de președinte e portarul care se plimbă noaptea pe coridoare cu un cuțit mare în mână. Oare cât o s-o mai ducă?

68. Pull!

După câteva luni de lomcă, de dezintoxicare, primul lucru pe care l-am făcut cu prietenii în trenul în drum spre Cluj a fost să ne rupem și cu alcool și cu travcă.

Ăia care trebuiau să mai stea cu noi în compartiment ne-au înțeles rapid intențiile, așa că au tăiat-o în altă parte. Pentru început am băgat o travcă, așa, pentru încălzire. Automat toți au început să râdă și să-și deschidă gențile și rucsacurile de unde se iveau la vedere sticle cu vodcă, vin & coniac.

S-au dus sticlele de vodcă, apoi de vin și coniac. Prof a ieșit primul la borât. L-a urmat Zdubu, apoi Allbe. Scrof stătea crăcănât și râdea de ei: bă, borâcioșilor, v-ați dezvățat să beți? Hai toarnă blea cineva că mă arde gâtul de sete!

Copacii de pe geam deveneau tot mai lichizi, apoi s-au pierdut cu totul. Era doar un joc al luminilor, al culorilor ce se întrepătrund continuu, ce te lovesc în ochi și apoi se retrag.

Scrof și-a ridicat capul spre tavanul compartimentului apoi brusc a săltat și din el a izbucnit un jet de borătură. Jetul nu se mai oprea, i-a umplut cizmele prietenei lui Zdubu, albul pantalonilor lui Allbe s-a transformat într-o culoare incertă, roșiatică, cu bucăți de bunătate de mâncare și lichide intestinale combinate cu vin, coniac. Zdubu s-a ridicat să-l bată pe Scrof, dar toți au început să-l convingă: lasă, lasă, așa-i el, mai scrofotină, dă-l în mă-sa, e beat pizdă, nu știe ce face. Toată podeaua din compartiment e acoperită cu un strat gros de borătură, sunt stropite și banchetele și pereții.

Pe Scrof îl doare fix în pulă de toate astea, și-a dat capul pe spate și sforăie mulțumit, din când în când mai scăpând câte-o bășină. Hainele lui au rămas curate, a avut grijă să nu se stropească.

Ieșim cu toții pe coridor, pute pizdeț. Mergem pe rând la WC să borâm. Borătura lui Scrof a fost pe post de stimulator.

Vine controlorul, se sperie de ce vede și vrea să-i dea o amendă lui Scrof. Las' dom' controlor că e student și el săracu', s-a scăpat la băutură, curățim noi cumva... Și Prof scoate o sticlă de coniac și-i toarnă. Controlorul dă rapid paharul peste cap și: da, dar... Prof îi mai toarnă. Las' că facem noi ceva, aveți o mătură? Controlorul dă din cap, Prof îi mai toarnă, controlorul dispăre. Apare cu o matură. Îi mai turnăm o tură și intrăm în compartiment. Scrof se strâmbă, se trezește, se belește în jur: ce pula mea, blea, zice și se ridică mergând spre geam. Își descheie șlițul, scoate pula și se pișă pe geam. Aruncăm mătura în el și ieșim din compartiment.

Tragem un haș, ne întoarcem cu fața spre compartiment, râdem până încep să ne doară maxilarele și ochii. La un moment dat Scrof se trezește. Privește năuc în jur. Șo za huinea, pațani?, ne întrebă. Ce bâc a borât așa? S-a și pișat ca o vacă, adăugăm noi. Marș, scrofotină și mătură pe jos, dacă nu vrei și o amendă.

Când ajungem în orașul minune Cluj, toți suntem rupți. Cel mai sobru e Scrof, singurul cu pantalonii neborâți, doar un pic stropiți cu pișat pe craci. Alături de el e Allbe care a avut pantaloni albi când a urcat în tren.

Pidarule, o să iei pizdeală și dup-aia am să te pun să-mi speli blugii. Scrof e serios, are o rălă de gânditor: calmează-te, măi, se mai întâmplă, ce, tu n-ai borât niciodată, nu te-ai făcut niciodată de căcat? Tot asta-i huinea, blea...

Ajungem în XVI, Prof își lasă bagajele și urcă la noi. Avem acum un caliiian pizdos, un fel de narghilea specială, pentru travcă. L-am împrumutat de la o prietenă care lucrează la un magazin cu suvenir. ăsta da suvenir! Punem apă în el, ca să se răcească fumul, punem și iarba și caliiianul începe să se rotească de la unul la altul.

Afară apare un soare roșu, norii sunt vineții. Acum zburați, zice Allbe și cade pe un pat.

Dacă arde becul, de ce mai apare soarele?, se întreabă Scrof, de ce din robinetul fierbinte nu curge apă fierbinte?

Scrof, iar ți-e rău, îl gruzim noi. E apă rece la robinet ca să-ți bagi tu capul, acum când ți-e rău. Vai, Scrof, bagă-ți repede capul, altfel poate leșini.

Scrof își bagă capul în chiuvetă și face bulbuci. Râdem de ne dau lacrimile, dar când Scrof își scoate capul îl privim liniștiți. Îi simt apa ce-i intră în ochi, obiectele ce se dilată prin perdeaua de apă, îi simt apa ce îi curge pe gât, pe jos. Scrof, chemăm ampulanța?

Apoi fiecare cade în desenele lui animate.

69. Aleargă Lola, aleargă!

În Cluj a urmat o rupere totală de câteva luni. Zilnic program special: tablete, iarbă, alcool. Adormeam fumând, pur și simplu capul îmi cădea pe masă. Ne împrietenisem cu niște gagici, alea se rupeau și mai și ca noi.

Mă întâlnisem chiar din primele zile la întoarcere cu ele. Mergi cu noi la un film? Merg! Atunci hai până într-un gang să ne pregătim de cultură, nu? Au scos acolo o cutie de chibrituri plină cu iarbă, au făcut o țigară, am tras-o și vizionare plăcută! Aleargă Lola, aleargă, nu te opri că ne bușim, aleargă că ni se duce crâșa!

Ne simțeam mișto cu gagicile alea, nici nu trebuia să le futeam, le futeam doar pe alea pe care le aduceau. Cam pe-atunci, cred, descoperisem două tehnici de curnit cu bulibuleatorul. Una: o sticlă cu fundul tăiat, băgată aproape în întregime în vana plină, doar cu gâtul afară, unde pe folie era iarba. Aprindeai iarba, ridikai sticla. Tot fumul intra în sticlă. O apăσαι iar în apă și trăgeai, mai bine zis lăsaî fumul să-ți intre-n tine. Altă tehnică era copia primei, doar că în loc de vană se putea folosi o găleată cu apă.

Când băgai așa în tine simțeau cum fumul parcă îți intră direct în cap, că până la a te ridica de deasupra vanei erai altul, deveneau ușor, deveneau pasăre, totul era excelent, o înțelegere totală a lumii și a obiectelor din jur. Nu știu de ce, ba știu!, cred că lampa care trebuia frecată ca să apară ginii sau ginul nu era nimic altceva decât un bulibuleator, sau o variantă de-a sa. Ce vrei, omule? Vreau palate! Poftim! Ce mai vrei? Să câștige meciul Dinamo Kiev! Poftim! Să plece Flocea de la Dinamo! Na, poftim! Să fiu cel mai tare! Ești! Să trec de toate restanțele! Să fiu cazat în XVI! Să ajungă apa caldă până la X! Să moară toți imbecilii care trimit pe alții să lupte pentru căcaturile lor de idealuri futute! Na, poftim!

Și apoi, buf! Încearcă dimineața să-ți explici că totul nu e atât de pizdos, că libertate de fapt nu există, că ești un simplu ratat, pierdut, ți-o spun asta și prietenii în momentele lor de sinceritate, că ești singur, întotdeauna singur într-o rumoare continuă în care fiecare vorbește singur și nimeni nu-l ascultă, în care toți se bombardează într-o veselie fiindcă așa li s-a sculat lor în somn și poate că așa se va înfăptui și în realitate.

Pe una din tipele pe care le aduseseră gagicile noastre o agățasem, ca să nu mai pot scăpa apoi de ea. La început îmi spunea ceva de genu': știi, eu am să mă fut doar după căsătorie și bla-bla-blea. Îmi futea buha cu faze din astea. Eu eram tot timpul rupt, nu prea o băgam în seamă. Putea să spună orice. Însă femeia nefutută nu se simte femeie, așa că într-o dimineața tipa mi-a spus că am dezvirginat-o. OK, am zis, nu știam, crezusem că doar te-am futut.

Se și simțea căsătorită cu mine, cu mulți copii și nepoți și alte faze de tot căcatul. După ce-mi sugera pula îmi spunea cât de tare mă iubește și din astea. Pe mine mă durea în pulă de vorbele ei. Îmi combinam pastilele și știam că azi nu beau alcool dacă nu vreau să zdohnesc, apoi după vreo două zile de pastile știam că trebuie să trec pe gangea și pot să beau și alcool, dacă vreau. Memoria mea era absolut goală, totul era aruncat la recycle bin apoi șters și de acolo. Putea cineva să-mi vorbească ore întregi și eu să zic: da, da, în timp ce eram în zone halu, zona curățeniei mintale. Ceea ce mai auzeam de iubire, mi se părea doar că e bulit radio, nu dau doi bani pe scârboșenii d-astea lacrimogene. Astea pot să sensibilizeze doar babele.

Băieții erau oarecum mirați să mă vadă cu aia, la fel și gagicile, că nu era de nici o culoare. Până la urmă fumase și aia cu noi. Și a aflat ce făceam noi când mergeam la baie. Desigur că a zis că a fumat acum prima oară. Toate se întâmplă prima oară. Azi. Și mâine iarăși e prima oară. Cam așa: ne mai futeam iarăși prima oară?

Tipa aia mânca la căcat de-nnebunea toată lumea. La greu. Plus că mai avea și alte prietene din aceeași categorie, niște proaste pe post de mesageri, că atunci când vroia să spună ceva da' nu știa dacă e cazul, își puneau pizdele să zică. Sau să întrebe, sau să transmită mai departe.

Într-o zi am primit un bilet de la tine. Te aștept sau așa ceva. Încă te mai uram. Imaginea ta mi le dădea pe toate peste cap. Băgam pastile filingoase, vorba lui Andrei Gheorghe, și intram în altă dimensiune. Te găseam acolo.

Într-o zi când ai venit la mine, a venit și aia, asta apropo de faze de căcat. Și tot așa. I-am dat papucii, dar ea continua să vină să-mi bage căcaturi că-s iubirea vieții ei, după care îi mai dam o muie și servus dragă! Îmi mai spunea că dacă nu-i aparțin în viața asta o să fim împreună în viața cealaltă. OK, ziceam.

Când a văzut că faze din astea nu țin, și-a găsit o altă tehnică, de-a răspândi zvonuri. Povestea la toată lumea că am dezvirginat-o și apoi am părăsit-o, că eu aș fi un cretin și-un narcoman și tot așa, căcat peste căcălău. Ne-am întâlnit după asta și i-am zis să se calmeze, bine, mi-a zis ea, a mai supt-o o dată, ca la despărțire și: *Larevederedrumbun!*

Mi-a plăcut să te chinui, să nu vin la tine când tu ai avut nevoie de asta. Era un fel de răzbunare, n-am putut să mă abțin. Toate astea fac parte din marele butoi de căcat. Din fucking shit.

70. Jurnal

În fiecare zi să te trezești la aceeași oră, să te speli la aceeași oră, să-ți bei aceeași cafea, să te caci în aceeași budă, să faci aceleași lucruri, poate-poate cândva, cineva, îți va permite mai mult.

Să fii creștin, musulman, budist pentru că așa te-ai născut și asta îți cere să fii societatea ta, până la moarte. Să lupți în Vietnam, Iugoslavia, Irak pentru că asta ți-o cere America ta futută. Să lupți în Afganistan, pentru că asta ți-o cere URSS-ul tău senil. Să lupți și să ucizi, să violezi, să torturezi în Cecenia fiindcă asta ți-o cere Rusia ta înnebunită. Dar și să lupți în Afganistan cum fac românii pentru o Americă străină, nici măcar a mă-tii!

Să te sinucizi când devii inutil societății care te-a programat. Să fii născut în URSS și să te trezești că țara ta nu mai există, pentru cine să mai lupți, pentru cine să faci zilnic aceleași lucruri? Pentru cine să ucizi? Pentru cine să te sacrifici? Să te trezești că Dumnezeuul tău e demult putred sau pur și simplu nu există.

Până la urmă toate duc la același lucru. Tu ești un simplu conductor al unui sistem care până la urmă se bușește, chiar dacă se numește URSS, UE, USA. Sistemul te face să te crezi liber când ești de fapt condus cu ochii închiși. Sistemul te face să crezi că tu singur ți-ai ales țigările, casa, femeia lângă care ești și pe care o fuți. Și când dai din cur pe femeia ta, cineva îți programează și îți numără vibrațiile. Gata, termină, dă drumul!

Mimezi totul, când te uiți în oglindă nu vezi nimic, fiindcă ești o mască și nimic mai mult. Scoți masca și rămâi cu altă mască, așa până ajungi, dacă ajungi la sfârșit, ca să vezi că gata, nu mai ai nici o mască dar n-ai găsit în rest nimic.

Ești o componentă a sistemului și ca oricare componentă te poți buși. Uită-te pe geam, uită-te la beculuțel fiecăruia, sunt toate de aceeași culoare, conștientizează asta. Când conștientizezi, culoarea ta se schimbă, ești o componentă bușită. Ori vei fi reparat, ori aruncat. Dar nici măcar asta nu e alegerea ta. Alegerea ta nu există. Toți vor să te dea la fund și apoi să-ți plângă de milă.

Filmează la aceeași oră în câteva zile aceeași stradă. Lucrurile se vor repeta. Aceiași pași, aceiași oameni, aceleași acțiuni.

Cineva la ora asta mănâncă, cineva lucrează, cineva se fute, cineva se cacă. Măine va fi la fel, poimăine la fel, toți mimează libertatea.

Piesă cu piesă se bușește și sistemul. Sistemul e întotdeauna în plină bușeală. De vină sunt beculețele virusate. Nu mai știi când să te trezești, când să-ți bei cafeaua. Apoi lucrurile se reorganizează, dacă ai răbdare. Iar faci aceleași lucruri la aceleași ore, contactezi aceiași oameni, dar inevitabil într-o zi îți vei da seama că ai cancer, SIDA, poate cineva îți va băga un cartuș în capul tău gol, poate te vei împușca singur, poate te vei spânzura. E libertatea ta. Da?

71. Soldat Bob

Când a terminat facultatea, Bob a început să se gândească un pic mai serios la viitorul său. Viață de rahat, bombănea el, mă paște armata. Lucrase mai mult de un an la lucrarea de licență. Prin bibliotecă, la internet. Umbla zilnic cu două pungi, una mică cu toate actele, pentru orice eventualitate, și una mare plină cu ciorne. În fiecare zi scotea și aranja și rearanja ciornele. În fiecare zi socotea cam ce a spus și ce mai are de spus. Socotea avantajele și dezavantajele. Când în sfârșit o terminase, profa care s-a numit că i-a fost conducătoare s-a uitat peste ea în cinci minute și i-a zis doar cu ce corp de literă să o listeze, ceva despre note și gata.

Pentru asta Bob avea de gând să-i dea un Cinzano, pe care i l-a trimis mă-sa. Că s-a purtat frumos profa. Eu nu prea înțeleg cum s-a purtat frumos, dar asta e. Până la urmă, când a văzut că nimeni nu dă nimic la profi, lui Bob i s-a făcut rușine să se ducă cu sticla, așa că i-a luat un buchet mare de flori. Vai, nu trebuia, e primul buchet primit de la voi anul ăsta!, se sclifosea profa.

Cinzano a ajuns până la urmă la Greta, care-i adusese în schimb lui Bob o sticlă de Garonne. Probabil că Greta a vrut să bea Cinzano cu iubitul-iubitul ei.

Cam prin acea perioadă Bob a fost prima oară futut de un chiriaș. De un CFR-ist. Figura ăluia îl tot obseda pe Bob, mai ales că Greta îi tot spunea că se dă la ea. Ca să-l tachineze pe Bob Greta îi zicea că atunci când e întors CFR-istul îi trimite puscuri și îi face cu mâna. CFR-istul însă îi spunea lui Patrocle că Greta se dă la el și că are de gând să o fută. Mai ales dacă nici măcar nu e iubita lui Bob. Că ea singură doar i-a spus, în cameră la el, când Bob era la plimbare sau la bibliotecă. Atunci, ce are?

Și CFR-istul era foarte dubios. Îi rămăsese în cameră de la foștii chiriași ai lui Bob un televizor. După un timp CFR-istul l-a scos pe TV în hol, că cică n-are nevoie el de televizor, că oricum nu se uită. Când au venit foștii chiriași să-și ia televizorul, au constatat că e bușit. Pe loc nu l-au controlat, că aveau încredere în Bob. Iar Bob nu știa că televizorul e bușit.

CFR-istul mai povestea cum îi fute el gagica celui mai bun prieten. ăia veneau împreună la el, se îmbătau cu toții, iar când iubitul adormea, CFR-istul îi futea celui mai bun prieten iubirea vieții. Bob nu mai știa cum să scape de el, presimțea că o s-o pățească și el cu Greta. Până la urmă a scăpat de CFR-ist, dar ăla nu i-a mai plătit vreo două luni nici chiria, nici cheltuielile.

Bob l-a căutat într-o zi, ăla i-a zis senin că nu-i dă nici un ban. Atunci Bob a trecut la planul B, le-a scris părinților CFR-istului, dar ăia n-au dat nici un semn. Bob a trecut la planul C: le-a scris părinților că trimite tuturor vecinilor lor câte o scrisoare în care le scrie că CFR-istul e un pidaraz, hoț, că nu i-a plătit chiria pe două luni. Da data asta părinții CFR-istului i-au răspuns. Că dacă le mai trimite vreo scrisoare îl dau în judecată pentru șantajare ș.a.m.d. Și cu asta l-au dat gata pe Bob.

Pentru a scăpa de armată, Bob avea două posibile scăpări: să-i facă mă-sa un certificat de handicapat, ori să intre la masterat. Varianta armatei era sumbră, cu ocazia asta se amuza fratele lui trimițându-i mailuri, legate și de CFR-ist:

Subject: killing you
Date: Wed, 28 Aug 2002 21:30:26 +0300
---- Forwarded message ----
Date: Tue Jul 16 21:59:41 2002

scapi pe draq de armata
cainele e inca intreg (asta pana cand il conving pe un
coleg de clasa sa-mi imprumute pusca cu aer comprimat)
bah Bob cu ala de la cfr ai rezolvat-o in cel mai rau
mod posibil (sau n-ai rezolvat-o) - ti-a inchis gura
cu "te dau in judecata"
trimite-le macar scrisori la vecini sau fa ceva ca ma
doare sufletul pe mine! Adrian!
(poti oricand sa te caci intr-o punga si sa o arunci
in usa lor - macar atat)
gata

---- Forwarded message ----
Date: Thu Jul 4 22:28:39 2002
"> Sper ca ti-a ajuns si prima bucata de mesaj" BOB E BOU
Armata te paste Bob
ba sa fiu al draq, ma cac pe mine de ras cand ma gandesc
cum o sa incerci sa sari peste santuri cu cacat, tu care n-
ai mai jucat nici un joc de echipa in viata ta;
tu care nu fugi nici 50 de metri pe zi;
tu care nu poti sa sari peste o amarata de balta fara sa te
faci varza in cel mai rau mod posibil te ia draq acolo Bob
o sa fi femeia unitatii
in armata e ca la inchisoare
daca n-ai grija de gaoz ramai fara el
Ba daca impartim banii te rezolv eu cu boul ala de la CFR
(shi tu cum ai reactionat cand ti-a zis in fata ca nu iti
mai da banii?)

Ce-am mai răs când Bob mi-a trimis și mie mesajele astea. Mi-l imaginam pe Bob în armată încercând să-i zică sergentului că el nu vrea macaroane, nici varză, nici orez, sau piele de găină, sau... Că el vrea doar plăcinte, ciocolată și grâu încolțit!

I s-ar fi dus dracului toată personalitatea sa construită cu migală. Parcă-l și văd lustruind WC-ul cu periuța de dinți, spălând ciorapii jegoși ai sergenților, caporalilor..., mâncând picioare-n cur când vrea să mediteze, borând macaroane, apoi mâncându-le încă o dată, să nu moară de foame.

Burțălăul său s-ar fi dus dracului, Bob ar deveni în armată un slăbănog și nici n-ar mai avea timp să se care atâta. Apoi mi-e interesant cum ar suporta batjocurile ălor ce urmează să se demobilizeze, care de plictiseală inventează noi jocuri de umilire: o găleată de apă în cap atunci când dormi, sau un ziar aprins...

Apoi șobolanii din cazărmi. Probabil că Bob ar fi traumatizat să vadă cum un bocanc de soldat lovește cu putere căpățâna unei jigodii. Când ar vedea asta și-ar aminti de mami – mama șobolanilor, de tati – tatăl, bunicul, stră- și străstrăbunicul șobolanilor în aceeași *persoană*, de fiul-tată și frate al șobolanilor și de fiii-nepoți, de băieți și de fete...

Bob vede ieșirea din căcat printr-un bilet la loto. De vreo cinci ani, în fiecare săptămână, sau cel puțin o dată pe lună, el ia câte-un bilet cu speranța de-a câștiga miliardul visat. Dar nimic. Loto nu e ca să câștige Bob. A câștigat doar odată, vreo cinzeci de mii și și-a luat de ei un suc și-o ciocolată. În rest, tot pe-alături, nici un număr măcar. Oricum el mai speră că va veni ziua în care va veni miliardul. Și când ajunge să se gândească la ziua aia, imaginația i-o ia razna. Că ar face o fundație pentru protecția hamsterilor și m-ar face

pe mine purtător de cuvânt. Sau că m-ar plăti ca să-i îngrijesc hamsterii, sau că mi-ar da o sumă frumoasă, dar cu condiția să mă las de fumat. Planuri sumbre are Bob în legătură cu mine. Când spune toate astea rânjește până la urechi, își imaginează, porcul. Dar cred că m-aș descurca, aș dresa jigodiile în așa hal că s-ar ridica în două lăbuțe când aș intra în cameră și ar zice: să trăiți!

Dar până atunci hamsterii se fut în familie, mami cu tati, mami cu fiu, mami cu nepoții și alte combinații că mintea îmi rămâne blocată când mă gândesc la asta. Își trăiesc viața, cum zice Bob, evident făcând o paralelă cu sine. Numărul constant al șobolanilor acum e de patru, dar după o săptămână după futai devin 13-15 și când cresc un pic Bob se plimbă pe la magazinele zoo cu un borcan într-o geantă și cu o găleată, sperând că-i va lua cineva. Atunci apartamentul pute ca un WC-u public, ți-e greață să ieși în coridor, ți-e frică să deschizi ușa. Că Bob a mai prins minte, oare?, și nu-și mai ține toate jigodiile în cameră, ci și pe coridor și în baia de rezervă, amenajată acum ca o cameră specială a hamsterilor.

La un moment dat Bob a umplut și bucătăria cu jigodii. Era o miroznă pizdeț, blea, mai ales că în loc de rumeguș le puneia ziare rupte, care atunci când se îmbibau cu pișat puteau a mortăciune. Pe pungile cu căcaturi hamsterogene Bob le ținea în bucătărie până se umpleau. Bob tot timpul strănută și ia aspirine, preventiv, așa că nici vorbă de deschis geamurile, că se face curent!

Când a dus jigodiile în bucătărie, chiriașii dintr-o cameră nici nu mai intrau pe-acolo să-și facă de mâncare. Când i-ai zis că pute de nu mai poți respira și să și-i ducă nahui undeva, să deschidă geamurile, că nu se mai poate mânca, Greta ți-a răspuns simplu: du-te și mănâncă în cameră!

Cred că din cauza șoarecilor foștii chiriași au tăiat-o. Păcat, zice Bob, erau de treabă, stau mai mult în cameră, mâncau în cameră, credeam că o să stea mult...

Văzusem într-o zi un reportaj despre o tâmpită din București care avea acasă zeci de pisici, dar nu curăța deloc apartamentul și nu deschidea ferestrele. Așa că putea tot blocu' și se infectaseră o parte din locatari. S-a ajuns până acolo că tot blocul vroia să se mute, din cauza putorii. I-am zis lui Bob că dacă va continua în același ritm sigur va ajunge ca și tâmpita aia. Mai ales că de la o anumită vârstă neuronii încep să se ducă și ajungi ca domnul președinte, sau ca optzeciști, dacă nu mai rău.

Dar lui Bob i se pare că vorbesc aiurea când îi zic că pute sau din alea. El e oricum tot timpul cu nasul înfundat strănutând de minimum zece ori pe oră, nesimțind nici un miros și bombănind tot timpul: ce dreacu..., am răcit?, sau e de la alergie?, să mai iau io o pastilă..., preventiv... no... Pe Bob nu-l deranjează că șoarecii aproape i-au distrus ușa, că încă un pic și ajung la vecini prin găurile la care muncesc în perete, sau că, Doamne ferește, put! Hamsterii put??? Daaa??? No, să fim serioși acum! Nu se poaate!, mi-a zis el odată și apoi n-a mai vorbit cu mine toată ziua, de supărare.

Aud ușa de la bucătărie și apoi buf! Era geamul deschis!, țipă Bob indignat să audă tot apartamentul și eventualul răufăcător, adică eu. Cee? Se aude Greta din camera lui, parcă mestecând întrebarea. Era geamul deschis și se face frig la hamsteri!, repetă Bob și mai nervos.

În afara putorii de pișat de animal, în apartamentul lui Bob mai e adesea și un iz de căcat uman. Asta se întâmplă de obicei când se cacă Bob. Nu mai poți ieși vreo oră din cameră, că faci intoxicație, îți cade părul din nas, ți se dublează privirea și simți cum parcă primești una peste cap. Trebuie să dovedești că ai calitate de desant ca să ieși repede din cameră, să deschizi ușa de la bucătărie, apoi ferestrele de la bucătărie și doar atunci să te arunci ca o bombă, sau ca Boengul în WTC în cameră. Dacă nu faci lucru ăsta de kamikadze izul de căcat oricum îți va intra în cameră, că pe sub ușă poți băga două degete.

Și Bob nu e singura bombă biologică. Nu știu cum se face, dar întotdeauna e dublat de minimum încă un chiriaș căcăcios. Ar fi o idee bună pentru terorism: să adune astfel de căcăcioși și să-i pună să-și lase căcatul în fața Casei Albe, fie ea la Moscova ori la Washington. Întotdeauna la Bob în apartament mai este vreun constipat, care lasă căcălăuri ce nu pot încăpea în gaura de canalizare sau care pur și simplu nu-și curăță WC-ul după ce se cacă. De exemplu, Greta când iese din baie WC-ul e plin de căcat. Ca să nu mai vorbim de spălatul pe mâini...

Bob însă nu simte toate izurile astea de căcat. El se plimbă dintr-o cameră în alta strănutând, ducându-și mâna la gură după ce flegmele s-au lipit deja de pereți și exclamând: ce dreacu..., iar alergia asta..., sau am răcit..., ia mai bine să iau io preventiv o aspirină..., no...

Când era mic Bob se spăla pe față cu pișat. Când făcea pe el, Bob își ținea mâinile la puțulică, apoi se spăla pe față fericit. Poate de atunci nasul lui s-a constipat și nu mai poate simți nimic. E doar un purtător de muci. Asta Bob i-a zis-o doar Gretei, iar Greta ca o amicică adevărată ne-a transmis-o și nouă. Bob a râs un pic: hă, hă, hă, apoi cu un glas iritat de parcă ar avea o furculiță-n cur: ce?, că și tu când erai mică te căcai la ușile vecinilor. Și Greta înfuriată: și ce-i? Și ce-i bă, boule? Dacă vecinii erau boi ca tine, mă căcam la ușile lor!

Când se enervează Greta, Bob face invariabil aceleași gesturi. Adică: ochii în pământ, mâinile la coaie scărpinându-se ușor, tace rușinat și în funcție de gradul de supărare al Gretei, o taie în camera lui, dacă e la bucătărie, sau la bucătărie, dacă e în camera lui.

Până la urmă Bob a intrat la masterat, a mai amânat un an armata. Dar oricum își caută de lucru, că are restante la cheltuieli de vreo patru milioane, plus vreo trei pentru fond de rulment, plus câteva pentru apometre, că până acum doar el nu avea în bloc, așa că plătea toate scurgerile.

Bob a început să-și ia săptămânal *Piața* și să-și încercuiască anunțurile ce-l interesau, deci: măturător, vânzător, paznic, muncitor necalificat. Posturile de economist picau, că nu avea experiență – un lucru cerut, sau din cauza că n-are, zice el, calitățile cerute. Abilități de comunicare – n-am, dinamicitate – n-am, experiență – n-am... Bob a umblat vreo două săptămâni să-și facă un CV. La început i l-a făcut vară-sa, o persoană importantă la o editură din Cluj. Un CV cu litere de-o șchioapă, din care nu se înțelegea dacă Bob e bărbat, femeie sau șoarece, dacă e CV-ul sau placă funerară sau memorială. This is:

CURRICULUM VITAE

NUME: Morari Bobyk

ADRESA: CLUJ NAPOCA, str. Aurel Vlaicu, nr 3, bl. R2, sc 5, ap 151

TELEFON: 0740654110

DATA NASTERII: 19 mai 1979

STUDII: Licentiat al FACULTATII DE STIINTE ECONOMICE , UNIVERSITATEA "BABES BOLYAI", CLUJ NAPOCA, sectia TRANZACTII INTERNATIONALE-2002
LICEUL TEORETIC "dr. IOAN MESOTA", BRASOV, 1997

LIMBI STRAINE CUNOSUTE:

- Engleza-nivel avansat
- Franceza-nivel mediu

STARE CIVILA: necasatorit.

După ce am râs de CV, Bob s-a dus la un internet-café să-și facă altul. Bun. După ce și-a făcut un CV, oarecum acceptabil, i-a luat încă vreo cinci zile până a găsit în altă parte o imprimantă. Apoi câteva zile a căutat un xerox. Apoi s-a odihnit. Apoi a început să și le ducă. Primii l-au chemat la interviu o firmă de țigări, pentru postul de vânzător. I-au dat un test, i-au zis că-l sună și nu l-au mai sunat.

Apoi l-au chemat la o firmă de curățenie. A avut un interviu, i s-au spus condițiile – 11 mii ora și i-au făcut cunoștință cu câțiva dintre noii angajați. Unu' care era la doctorat, unu' sau doi la master, câțiva studenți, un muzicant – la trombon, un coregraf.

La prima zi de lucru Bob a fost dus cu echipa la o fabrică din afara Clujului. A spălat WC-uri, faianță, gresie, parchet etc. De la 8 dimineța până la 7 seara. A venit acasă rupt de oboseală, cu mâinile roșii și

unghiile negre, Bob zice că de la jegul cârpei cu care a spălat bucele. Da nu era așa murdar, era mai curat ca aici, a spus el.

După asta vreo lună nu l-au mai chemat la lucru pe Bob. Azi a zis că se duce să-i întrebe de ce și să-și ia banii. Din cauza că a stat în genunchi cât făcea curățenie lui Bob i s-au cam întins tendoanele și i s-a umflat degetul mare de la un picior, așa că atunci când merge parcă plutește pe ape.

Tot răsfoind *Piața*, Bob a găsit și ceva de lucru pentru mă-sa și pentru Greta. Greta oricum nu stă undeva mai mult de două luni – ieri a zis că azi își dă demisia de la firma unde lucrează, mi s-a părut ciudat, căci în ultima vreme ajungea tot mai târziu la Bob, credeam că și-a găsit un amic și la firmă.

Pentru mă-sa Bob a văzut ceva de lucru în Israel și nu mai știu unde. I-am zis: băi Bob, ce ești prost?, doar acolo e periculos, nu știi că pe români îi pun să lucreze în zonele cu cele mai multe atentate? Că lunar aduc sicrie cu români din Israel, asta în cazul când găsesc ceva din ei după vreo explozie?

La care Bob: hă-hă-hă..., că am să-i zic lu' vaca de maică-mea să-și facă o asigurare, că dacă moare!...

72. Snow

Mă desprind de tine, înot, mă încălesc în părul tău, nu mai dau de tine, ochii mi-s plini cu fum, totul devine din ce în ce mai rău, de ce dormi?, trezește-te, te rog, dragostea mea, cad, totul mă apasă, distanța devine din ce în ce mai mare, sub mine sunt orașele cu turnurile lor, sub mine-s cartierele mărginașe cu cerșetori, cu gangsteri, cu oameni care au pierdut orice speranță, sub mine sunt undele de radio, gata, nu mai ajung până la mine, cad, ochii îmi plesnesc de atâta întuneric, mă las dus, e o durere care te lasă praf, nu mai ai nici o cale de întoarcere, pieptul mi-e plin și el cu nămol, brațele și picioarele sunt înnodate, unde ești?, am nevoie de tine, numai tu mă mai poți aduce înapoi, oasele sunt nisip, se scurg în întuneric, e atât de rece, dar nu mi-e frig, mă rotesc, cobor, cobor înainte, soarele negru mă trage spre el, mă scurg spre el, nu mai am nimic de pierdut, trec printr-o apă neagră, îmi spală durerea, simt cum iarba îmi atinge fața, cum cineva îmi mângâie tot timpul fața și trupul, sunt mai singur, mai pierdut ca oricând altă dată, îți simt părul tău, plutesc mai departe, înainte, acum dacă te-ai trezi ar fi prea târziu. Mirosul rece, Doamne, îmi văd ochii, sunt străpunși, albi, totul e alb, nu mai știu dacă stau pe loc sau cad, nu-ți poți da seama de nimic, Doamne nu mai știu nimic, Doamne sunt singur, totul e atât de departe.

Departe.

Beznă.

Alb.

Ceață.

Nămol.

Dumnezeu.

Nisip.

Nimic.

Unde.

Praf.

Unde.

Niciodată.

Pentru totdeauna.

Pe masă câteva cutii de pastile goale. Cineva bate insistent la ușă. Stau întins în pat, dar nu-i nimeni să-i deschidă. Nu-i nimeni să-i răspundă. Radioul e dat la maxim. Între degetele mele o țigară cu marijuana. Mi se aprinde cămașa.

Apa curge din robinet pe podea. Deja papucii mi-au ajuns lângă pernă. Apa ridică patul ce arde. Patul începe să se rotească într-un vârtej de apă care vine de la robinet. Se învârteste tot mai repede, mai repede, mai bine nu deschid ochii, e atât de frumos, apa mă înghite cu tot cu pat, mă duce la fund.

Cineva închide robinetul.

73. Tavan

Ce s-a întâmplat? Ce se întâmplă? Mă trezesc într-o cameră cu toți pereții, podeaua și tavanul proaspăt vopsiți. Peste tot inscripții indescifrabile. Doar eu le știu. Într-o mână țin un bulibuleator, în alta un spray de graffiti.

Respir. Aerul mă îmbată. Mă dor ochii și gâtul. Doar geamurile sunt curate. Mă apropiu de ele și scriu. În câteva litere încălecate, caraghioase spun tot, tot ce simt, tot ce mă interesează, de ce mi se rupe, tot de ce am fost și nu am fost în stare vreodată.

Încep să mă tăvălesc pe podea, hainele mi se umplu de culori, mi-e bine, mă târâi așa prin cameră, încep să înot pe sub apă, ține frate aerul, rezistă, hai, cât mai mult ții în piept cu atât efectul va fi mai mare, ține și înoată, eliberează-te, de ce pula să te eliberezi?, înoată pur și simplu, cu ochii închiși, rezistă, hai, încă un pic.

Cobor pe scări. Ecoul pașilor mei mă terorizează. Pe scară e întuneric, dar nu aprind lumina. Alerg, dar scara nu se mai termină. La un moment dat aud cum cineva tușește. Sănătate, zic, și cineva răspunde mersi. Nu știu de unde s-a auzit. De sus, de jos? Cred că m-am rătăcit.

Mă lipesc de tavan și încerc să adorm. Nu mai știu de când n-am dormit. Doar gruzeală, pricaleală și apoi filmul se rupe, mă ateliuiesc. Simt că sunt murdar, inima mi se zbate ca un deșteptător sovietic, de metal. Aleargă un iepuraș pe lângă mine. Travcă ai?, mă întreabă. Vezi și tu prin buzunare. Sare de pe podea pe tavan și-mi caută prin buzunare. Găsește. Foc ai? Îi aprind țigara. Trage un fum el, unul eu. Îți dai tu seama!, zice și începe să hohotească. Râd de mă sparg, boule, îi zic, taci odată că o să cădem. Iepurașul râde și mai tare. Nu mai pot, simt că imediat și mie îmi vor sări ochii din cap și vor începe să se bălângănească.

Ajung la un etaj, mă împiedic de ceva, ating din întâmplare un întrerupător. Mă țin cu mâna de o clanță, văd chiar în fața mea două tablouri: unul cu Karl Marx, altul cu Ceaușescu. Sub ei sunt fotografiile tăiate din ziare. O poză mare cu Iliescu și Năstase rânjind, cu câte o șampanie imensă pe care scrie NATO alături de un tricolor. Chiar alături Bush se uită în sus. Zici că-l caută pe Marx de pureci. Voma izbucnește din mine, sare direct pe primii doi, ca să se prelingă și pe ceilalți.

De ce ai fugit, îl întreb. Î? Î, ce? Nimic. Ne rotim cu tavanul în jurul camerei. Simt că parcă încep să adorm. Ei, pula, zice iepurașul. Pula ce? Doar ți-am zis eu, dar lasă. Nu mă enerva, îi zic, de ce-ai fugit? Î? Î, ce?

Prin ochii mei închiși continuă să se miște niște pătrățele mici, vopsite cu galben și negru. Vreau să le conduc eu, dar nu iese nimic, eu nu mă gândesc la ele, nu le comand să apară sau să dispară, eu stau doar pe spate și ele se mișcă aleatoriu, până se plictisesc și atunci apare altceva. Jocul continuă mult timp, numai să fie muzică faină, să nu te gruzești, că-i nașpa tare. Uite că și niște personaje de desene animate aleargă făcându-mi din ochi. Apoi linioare multe, iarăși se plimbă pătrățelele ciudate.

74. Țștia

Uneori când încep să mă uit la TV, încep să mă gândesc: pentru cine există Eminem? Pentru cine există **Paraziții**? Pentru cine există Andrei Gheorghe? Pentru cine există **Luna Amară**? Marilyn Manson? Pentru cine au existat Miller, Basquiat...

Vorba lui Santiago: ăștia... ăștia au discutat despre tine. ăștia te-au înjurat o oră după ce în mijlocul unei conferințe te-ai ridicat și ai zis: ce pula mea... Oamenii sunt proști, cretini, idioți...

Mai mult de jumate din cei care se uită și-l ascultă pe Andrei Gheorghe sunt niște snobi proști, se și vede după telefoane. Așa au văzut ei că e moda, să te uiți la AG și se uită. Iar AG le închide telefoanele și-i roagă să-l pupe-n cur.

Toate înjurăturile **Paraziților** s-au întors de mii de ori împotriva lor, pe fiecare babă la orice colț de stradă o poți auzi înjurându-i de te sperii. Înjurându-i că: cum pot avea așa guri spurcate-n pizda mă-sii băga-mi-aș pula să înjure de atâtea ori? Bagabonți!...

Tată, avem prea mulți intelectuali, fiecare strâmbă se crede prințesa din poveste cu o minte sclipitoare, fiecare muist se crede etalonul inteligenței, mă piș pe toți. Câinele meu e Einstein față de intelectualitatea asta de căcat. Culmea e că majoritatea sunt futuți la greu și de societate, de prieteni, î?, soțiile lor sug pula șefilor sau cui se nimereste pe sub masă la chefuri, copiii îi urăsc, nu-i bai, ei se cred supermani, einstaini, makarenko, tot ce vrei. Tată, ei sug pula și se exprimă frumos, ei mănâncă căcat și zic: mi-am luat o porție copioasă de desert, ei își țin mama de mână când vecinii o fut și spun poezii de Eminescu și Vieru. În schimb tu ești dușmanul numărul unu fiindcă înjuri, fiindcă le spui cretinilor ceea ce și ei știu, dar nici nu încearcă să înțeleagă. Ei merg cu curul înainte și apoi țipă: vai, m-au futut!

Ce mă seacă ăștia. Pune-i să se fută între ei și o să fie fericiți. Mi-e scârbă. Uneori ți se întâmplă că ai un prieten ca să te trezești alături de unu' mai deștept ca tine. Prietenii ăstora tot timpul se cred mai deștepti unu ca altul.

Într-adevăr sunt deștepti, *o sug din interese*, după-ai recită în public cu mult patos poezii de dragoste. Asta se numește căcat, i se mai zice politică, politica s-a făcut de căcat, se va mai inventa încă vreun neologism, d-ai-a există intelectuali.

Pentru mine toți cei înjurați, care țipă, înjură, dau un fel de sens vieții. Îmi arată că se poate, că nu există numai căcat. Toți ăștia înjurați îți deschid ochii, nu-ți permit să te pierzi, să te blochezi pentru totdeauna. Îți dau un *restart* vieții.

Iar la TV ca la TV, se toarnă căcat peste căcat. Cel mai mare căcăcios autohton la ora actuală e Adi premierul-minune, îl urmează de aproape Neluță-pe-bonetă-cu-steluță. La nivel mondial Bush face cel mai mult clăbuci, vrea să-i bușească pe toți. America o ia razna. Are prea multe bombe și îi pare rău să le expire termenul. Căutându-l pe Bin Laden bombardează tot Afganistanul. Și de fapt cine e acest terorist atât de temut? E un fost fiu adoptat al Americii, care a luptat cot la cot cu americanii pentru eliberarea afganilor de trupele sovietice.

Cu ce avion a intrat Bin Laden în inima Americii? Cu un avion american. Bush desigur că are pentru toate aceeași replică: ăia care bla-bla-bla-bla sunt niște lași. Se crede mare pizdă, i-i a face cruciade, se vrea iubit de toată lumea. Și-ar pune chiar și silicoane pentru asta. Că și el e un fel de Breatney Spears. Cred că s-a bulit hardul.

Am învățat legile nescrise ale străzii, am învățat pe stradă ce este bucuria, durerea, deznădejdea și furia. Am învățat ce este crima, că lucrurile sunt mai complexe decât credeam apoi că de fapt lucrurile sunt foarte simple, totul se reduce. Totul se reduce la nimic.

Apoi am înțeles că pot schimba ceva. Pot să merg în direcții diferite, pot să scriu pe zid altceva decât am scris ieri, pot să îndrept pistolul spre altcineva, pot să fut altceva, mă pot bucura când trebuie să plâng și pot ceva atunci când toți îmi scuipă în față că sunt un nimeni.

Sunt un nimeni și toți sunt nimeni, cu cât sunt mai mulți cu atât sunt mai transparentți, mai previzibili. Cu cât mai pestriți sunt cu atât seamănă mai mult cu o borătură.

Și tu ești un nimeni, nimeni nu te crede, nimeni nu ar da doi bani pe tine, toți se pișă pe tine. Dar tu poți face ceva, tu poți schimba ceva. Mîntea ta e saturată de aerul ei de conservă împuțită, desfă-o, dă-o la câini, bagă un cartuș în ea, dacă e nevoie de asta. Doar tu știi.

75. Deratizare

Mă culc spre dimineață. Tu dormi, din când în când râzi, rîd și eu. Ce-ai visat?, te voi întreba mâine. Nu știu! Mi-ai povestit doar de câteva ori niște vise. Am rămas șocat. Ai zice că tu bagi iarbă, de ai așa visuri, nu eu.

Mai spui câte ceva uneori prin somn. Nu înțeleg nimic. Ba, înțeleg fiecare cuvânt, nu și ce înseamnă ele împreună. La un moment dat ridici capul somnoroasă: cât îi ceasul? 5. Ai înnebunit? Și dormi mai departe.

Computerul e față-n față cu TV-ul, așa că sunt nevoit să mă întorc ca să mă uit la **8 mile**, Eminem. Mă uit și la Pink, **Paraziții** cu prima lor piesă în english. E haios cât de lung poate fi un bip, un fragment de cenzură la ei. Ombladon a spus o frază care a fost cenzurată total.

Opresc computerul, TV-ul și mă culc. Tu te lipești de mine. E atîta liniște lângă tine. Mă întreb oare ce visezi acum de tot râzi. Adorm, am coșmaruri despre care nu-mi mai amintesc nimic când mă trezesc.

Sună cineva la ușă. Mă uit la ceas: 9.30. Cine-n pula mea să fie? Adorm. Iar mă trezesc. Simt cum puteri pe care nu le pot controla îmi apasă pleoapele, îmi întunecă ochii. Dormi, dormi, îmi spun, dă-i în pizda mă-sii pe toți.

Dar ușa se deschide, văd jumate de cap somnoros umflat de Bob, apoi intră Beiz. Salut! Salut! Ce faci? Dorm. Dialoguri stupide. Mor de somn. Beiz întreabă de telefonul tău. Îi spun că l-ai lăsat acasă. Îl cere pe cel de la serviciu. Nu-l am. Să încercăm să ne uităm în agenda telefonului tău. L-am găsit. Pofțim. Bei o cafea?

Mă trezesc așa, ca din morți. Din moarte prin moarte călcînd, sau așa ceva. Este cafea rece, ai făcut tu dimineața. De fiecare dată când mă trezesc găsesc cafeaua gata. E fain, e un motiv bun pentru a te trezi. Altfel: să te trezești să-ți faci cafea..., să aștepti până apa începe să fiarbă, doar după asta să-ți aprinzi o țigară – nasol.

Cît îmi fumez prima țigară îi fac un ceai lui Beiz. Vorbim de tot felu' de prostii. De serviciul ei, că lucrează la o firmă de publicitate, merge la toți cretinii să-i convingă să-și facă reclamă. Ția invariabil zic că e prea scump, că nu se merită, că pizda mă-sii și tu trebuie să-i convingi. Că o să aveți clienți noi, o să afle mai multă lume de firma ta de căcat...

Ai lucrat și tu la o astfel de firmă. La o editură de căcat, unde directorul e și mă-sa și tat-so și frate-so într-o singură persoană. Genu' de imbecil perfect cu deviații serioase de paranoia, schizo și încă ceva. Dacă te mai gîndești că era și pocăit! Vezi tot felu: muierile cu baticuri tot timpul pe cap, oare nici când se fut nu și le scot?, tot timpul cu rochii negre. Asta da, îmbrăcate tot timpul ca pentru o orgie. Ția nici măcar salariu nu-ți dădeau, doar un procent din sumele pe care le adunai și gata. Plus că trebuia să le ascuți predicile lor futute. Aerul lor de superioritate mă enervează, cică se cred privilegiați în fața lui Dumnezeu, asta le permite tot, muie bă.

Beiz îmi povestește despre cursurile pe care le-a făcut la București. Adică trebuia să meargă și ea cu agenții de acolo și să vadă care-i treaba. Zice că nu i-ar plăcea acolo. I-a plăcut în schimb culoarea blocurilor. E un altfel de mucegai decât în Cluj sau Târgu Mureș. Apoi grafurile. Lui Beiz nu-i place agitația bucureșteană, mie da. Te sature să tot dai coate în Cluj când te grăbești undeva. Zici că toți se plimbă, n-au ce face acasă,

sau că petrec mortul. Mi-e dor de Sălăjan, de întrecerile cu mașini de acolo, de fețele mai rele, dar mai sincere.

Beiz îmi povestește că are doi prieteni în București care au terminat artele și acum locuiesc într-un garaj. Că nu-și găsesc nici un serviciu ș.a.m.d. Despre expoziții de pictură, grafică, nici vorbă. Vrei să ai sală – mită, vrei să ți se vândă lucrările – mită, vrei să le prezinte cineva – mită. Vrei să faci ceva, vrei să spui ceva, frate, ieși pe stradă, scrie pe zidurile mucegăite, desenează pe pereți. Fă *poezii pentru pereți*. Cică ar fi un critic de artă în București căruia dacă-i dai mită pizdoasă, peste vreo mie de verzișori, ai succes la expoziție, imediat devii cunoscut și pizdos. Toți îl ascultă, îl respectă și-i dau mită. Dacă-i dai mai mult poate că sună vreun deputat, senator, și ăla vine cu toată gloata lui de rude care, ca să arate că le au cu arta, cumpără lucrări. Așa-i frate, în loc să le dai muie le dai mită.

Problema e alta – cât de prost trebuie să fii ca să ascuți un om despre care știi că vorbește de bine doar când ia mită. Și totuși toți ascultă, bat din palme, mimează fericirea. Și dă-i în mă-sa dacă-s cretini. Arată ce poți fi tu, găsește alte mijloace, nu încerca să te bagi în ceva putred, în ceva murdar, de căcat. Vei fi și tu un căcat, atâta tot. Fă ceva pe bune, eliberează-ți furia, dă-i decanului, primarului, președintelui, prim-ministrului un șut în cur, dacă te ajută, eliberează-te.

Ieri mă trezisem spre seară, chiar înainte de-a te întoarce tu de la lucru. Vorba lu' Fane, gagicile lucrează, da' noi stăm deampulii. Am mâncat, te-ai culcat, eu am ieșit afară, nu mai știu după ce. Am luat un kil de portocale și mă întorceam la tine. De dimineață ninsese, la ora când m-am trezit era doar noroi.

Mă simțeam bine, așa cum se întâmplă câteodată să te simți bine când toată lumea se simte nașpa. La trecerea de pietoni am luat-o printre mașini și hopa!, am pățit-o aproape ca Brad Pitt în **Întâlnirea cu Joe Black**. Când treceam printre două mașini picioarele mi s-au agățat de ceva – am zburat peste cap ca la explozia unei bombe. Mașinile erau legate cu o frânghie între ele. Frânghia desigur că se rodea de asfalt, băga-mi-aș pula, nu se vedea, și s-a îndreptat doar atunci când eu am ajuns între mașini. Mi-am cules punga de portocale de pe asfalt și am înțeles și eu ce înseamnă asfalt dintr-o piesă de **Luna Amară**. Cretinii cu mașinile desigur că au tăiat-o repede mai departe. I-aș fi futut măcar una vreunuia dintre ei.

Hainele mi s-au umplut de noroi, am ajuns acasă, am aprins lumina, te-ai trezit și: portocale! Picioarele, coatele și coastele mi-erău amorțite. Mi-am aruncat hainele în vană și m-am gândit cum dracu' să mă întind în pat ca să nu mă fută zgârieturile sau oasele. M-am mai gândit ce stupid am fost, să nimeresc chiar între două mașini legate între ele. Ce mă seacă faze d-astea.

Beiz pleacă: sărbători fericite! Mă întorc în cameră indecis. Să mă cule iarăși sau ce pula mea să fac... Poate un duș. Sau la computer. De când ți-ai luat computerul ăsta nu mai stai cu mine, îmi zici. Nu-i adevărat îți spun eu și mă îndrept atunci spre computer.

Sună cineva. De data asta mă duc să văd cine e. Deschid ușa și: în fața mea, aproape împingându-mă și intrând în apartament, doi cretini: neașntemdlarazizaretresaintrmn ș.a.m.d. Unu' intră în baie, altu' mic și scârbos, cu ochii roșii de marmureală stă să-mi explice mie ceva, dar nu înțeleg nimic. Înțeleg că mă întreabă de proprietarul apartamentului și-i zic numele lui Bob. Îi explic că nu-i acasă. Nu contează, că am fost și ieri, trebuie să deratizăm. Pofim? Trebuie să facem deratizarea, că ce crezi că n-avem ce să facem? Nu a văzut afișul de la intrare? Trebuia să stea acasă, ce, noi nu avem ce face, crezi că ne jucăm? Dar poate că el nu vrea să-i deratizați apartamentul. Cum să nu vrea? E obligatoriu! Nu că vrea el sau că nu vrea!

Aud ușa camerei lui Bob, apare și dispare Greta. Borâții se uită unu' la altu. Stați s-o întreb pe prietena lui Bob zic. Io ce să zic, no... N-am ce să le zic, no... Io i-aș fi dat afară, da' acum ce să le zic, no?

Îl văd pe un borât cum iese dintr-o cameră. E gata asta. Asta e camera dumneavoastră?, zice și intră, dă prin colțuri cu spray, așa ca în joacă, apoi face același joc și la bucătărie. Colegul lui: deci trei camere, uitați-vă aici, și-mi întinde o foaie. Pe o parte e plină de ștampile, pe alta - prețuri. Trei camere: patru sute și ceva de mii. Bine, lăsați-o aici și îi voi da-o. Cum lăsați-o, cum așa? Nu e destul că ne-am cărat de două ori până aici? Trebuie să plătiți imediat, pe loc! Dup-aia dați chitanța proprietarului și el vă va întoarce banii. Intră

Nuty, alt chiriaș. Boii se bucură, cred că-i Bob, proprietarul. Îi explică și lui care-i faza. Eu deja m-am zăibit de jechoșii ăștia și intru în cameră. Bate iar cineva la ușă.

Domnule, trebuie să plățiți! Le explic că am doar treizeci de mii. Întrebați-i prietena, pe ceilalți dacă au. Îi întreb. Nimeni n-are. Nity face cafeaua, apare somnoroasă și Dzylan, prietena lui. Oooo!, exclamă jegurile, ce-i aici?

Erau deja la ușă, dar se întorc. Puteți să ne dați o gagică, dacă n-aveți bani! Domnilor, nici chiar așa, le zice Nity. Scuze... Dar ce facem? Stăm aici până vine proprietarul, ce, noi să plătim soluția? Nity e lângă geam: v-aș da bani, dar eu sunt student, mâine plec acasă, ce, să vă dau banii de autobuz? El e student, ea nu stă aici, e în vizită – arătând spre Greta și arătând aiurea spre fereastră, stă acolo în blocul de vizavi!, explică Nity.

Că doar ți-am arătat chitanța, taxele!, îmi zice. Ce mi-ai arătat?, și încep să mă enervez. Seara o fază stupidă, dimineața alta. Ți-am arătat alea, alea. Băi, nu ți-am spus că proprietarul nu-i acasă? Da, da' am fost și ieri! Ce, să mai venim o dată? Pe mine mă doare-n cur, voi ați vrut, voi ați spus că e obligatoriu.

Până la urmă se cară. Întreabă când vine Bob. Nu știu, întrebați-o pe Greta, că ea e prietena lui. O chem și pe ea. Spuneți-ne doamnă, sau domnișoară, când vine proprietarul, că am înțeles că sunteți prietena lui. Ei..., prietena lui... no..., deja bănuiesc continuarea fazei. Greta se va apuca, după cum obișnuiește, să le povestească că de fapt ea nu e prietena lui Bob, sunt doar amici, că ea are un iubit-iubit de nouă sau zece ani, că la toamnă se vor căsători, că e greu așa... unu' departe de altu', că la anu' se vor muta în Timișoara, no..., că acolo-i mai fain, își vor găsi mai ușor de lucru... Dar deratizatorii pulii i-o taie de la început: domnișoară doar nu știm și noi în ce relație sunteți cu proprietarul, totuși sunteți în relații mai intime decât ceilalți, nu?, când vine? Păi, pe la două, cred... Bine, o să venim atunci. Veniți, dar Bob n-are de unde să vă plătească. Cum n-are? Noi ce-am lucrat degeaba? Vreți să vă bateți joc de noi, să ne fraieriți, las' că nu rămâne așa...

Am ieșit din casă, am traversat prima oară atent strada, deși înainte credeam că și dacă mă voi arunca în fața mașinii se va întâmpla ceva ca să rămân în viață. Dar luciditatea se plătește. Drogat aș fi mers căzând pe șosea și nu s-ar fi întâmplat nimic. Realitatea halu se pare că e mai puternică decât realitatea-realitate, cum ar zice Greta. Dumnezeu mai ține la tine, a fost concluzia lui Bob când i-am zis de saltul meu de la trecerea de pietoni. Cum ține bă dacă mă trănțește pe asfalt?! Atunci e un avertisment!

Trec pe la Bosu, îmi povestește despre călătoria lui în Amsterdam. Îți dai seama, la intrările în baruri, în ghivece creștea cânepă. Din aia, frumoasă, peste un metru! Îmi venea s-o rup și s-o bag în buzunar! Prostituate în vitrină, biciclete ale nimănui, iarbă câtă vrei, baruri în care intri și nu vezi nici unul neamețit, toți ruși, da' varză, pizde! Bosu e genu' de om foarte serios, cu probleme de cultură, dar din când în când se zăbește de cultură, prea multă strică.

Mă întorc, nu găsesc nici un anunț pentru deratizare. Bob e acasă. Bine că n-ai dat bani, că nu-i mai vedeai. Am fost la administratoare, a zis că nici vorbă de deratizare, a zis că-s escroci, să nu le permitem să intre. Greta povestește varianta ei a întâmplării. Zice că Dzylan a ieșit semigoală, doar cu sutien, d-aia s-au întors cretinii. Apoi mă vede pe mine și: mă rog, în halat era, da' din ăla transparent, se cam vedeau toate.

Așa trece zi după zi, cu o stupiditate peste alta. Bob își face zilnic programări pentru a doua zi, zilnic un căcat e precedat și urmat de altele. Zilnic se aplaudă, se dau medalii, se moare, se pișă, se aruncă flori, se dă cu banul, pe bune, viața e ca o manea. Patru sticle de vodcă, lacrimi și căcat. Asta ai vrut? Asta vrei?

76. În spatele scenei

Stăm cu Tataie în spatele scenei. Tataie trebuie să cânte în deschidere la **Zdob și Zdub**. Cu cât se apropie timpul de asta, el se uită tot mai agitat prin părți, zdrăgănește la chitară, se enervează, se oprește, caută prin buzunare, scoate niște bani. Yo, hai să luăm o vodcă, ce pula mea, să fim oameni!

Aduc o vodcă, bem direct din sticlă. Tataie începe să râdă: o, asta zic și eu, altă treabă. Scoate un joint și-l aprinde. Asta ca să punem punct. Sau puncte-puncte, cum vrei tu. Fumăm jointul. Întunericul, lumina galbenă se transformă în albastră, în verde, în roșu aprins. Cortina se aprinde, scaunul lui Tataie se deplasează rapid cu tot cu el în centrul scenei. Doamnelor și domnilor – Tataie!

Tataie se ridică ușor de pe scaunul lui, ridică o mână spre public, în momentul ăsta amfiteatrul începe să se rotească, toți aplaudă, Tataie se așază, e amețit: spasiba pațani!

Urechile-mi vuiesc, totul se rotește, sunt atâtea culori. Tataie tușește în microfon și apoi începe să cânte așa ca și cum în fiecare clipă putea rămâne fără coarde vocale. Are o sticlă de vodcă lângă scaunul lui, între piese mai bea câte-un gât și vorbește cu publicul. Nu știu cum rezistă. Eu sunt varză, nu înțeleg nimic, încerc să mă concentrez asupra lui, dar nimic, doar culori ce se fugăresc una pe alta, pleoapele obosite ce cad peste ochi, dar spectacolul nu se termină nici măcar atunci, nu doamnelor, domnișoarelor și domnilor, show-ul continuă!

Cu ochii închiși e și mai periculos, poți cădea, pentru totdeauna.

Deschid ochii. Tataie zbiară, urlă de trebuie să mă țin strâns de scaun ca să nu cad. Sunetele pe care le emite mă fascinează, dar și cu efect întârziat mă lovesc, îmi piaptână creierul.

Spectatorii se rotesc, aplaudă. În câte-un moment le văd fețele foarte clar, le văd ochii, mă cufund în întunericul ochilor lor, apoi toți se acoperă de ceață, totul devine lichid, devin doar un nimic mișcător care te sufocă.

Nu înțeleg cum Tataie poate respira lângă ei, mă ridic și mă car la baie. Borăsc.

Acum toți stau la locurile lor. Ascultă liniștiți, dar mișcați de chitara și vocea lui Tataie. Îl văd și pe Roma Iagupov întins pe un scaun, cu ochii închiși.

Închid și eu ochii. Cântecele lui Tataie mă duce departe. Mi-e cald, mi-e frică, mi-e bine, mi-e frig, nu mai știu nimic, nu mai știu nici cine sunt, de unde vin și unde mă duc. Mă fut! Totul mă înconjoară, totul e nimic, nimic nu mă sperie, nimic sunt și eu, nimic e peste tot, blea!

Deschid ochii: Tataie mai bea un gât de vodcă, se uită la sticlă: doamnelor, domnișoarelor și domnilor - ultima piesă! Nu știu cum o să mă ridic de pe scaun. Poate Tataie o să mă ajute. Peste tot e ceață, ce pula mea, zici că suntem în Londra sau în Amsterdam! Huinea blea! Pe timp îl facem noi și bla-bla. Ai înțeles povestea mea.

Cad, cad cu tot cu scaun, simt cum mă scufund, cum toți stau în jurul meu și mă aplaudă, comentează, îmi șoptesc ceva, țipă, mă sperie, mă liniștesc, mă omoară, îmi vorbesc, eu cad, mă țin de scaun, borăsc.

La un moment dat dintre toți văd fața lui Tataie: Yo, Yo! Ridică-te, hai să te speli pe față, uite, ți-am adus un energiaizăr, o să-ți revii, ce-i cu tine?

Doamnelor, domnișoarelor și domnilor: **Zdob și Zdub!**

77. Ninsorea cu cocaină

Ziua e continuă. Ninge pentru totdeauna. Oamenii stau în blocuri, fiecare în camera-sicriu a sa, stau pe la ferestre, prin paturi, unul în altul, pe tavan, pe pereți, pe uși, între uși, se ascund, e sicriul cu care încearcă să se obișnuiască și nu pot, vorbesc în dodii, aiuresc tot timpul, pentru a uita, pentru a nu gândi la cuvântul ce țipă în mintea lor, la cuvântul ce îi sfășie, îi îngroapă. MOR.

La început Dumnezeu a făcut cerurile și pământul.

Pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului de ape era întunec, și Duhul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor.

Dumnezeu a zis: „Să fie lumină!” Și a fost lumină.

Dumnezeu a văzut că lumina era bună; și Dumnezeu a despărțit lumina de întunec.

Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunecul l-a numit noapte. Astfel, a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: acesta a fost fumul întâi.

Dumnezeu a zis: „Să fie o întindere între ape, și ea să despartă apele de ape.”

Și Dumnezeu a făcut întinderea, și ea a despărțit apele cari sânt dedesuptul întinderii de apele cari sânt deasupra întinderii. Și așa a fost.

Dumnezeu a numit întinderea cer. Astfel, a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: acesta a fost fumul al doilea.

Dumnezeu a zis: „Să se strângă la un loc apele cari sânt dedesuptul cerului, și să se arate uscatul!” Și așa a fost.

Dumnezeu a numit uscatul pământ, iar grămada de ape a numit-o mări. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun.

Apoi Dumnezeu a zis: „Să dea pământul verdeață, iarbă cu sămânță, pomi roditori, cari să facă rod după soiul lor și cari să aibă în ei sămânța lor pe pământ.” Și așa a fost.

Pământul a dat verdeață, iarbă cu sămânță după soiul ei, și pomi cari își au sămânța în ei, după soiul lor. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun.

Astfel, a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: acesta a fost fumul al treilea.

Dumnezeu a zis: „Să fie niște luminători în întinderea cerului, ca să despartă ziua de noapte; ei să fie niște semne cari să arate vremile, zilele și anii; și să slujească de luminători, și anume: luminătorul cel mai mare ca să stăpânească ziua, și luminătorul cel mai mic ca să stăpânească noaptea; a făcut și stelele.

Dumnezeu i-a așezat în întinderea cerului, ca să lumineze pământul, să stăpânească ziua și noaptea, și să despartă lumina de întunec. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun.

Astfel, a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: acesta a fost fumul al patrulea.

Dumnezeu a zis: „Să mișune apele de viețuitoare, și să sboare păsări deasupra pământului pe întinderea cerului.”

Dumnezeu a făcut peștii cei mari și toate viețuitoarele cari se mișcă și de cari mișună apele, după soiurile lor; a făcut și orice pasăre înaripată după soiul ei. Dumnezeu a văzut că erau bune.

Dumnezeu le-a binecuvântat, și a zis: „Creșteți, înmulțiți-vă, și umpleți apele mărilor; să se înmulțească și păsările pe pământ”.

Astfel, a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: acesta a fost fumul al cincilea.

Dumnezeu a zis: „Să dea pământul viețuitoare după soiul lor, vite, târătoare și fiare pământești, după soiul lor.” Și așa a fost.

Dumnezeu a făcut fiarele pământului după soiul lor, vitele după soiul lor și toate târătoarele pământului după soiul lor. Dumnezeu a văzut că erau bune.

Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târătoarele cari se mișcă pe pământ.”

Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut.

Dumnezeu i-a binecuvântat, și Dumnezeu le-a zis: „Creșteți și înmulțiți-vă, umpleți pământul, și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului, și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ.”

Și Dumnezeu a zis: „Iată că v’am dat orice iarbă care face sămânță și care este pe fața întregului pământ, și orice pom, care are în el rod cu sămânță: aceasta să fie hrana voastră.”

Iar tuturor fiarelor pământului, tuturor păsărilor cerului, și tuturor vietăților cari se mișcă pe pământ, cari au în ele o suflare de viață, le-am dat ca hrană toată iarba verde.” Și așa a fost.

Dumnezeu S’a uitat la tot ce făcuse; și iată că erau foarte bune. Astfel, a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: acesta a fost fumul al șaselea.

Astfel au fost sfârșite cerurile și pământul, și toată oștirea lor.

În ziua a șaptea Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea, pe care o făcuse; și în ziua a șaptea S’a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise și o făcuse.

Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o cu un fum, pentru că în ziua aceasta S’a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise și o făcuse.

Oamenii se ascund în apartamentele lor sicrie, se mișcă, încearcă să se dezmoștească, se fut, se bat, plâng, țipă, râd, își smulg părul din cap, se sparg în figuri. Iar timpul trece. Fiecare secundă îi apropie de moarte. Da, băi, tu te fuți, da’ doamna te așteaptă, se apropie cu pași îngrozitori de repezi de tine. Tu dai drumu’ exact în același moment cu ea, ea dă drumu’ pe tine, în tine. Te moleșești, ți se face somn și lene.

Oamenii își bagă prin camere icoane cu Dumnezeu, încep să se obișnuiască, să se mintă cu imagini desenate de cine știe cine după chipul unchilor lor și ale profesorilor lor.

După ce fac căcaturi mari oamenii fug speriați în biserici, acolo, de pe pereții sicriului mare îi privesc pe sfinții ramoliți și pe dracii desenați după chipurile monahilor, arhiepiscopilor și mitropoliților care nu s-au ținut de cuvânt și nu au plătit pictorii la timp.

Până la urmă oamenii ajung în pământ, în sicrie adevărate. Sicriele sunt roase de guzgani, care trec rapid la lucru: mănâncă stârvurile mucegăite, pline de viermi și căcat.

Iar în acest timp:

Dumnezeu își încarcă pipa cu iarbă și trage. Tușește, râde, îl sperie pe Sfântu’ Petru. Petica, nu fi pidar, hai să ne pricalim, Petica, iarba-i bună, bazariu, blea, suco-i budu, nu pizdesc! Ei, iar vrei să mă gruzești, Doamne, iar vrei să-mi bagi filme cu gruzeală, te știu eu.

Dar nu rezistă și vine. Nu-i bună, Petica? E bună! Ce ți-am zis?! Pizdeț ce mă daganește!

Isus se apropie de ei, se întinde pe jos, printre nori, scoate o seringă, își bagă în venele de la mâini și de la picioare. Trage bă mai bine un fum. Lasă-mă tati, ce mă fuți, doar eu nu te gruzesc, lasă-mă tati și tu pe

mine în pace, iar vrei să mă bați în cuie, să-mi ții o predică moralizatoare? Lasă, tati, că ăștia fac acum efecte speciale și mai pizdoase!

Și cade pe spate. Pe mâini și pe picioare îi curge sânge. Dumnezeu e enervat, îl fugărește pe Sfântu' Petru și-i dă șuturi în cur. Ți-am zis să ascunzi seringile, boue! Le-am ascuns! Atunci de unde le are? E o minune, Doamne! Hai nu mă mai fute tu pe mine muistule cu minunile tale că te fut io, m-ai înțeles, băi?

Ninge. Totul e acoperit cu fulgi de cocaină. Ninge de la pământ la cer.

Isus ascultă la cască și zbiară: *i'm sorry mama!*... Zici că a fost Duhul Sfânt, da? Taci boue, îi zice Fecioara Maria, taci odată, că te dau în judecată!

Creierul lui Dumnezeu e găurit. El prizează ninsoarea ce se ridică din pământ spre ceruri. Din partea cealaltă toți prizează ninsoarea apoi își fac procese de conștiință și nu numai.

Gata, gata... zice Dumnezeu. A fost bună.

Dumnezeu se întinde pe jos și își încordează creierul plin de găuri: așa, zice, la început... a fost...

78. Durere & dragoste

Curva dracului! Iar ai fost la futut? Cu cine ți-ai mai pus-o? Cui i-ai mai supt pula, zi, curvă jagoasă ce ești?! Mi-e scârbă de tine, du-te-n pizda mă-ti și ia muie, freacă-te cu cine vrei, numai cară-te de lângă mine, că eu oricum nu fut mortăciuni!

Taci, imbecilule, trezești copilul, aude ce frumos vorbește bou' de tat-so! Alcoolicul naibii, iar te-ai făcut ca porcu'? Du-te și te culcă, zdohnitură împuțită, lasă lumea în pace, ce zbieri? Bețivan nebun, pidarazule!

Și se începea maratonul dragostei. Tatăl fugărind-o prin casă pe maică-mea. De fapt la început taică-meu arunca farfurii, cuțite, câni, cratițe, țintea foarte bine, doar că și maică-mea avea o reacție super, mai ceva ca Van Damme ajutat de efecte speciale! Capul în dreapta, în stânga, un salt pe masă, la pământ! Și în jur doar țândări de la obiectele sacrificate pentru o treabă măreață. Cu cât tatăl arunca mai multe obiecte și nu o nimerea, cu cât o vedea pe maică-mea sărind prin părți și înjurându-l cu atât se enerva mai tare. Fierbea. Ca în final să explodeze. Huinea prăbușirea WTC-ului față de exploziile lui. O lua direct înainte, peste mese, scaune, tot ce era în față, în drumul său spre dragoste.

Dragostea, adică mama mea, îl întâlnea și ea eroinic: uneori cu un scaun ridicat în aer, alteori cu o tigaie sau mătură. Și atunci scânteie! Pac! Pac! Pac! Urlete, trăsneli. Până la urmă își umflau unul altuia botul, noroc că erau ambii grași și nu prea se cunoșteau vânățiile. Uneori îi mai făcea și mama câte-un knock-out, dar tata era rezistent, se ridica și continua lupta grea, dar dreaptă.

Când, în sfârșit, o ajungea pe mama, tatăl îi dădea vreo doi pumni și câteva picioare. Și gata. După-aia se gândea ce a făcut. Fiule!, țipa el, adu bă niște apă cu zahăr că lu' mă-ta nu-ș' ce i s-o făcut rău. Mama își revenea până la urmă. Concertul continua. Live de la aproximativ ora 1 a.m. când erau ambii criță până pe la 12. Eu întotdeauna îi admiram pentru asta, vai ce formație mișto ar fi putut face împreună. Glasul răgușit, ca din poloboc al lui taică-meu, cu glasul de geamuri sparte al lui maică-mea. Nu am auzit pe altcineva vorbind, practic scuișcând, nu cuvinte, fraze întregi, cu atâta ură. Eminem e copilaș față de ei.

Când își revenea, mama băga niște pastile. Eu credeam atunci că sunt vitamine. Altfel nu-mi imaginam de ce să ia cineva pastile. Mie îmi plăceau vitaminele. Erau în niște borcănase de sticlă întunecată, maro. În ele multe biluțe, în general galbene. Uneori îmi plăcea să mă îndop cu ele. Erau și mai mari și mai mici, mai acri sau mai dulci. Aveau în general un strat galben, dulce, după care urma unul acru. Le țineam în gură până se topea stratul dulce, apoi le înghițeam sau scuișcăm acrea ce urma.

Tata în general nu mă prea pedepsea niciodată. Adică tot ce făceam i se părea prea nesemnificativ pentru a-mi da o pizdeală. De exemplu, când profii îi spuneau că nu-ș' ce am mai făcut, că am aruncat cu scaune, că

am lovit o colegă cu capul de bancă, apoi i-am tras și un șut, că la educație fizică i-am dat un picior în cap unuia care tocmai îmi luase mingea de basket, că i-am zis unui prof mai du-te bă și-n pula mea cu căcatul tău de materie, că scriu toate băncile... Tata le zicea simplu: du-te bă-n pizda mă-tii, vrei să te arunc pe geam? Ce vrei să-ți fac dacă ești o vacă? Uneori se nimerea să fiu și eu pe alături, mă futeam de râs, apoi o tăiam, să nu nimeresc sub o rafală de înjurături atomice d-ale lui taică-meu.

Totuși, am luat câteva palmuțe în bot de la el. Când prima oară am ieșit învins dintr-o bătălie, taică-meu mi-a tras una, așa ușurel, apoi l-a prins pe ăla, i-a tras și lui una și ne-a pus încă o dată să ne batem. De fapt să-l bat, că nu aveam de ales. L-am făcut varză pe ăla, deși era mai mare. Nu vroiam să-l mai supăr pe tata. Am mai luat una-n bot, când odată l-am supărat că am zis că ce se uită la un film de căcat. Lui îi plăcea filmul tare, s-a simțit jignit, n-a avut de ales, mi-a futut una și m-a pus cu forța să mă uit la film.

Mama în schimb când se enerva îmi dădea câte-o pizdeală, unde dă mama crește!, de-mi săreau ochii în părți. Motivele erau cele mai stupide: că unde-i aia?, că de ce mi-am pierdut mașinica, unde ți-e cravata pionerească? și din astea.

Când era enervată rău, mama repede bea câte vreo trei pastile dintr-un borcânaș asemănător cu alea în care erau vitamine. Eu o tot întrebam ce fel de vitamine-s alea, ea că nu, nu-s vitamine, dragu' mamei, nu-s bune, îs amare. De ce le bei atunci? Sunt bolnavă, d-aia.

Eu n-o prea credeam, așa că le-am încercat. Am luat patru de-odată. Într-adevăr erau amare, aveau gust foarte nașpa. După vreo cînșpe minute am amețit, am început să borăsc, apoi m-am întins într-un pat și am început să mă scarpin și să râd ca tâmpitul. Apoi n-am putut să mai țin pleoapele deschise și m-am trezit într-un thriller, având multe pistoale la brâu, săbii la spate. Până dimineată am ucis pe toată lumea. Îi împușcam în cap, le scoteam cu sabia mațele și-i puneam să le mănânce, le băgam grenade în gură și le spuneam să le spargă cu dinții. M-am distrat mișto.

Dimineata m-am trezit fericit. Mama se plimba prin bucătărie cântând: Eeeeemiiiiinescuuuuuu! M-am dus să-mi iau o tabletă de cap, că eram amețit și am văzut că borcânelul maro era gol. Mama a început să-și ascundă borcânelul, probabil a crezut că taică-meu s-a prins și îi fură pastiluțele. Peste o săptămână am uitat și eu de pastile, am văzut un film chinez, cred, cum unu' sărea peste copaci, așa că am început antrenamentele cu prietenii.

79. Artificii, scratchuri, tanțuri

Toată lumea se bucură. La televizor, la radio, peste tot se aude doar la mulți ani și faze din astea. Fericirea ne înconjoară. Fiecare își face bilanțul său: ce am realizat până acum, ce program avem pe viitor. Unii își fac bilanțurile la televizor. Uite-l pe Iliescu cu rânjetul său întins, uite-l pe Năstase clefăind, uite-l pe Putin accentuând fiecare cuvânt, neștiind ce parte a propoziției e mai importantă, uite-l pe Bush, uitându-se simbolic la tavan, că poate-poate va apărea vreun semn de la Dumnezeu. Doar că Dumnezeu preferă să nu-și facă bilanțul la TV. Nu știu de ce. Poate de frică de Saddam Hussein, care și el vorbește poporului său acum. Cei care au televizor îl pot vedea.

Fericirea explodează. Te întrebam ieri dacă vrei să iau niște petarde sau artificii, tu ai zis că nu trebuie, că și-a luat toată lumea, noi o să ne uităm și o să ne bucurăm.

Funar, primarul nostru ultra, a aprins toate becuțele tricolore. Se bucură omul, nu poți să-l învinuiești de lucru ăsta. Doar că e o bucurie stranie, ca și cum ți-ai vopsi mortul, să fie mai cool.

Începe numărătoarea inversă. Oamenii râd, să pupă, se țin de mâini, de ce apucă, se cuprind, așteaptă și numără și ei în gând: 60, 59, 58...

Ieșim la balcon, din toate părțile se văd artificii, explozii, petarde. Aerul are un miros de ars, de pârlit. E atâta lumină în jur. 39, 38, 37...

Luminile artificiiilor se ridică tot mai sus, în aceste momente viața e un show. 23, 22, 21...

Blocul nostru pare tot mai departe de acele lumini ce tot urcă. Începe cu încetul să se scufunde într-o groapă, împreună cu noi, nu-i bai, show-ul continuă, ne uităm la cerul întunecat ce se acoperă cu miliarde de lumini. Noi țipăm la mulți ani, mulți ani trăiască și chestii din-astea, în timp ce ne scufundăm: 10, 9, 8...

Se scufundă Belgradul, se scufundă Sarajevo, toți se bucură, lansează mai departe artificii. Se scufundă Palestina, Israelul, Doamne, atâtea lumini...

Se scufundă Groznai, sub tirurile tancurilor, tunurilor, avioanelor. Țipetele de bucurie se aud ridicându-se la cer.

Se scufundă Georgia, Armenia, Daghestanul, Transnistria... Oricum, URSS-ul s-a scufundat demult... Câte artificii au fost lansate până acum! Pentru pace!

Urmează China, India...

Se scufundă ca un șir de cărămizi blocurile din Moscova. Chiar în același moment Putin ciocnește paharul său de șampanie.

Se scufundă WTC-ul. Toți aplaudă. Vai ce efecte speciale, ce senzații tari. Lumea plânge și râde de atâtea emoții.

Se scufundă Afganistanul, nisipul se scurge într-o gaură imensă, în urmă rămâne doar praf, și artificii...

Se scufundă America, bufl!... 4..., se scufundă Pakistanul, bufl!...3..., se scufundă Rusia, bufl!... 2..., se scufundă și UE, bufl! ... 1...

Doamne ce dea bucurie, ce artificii!

Din Groapă artificiile se tot îndepărtează pe cerul întunecat. La un moment dat nu îmi mai dau seama care sunt artificii și care stele.

Se aude o muzică foarte tare, totuși îndepărtată. E DJ Good & MC Jesus. Toată lumea mâinile sus!

80. La o parte

Facultatea mi-a distrus viața. A încercat să-mi niveleze creierul, să mă facă o nulitate. A încercat să mă facă șoarece de bibliotecă, un futut. Facultatea e doar un instrument de tortură al statului. Dacă o lăsam dracului, toți proștii aveau să-mi reproșeze: bă acela n-a fost în stare să termine o facultate. Facultate, adunătură de oameni futuți. Când cineva termină facultatea e și el terminat. Facultatea de litere – facultate de șobolani, facultate de pizde proaste. O pepinieră de curve, labagii și băloși. O facultate de babe sclerozate.

Profesorii sunt niște ființe fără gen, ca și tovarășa profesoară care vrea să-i zici profesor, nu profesoară, nu m-ar mira deloc dacă ar avea păr pe țățe, cred că are, pe vremuri scria omagii lui Ceaușescu, acum ține discursuri patriotice, ce vreți să faceți voi pentru țară dacă nu știți lucrurile elementare?, bla-bla. Un discurs care pune accentul pe fantome, pe poporul ăsta superior, auzi ce neonitscheanism comunist!, iar indivizii în parte sunt niște căcați, ola, blea! Nu suportă să-i zici nici la revedere: ce io-s mă-ta, să-mi zici la revedere? Voi ce veniți drogați la examene? Se duce țara de răpă din cauza voastră! Ce v-ați adunat aici ca niște păduchi?

Profesorii suferă de prea multă substanță cenușie. Știi ce fel de substanță cenușie? Căcat! Când trec pe lângă tine pute a căcat, când respiră pute a căcat, cursurile lor sunt căcat preistoric, în mațele lor e același lucru ca și în capetele lor tâmpite – căcat. Uite un răspuns potrivit la o întrebare: ce mai faci acum? A, căcat, sunt student. Asta înseamnă să fii student în România, căcat.

Mi-am futut psihicul în facultatea asta, mi-am dezvoltat personalitatea multiplă – vrei să treci examenul? – fă-te bou, dă din cap când domnul profesor se bălbaie, ascultă toți căcații, permite oricărui deșeu comunist să-ți țină lecții patriotice. Vrei să ai diplomă - rezistă, suportă totul. În loc să-i fuți o directă, rabdă toate căcaturile, căci de asta depinde dacă o să ai diplomă sau nu, nu? Și dup-aia ce ajungi? Prof de limbă la țară! Sau dacă dai limbi la cur profesorilor cu difterie - ai șansa să ajungi asistent, voila loto 6 din 49! Adevăratul loto e la unele examene de la litere.

Scrie, scrie cu scârbă la examene, în timp ce vreo curvă ratată a gării, vreo asistentă a vreunui prof căruia nu i se mai scoală, de-aia și-a luat asistentă, ca să-i sugă pula flască, se oprește în spatele tău și se belește ce scrii. Scrie, frate, în timp ce un subnutrit cu burtă de vacă umflată o face pe ironistul pulii, pe curva cu pulă-n gură.

Cum râd ca să nu mă enervez mai tare, cum trec pe lângă vreun deșeu din ăsta și de-abia mă abțin să nu-i fut una, cum încerci să-ți iei cursuri care ți se potrivesc: 14 din 16 pe semestru! Și fiecare imbecil crede că în semestrul ăsta ai de învățat numai la el. Învățământul în .ro e un căcat mare, de sus până jos. Un sistem de căcat cu oameni de căcat.

Și pizdele de studenți de la litere. Ochelariste proaste, viitorul lor e să chiorască și să viseze pule. Să o sugă și atunci când nu găsesc nimic, nici un kamikadze, să sugă castraveți, porumb, perii de curățat buda, cactuși, să-și cumpere câini și să le-o sugă.

Iar studenții... Genul masculin... ăia în anu' patru încep să aibă și ei menstruație în timp ce bagă Heidegger și Aristotel pe budă, în timp ce scriu anunțuri pe pereți: tânăr, inteligent, caut partener. Sug pula gratis. În timpul în care nu sug pula – emană atâta inteligență, că zici că ai căzut într-o budă înfundată.

Asta e facultatea, asta e facultatea de litere. Dacă găsești și vreun profesor normal, aia e o excepție, dar stai liniștit, e cam imposibil să nu se tâmpească și el, doar au săptămânal consilii, tot felu' de întâlniri comuniste. Într-o zi am să intru cu o bătă cu formă de pulă în litere. Și-am să le dau în cap așa la rând: buf! Bună ziua dom' profesor! Buf! Bună ziua doamnă profesoară! Buf! Bună ziua, doamnă secretară! Numai să nu prindă cineva bâta-n gură. Din reflex.

Nu mai vreau să mimez comportamentul pentru ei normal, vreau să fiu același și atunci când intru în litere. Cine m-a cunoscut într-o stare firească – nu mă va recunoaște la facultate. Încep să nu mai pot răbda nici o glumiță proastă, la următoarele examene vreun profesor o va lua în muie, am să le fac o surpriză. Să se ducă toți în pizda mamei lor cu tot cu bocanci, cu toate complexe lor, cu toată superinteligența futută în cur constipat. Na, cultură. Nahui.

Dacă ura mea și-ar face efectul, probabil că ăia la care m-aș uita s-ar evapora, le-ar pica pe loc dinții și părul, s-ar transforma în căcat sau în șoareci.

Profesorii mei adevărați sunt Paraziții, Eminem, Marilyn Manson, Sepultura, Henry Miller, Boris Grebenșikov, Zoopark, Vâsoțki, Harms, Dumnezeu, Curt Kobain, Andrei Gheorghe, Basquiat, Van Gogh, Maradona, sir Ferguson când îi dă cu papucul în cap lui Beckham... Sunt prietenii mei.

81. Pește prăjit

Picioarele, mâinile, toate îmi sunt amorțite. Nesomnul e cel mai mare drog. Mă plimb cu țigara în bot dintr-o cameră în alta. Nici nu mai știu ce fac. Stau în picioare doar din inerție. Totul mă enervează, atunci când îmi stă în cale. Nesomnul este o supradoză.

Vii și tu. Vreau să mă culc. Îmi zici să stau un pic cu tine, că pleci. Mai iau o țigară, o cafea. Mă enervezi că vorbești aiurea. Îmi trece, nu mă mai enervezi.

Mă întind în pat. Vii lângă mine. E bine. E pace, liniște.

Spui că viața e un căcat, că nu mai găsești motive pentru viață, că ești într-o cădere liberă nervoasă. Eu încep să vorbesc aiurea, știu că numai asta te va amuza, numai asta te va face să râzi din nou, să adormi și să te trezești bucuroasă. Am toate motivele să te iubesc. Să încerc să-ți aduc liniștea iarăși.

Îți tot vorbesc, îți ștergi ochii și râzi. E atât de bine. Simt cum sângele se mișcă greoi prin mine. Creierul s-a blocat.

Mă trezesc. Vreau să-ți spun ceva. E noapte, nu ești lângă mine. Ai plecat. Mă simt foarte singur. Vroiam să-ți spun ceva aiurea, să râdem și să ne simțim bine. Dar e noapte, sunt singur.

Încă mă dor ochii de la nesomn și epuizare fizică. Așa că urmează o țigară, un ibric de cafea. În vreo săptămână jumate am băut un kil de cafea. Metodă împotriva somnului, împotriva simțurilor.

Mi-e dor de tine. La TV e **Instinct** sau așa ceva, cu Anthony Hopkins, e fain. Distractiv, cum ar zice Bob. Din camera vecină se aude: Pisică, da' de ce bum trum tra la la... Taci bă boule, șoarece, nu mă enerva că-ți trag una peste bot! Peste tot e dragoste. Ce abjectă e dragostea. Când vezi iubiteii dintr-o parte și se face greață.

Hopkins e în rolul unui adoptat în familia maimuțelor. Despre dragostea, liniștea și libertatea maimuțelor. Oamenii sunt personaje negative în film, așa ca și în realitate. Oamenii nu sunt decât niște maimuțe proaste. Niște descreierați cretini. Sunt într-o stare în care mă las ușor sensibilizat de filmul ăsta. Hopkins mă ajută de minune.

Îți dau câteva bipuri, să văd dacă ai ajuns bine, să te întreb dacă te uiți la film. Sunt sigur că și ție ți-ar plăcea de Hopkins și de maimuțe. Dar nu mă suni, așa vă vin la computer să vorbesc singur cu tine. Vei încerca și tu să-mi răspunzi, din păcate prea devreme, când vom fi departe unul de altul. Vorbele mele te vor face să mă simți aproape, recunosc că nu e același lucru ca și cum chiar dacă aș fi în realitate aproape, dar asta e. Lucrul ăsta mă ucide încet, de pe acum, fiecare zi care trece mă apasă, mă irită, îmi place să-ți vorbesc aici când dormi, atunci tu îmi aduci liniștea, încep și eu să hohotesc când râzi prin somn. Atunci îmi las căștile și te privesc, vin lângă tine și-ți vorbesc, tu îmi răspunzi râzând. A doua zi nu-ți vei aminti nimic. Mă vei întreba doar: iar am răs prin somn?, și vei râde iarăși.

Mă suni. Mi-ai dat bipuri? Da. Ce faci? Acum m-am trezit și am vrut să-ți vorbesc, dar nu erai lângă mine. Te-ai uitat la film? La care? La ăla cu maimuțe și cu Hopkins. Nu, am prăjit pește. A fost fain?

Ce fel de pește?

82. No, să fim serioși acum!

Bob și-a tot amânat plecarea acasă de sărbători de câteva ori. La început se gândea să plece cu vreo câteva săptămâni înainte de Crăciun, apoi câteva săptămâni s-au redus la câteva zile. Între timp tratativele mergeau. Că doar cine o să aibă grijă de șobolani dacă pleacă Bob?

Greta urma să plece la Timișoara cu iubitul-iubitul, să serbeze într-o atmosferă romantică, așa că Bob pe zi ce trecea devenea tot mai agitat, se tot scărpină gânditor la coaie, își mângâia burta, își da cu degetul arătător peste bolfoase, da cu mâna a lehamite în jos, privea pe geam și: da-păi..., no...

I-am zis că pot să le dau eu să crape jigodiilor, dar el, știind dragostea mea nemăsurată pentru târâturile lui puturoase, ezita să-mi acorde o astfel de șansă. Așa că a vorbit cu tine. Bine ai zis tu. Apoi Bob: da, da' să le dai de mâncare zilnic de câteva ori, am să scriu pe o foaie cât, când, cum, să le faci curat și să golești borcanul de pișat al lui tati și să i-l cureți și... Ce ești prost, Bob?, i-ai zis, nu curăț nici un borcan, le dau de mâncare și gata.

Atunci Bob, supărat nevoie mare, scărpinându-și tot mai insistent coaiele și plimbându-și jigodiile dintr-o mână în alta într-un gest pe care i-ar fi plăcut lui Freud să-l analizeze a hotărât că mai stă, că va pleca abia după Crăciun... Să mai stea și cu Greta, să mai aibă grijă de orătăniile lui puturoase.

Oricum, cu vreo cînșpe șoareci, avea ce să facă. Că între timp o mai pusese o dată pe mami să se fută cu tati, apoi Greta, cu imaginația ei, l-a convins să o lase și pe nepoata-fiică să se fută cu tati. Apartamentul se umplu de un miros de WC-u public de animale bolnave. Vorba lui Bob: da-păi..., no...

În ziua marelui futai din camera lui Bob nu se auzea nimic. Șoarecii se futeau desigur în locul cel mai de cînște al camerei, în patul lui Bob. Bob și cu Greta cu balele curgându-le pe barbă, concentrați, urmăreau ceremonialul. Cum tati-și bagă pulica-n mami sau în fiica nepoată, apoi cum și-o scoate, și-o suge, le linge găurile apoi și-o bagă iar. Toată ziua.

Seara Bob era tare fericit. Hă-hă-hă, hă-hă-hă. Da-păi las', să-și trăiască viața! Știi cât au făcut?!, zicea Bob cu vocea tremurându-i - toată ziua, în câteva ture! No!... Apoi s-a dus la non-stop să le ia banane, mere, salată și ce mai vede p-acolo bun. Doar sunt obosiți săracii!... Le trebe vitamine!

Pe zi ce trecea putoarea creștea în apartamentul lui Bob. Să-i spui că pute de la hamsteri, cea mai mare jignire, direct în inima lui. Daaaaaaaa... put... No, să fim serioși acum!

Ca totul să fie bine, Bob a vorbit cu Greta să-i zică lu' mă-sa să vină zilnic cât va lipsi el și ea și să le dea de mâncare la șoareci și să facă ordine, să le verse pișatul și să le schimbe ziarele îmbibate cu excremente. Greta a zis că o să-i zică, no, de ce să nu-i zic, numai să vrea...

Și a urmat ca un topor în capul amețit al lui Bob răspunsul mă-sii lu' Greta: băiatul ăsta ce-i bolnav, e tâmpit la cap? Crede că n-am ce face de sărbători? Doar să-i fac curat la jigodii? Spune-i că nu mă duc nicăieri, să se calmeze!

Așa că Bob și-a mai amânat încă o dată plecarea. Și-a mai făcut înc-o dată pe o foaie calculele avantajelor și dezavantajelor hotărârii lui, a închis telefonul lui preistoric, ce seamănă cu o stație de radio de-a gaborilor – ca să nu-l sune părinții. Din punct de vedere economic ieșea cam nașpa. Dar din punct de vedere sentimental... Încă vreo câteva zile cu Greta, încercarea câtorva poziții sexuale din cărțile lui de yoga, merită, no. Ș-apoi șoarecii...

83. Registrul anal

La un moment dat te trezești singur. Sentimentul ăla de tăcere absolută, de un fel de iluzie și ratare. Prietenii îți rămân prin orașe diferite, prin săli de sport, prin baruri, locuri de muncă. Îți dai seama că nimeni nu dă nici un ban pe tine, că părinții te suportă dintr-o moralitate pe care-o acceptă tacit, sau că nu te mai suportă, cu frații e același lucru, dacă nu ți-ar fi frați te-ar omorî, în fine, se poate trece și peste asta. Prieteni, practic, nu există. Cuiva îi place o calitate sau un defect de-al tău. Dacă vei pierde lucrul ăla – pierzi și prietenul.

Dacă te muți dintr-un oraș în altul, ce să vorbești la telefon, ce să dai mailuri? Degeaba, vorba lui Fane. Odată și odată ajungi la asta: toți, și tu printre ei, sunt niște căcați, în nimeni nu poți avea încredere, toți ar fi bucuroși să te fută, ai și observat unele scăpări din partea prietenilor tăi, nu?

Unuia nu-i place gagica ta, un motiv de ceartă, unuia nu-i plac hainele, unuia – că ai cercei, unuia – că nu ascuți aceeași muzică, unuia prea tare îi place gagica ta, unuia nu-i place de tine că tu ai walkman, iar el nu, unul e invidios că ai boxeri, iar el are cap de bou. Toți îți bagă pe gât poveștile lor futute de ratați sau de mari șmecheri, tu îi ascuți și dai din cap, apoi zici: ia mai duceți-vă cu toții în pulă, na hui cu toți, în pizda mamei voastre de imbecili!

Îți dai seama că doar îți suportă prietenii, îi suportă să-ți bage povești în cap, de te fac să amețești, că nu însemni absolut nimic pentru ei, că s-ar pișa pe tine de-ar putea, că te urăsc – te-ar fute cu cea mai mare

bucurie. Și tu, pentru câți ai putea să-ți bagi mâna-n foc: pentru zece, șapte, cinci, trei, unu'? Ești sigur că și ei și-ar băga mâna în foc pentru tine? Eu cred că nu.

Ajunși odată să-ți dai seama de asta și gata, shit, fuck off! De-aia cei mai buni prieteni îți ajung odată dușmani. Și invers. Măcar cei pe care îi urăști sunt relativ stabili, ai și tu niște repere, știi în jurul cui te rotești, știi cui să-i dai cu băta, la ușa cui să te caci. Singur m-am născut, singur am să mor. Doar cu ceva găuri în creier, cu nicotină în plămâni și alcool în sânge.

Totul se duce pe râpă. Toți te iubesc, iar dovada iubirii lor e futaiul. Te fut la colț de stradă, în discuții cu alți prieteni, te fut în visurile lor atunci când te visează, te fut când îți scuipi în cafea înainte de-a ți-o servi, te fut când se gândesc că ce mai vrea și idiotul ăsta sau când pur și simplu gândesc: ce idiot, te fut tot timpul, asta e devotamentul, asta e prietenia, asta e tot, totul e un futai. Depinde de tine doar ce futai îți alegi. Cu cine te fuți.

Cu cât te maturizezi mai mult cu atât îți dai seama că următoarea prietenie nu are rost fiindcă se va transforma repede în futai, că prietenia nu are rost, în general. Că prietenii sunt ca niște târfe cărora le dai la muie cu prezervativ, le plătești și ciao, amigos!

Încă mai cred în prietenii, dar ăsta cred că e un defect de-al meu. Am prieteni, am *potențiali prieteni*, am cunoscuți. Trecerea dintr-o categorie în alta se întâmplă rapid, flee-flee, rapido-rapido!

Trebuie să-ți suporti singurătatea, trebuie să umpli plictiseala cu ceva, asta-i toată faza. Cu ce căcat, nu contează. Cu un joc la computer? Cu un ceai? Cu un futai la propriu sau la figurat?

Cei mai proști sunt intelectualii. Ei fug de plictiseală prin plictiseală. Ei se fut în cur spunându-ți poezii, își dau muie unul altuia discutând despre Platon.

Vorba lui Bob, care înainte de a face ceva își notează avantajele și dezavantajele, cu ce vei rămâne? Nu vei rămâne cu nimic. Singur și futut. Asta e definiția omului. Obsesia lui e să-i distrugă pe toți și în același timp să aibă mai mulți prieteni.

Defectele îți aduc prieteni. Da, băi, ai multe defecte – ai mulți prieteni. Căci, omul, aparatul ăsta de făcut căcat e o adunătură de defecte. Unele defecte se mai numesc și calități. Dar dacă nici existența lui Dumnezeu nu poate fi dovedită, cum vrei să-ți fie dovedită prietenia?

Portretul tău robot din ochii prietenilor tăi e asemănător cu al unui căcat.

S-a mai dus o prietenie, căcat. Cu cât mai puțin cunoști pe cineva, cu atât el îți este un prieten mai mare. Ce ești tu? Doar acel moment de depresie și cedare nervoasă pe care trebuie să-l suporti singur, acel moment când ți-e greață să te uiți în oglindă, când nu vrei să vezi pe nimeni, altfel o să-i scuipi și ai să te trezești ca Maradona împușcând ziariști.

Știi că există prietenie, există prieteni, e de fapt tot de ce ne agățăm noi, dar mai există și acel moment când rămâi singur, când toate îți cad în piept, în cap și tu nu poți face nimic. Cât de greu va fi acel moment depinde doar de tine. Depinde de tine cât de des acel moment te vizitează și dacă pleacă vreodată. Nu uita să arunci bomba din tine.

84. Revelionul șoarecilor

Așa că Bob a hotărât să plece chiar înaintea revelionului. Găsise într-un gang niște brazi pe care i-a adus în apartament, să fie atmosferă de sărbătoare, doar ce dreacu...

După ce plecă Greta la Timișoara Bob e tot mai gânditor. În fiecare zi face planuri pentru șoareci, ce să faci tu, ce să facă Greta când vine. Și tot amână câte-o zi.

În sfârșit a hotărât că pleacă. Chiar pe 31. Eu am ieșit să-mi beau cafeaua, îl văd agitându-se dintr-o parte în alta, ba e în debara, ba în bucătărie, ba în cameră la el, ba la budă, își tot dă palme pe burțos, pe fălci, își bagă degetele-n gură, se scarpină la coaie, strănută de-i zboară mucii pe geam, ă..., pardon..., no, ce dreacu..., iar am răcit...

Am să pun șoarecii în rafturile de cărți, zice victorios. Dă casetele și cărțile jos de pe raftul din coridor și mă cheamă să-l băgăm în cameră. No bine..., așa... Îl văd cum își ia rapid scurta și salut! Salut.

Așa că de revelion a trebuit să le mai dăm de mâncare și la jigodii. Camera lui e plină de șoareci, în acvariile de pe masă, în rafturi, pe podea, de-abia te poți mișca. Și un iz de-ți cade părul din nas și te dor ochii numai când deschizi ușa. Bob nu deschide direct fereastra când vrea să aerisească, ci deschide ușa, astfel că apartamentul pute ca un butoi de căcat fermentat. Noi îi deschidem frumos fereastra. El zice că nu deschide fereastra să nu răcească șobolanii. Mai dă-i în pulă. La douăzeci și ceva de ani să fii crescător de șoareci...

Pe masă, lângă două acvarii, un bilet cu indicații pentru tine:

MENIUL HAMSTERILOR

**MAMA nr. 1: 2 FELII MĂR, 1 FELII MĂR, 1 FELIE PARĂ (SAU BANANĂ)
1 PORȚIE BOABE**

**MAMA nr. 2: 2 FELII MĂR, 1 FELIE PARĂ
(SAU BANANĂ)
1 PORȚIE (MAI MARE PUȚIN)
DE BOABE**

TATA: CA ȘI MAMA NR. 1

**PUII: 4 FELII MĂR, 2-3 FELII PARĂ
1 PORȚIE MARE (UN CAPAC)
DE BOABE**

POFTĂ BUNĂ!

P.S.: ÎȚI LAS DOAR 17.000 LEI, CĂ DOAR ATÂT MAI AM MĂRUNT.

P.S. 2: VEZI SĂ NU ÎMI DAI APELURI PE MOBIL!

Probabil că Bob a compus biletul vreo două zile. Nu cumva să-i scape ceva. Cu numărul boabelor în capace și din alea. Cu avantaje și dezavantaje. Până la urmă sigur că va avea impresia că a uitat ceva esențial pentru șoareci.

Alături e alt bilet:

MARȚI DIMINEAȚĂ

- *mâncare la hamsteri*
- *de schimbat banii*
- *să o pun pe „mama” separat*
- *să fac ceai pentru drum*
- *să spăl merele*
- *să cumpăr biscuiți*
- *să deschid ușa la „tata”*

Fără bilețele, Bob s-ar pierde. Nu că bilețelele cu calcule, cu avantaje și dezavantaje, cu programe etc. i-ar ajuta la ceva, da' cel puțin așa are el impresia că e o persoană calculată, cumpătată, cum zice, deși, vorba aia, cu cât Bob economisește mai mult restanțele de la cheltuieli tot cresc, se apropie îngrozitor de repede clipa evacuării.

A trecut și revul, sărbătorile astea de căcat. Noi le dam la șoareci grâu cu pumnul, fructe să crape cât vor, mai dă-le-n pula mea de calcule, doar n-o să-i măsurăm porțiile cu căpăcelul. Că doar nu suntem bolnavi la cap, vorba mă-sii Gretei.

Sărbătorile sunt doar încă un motiv de beție. Puțini se folosesc cumva de aceste sărbători. Doar cumva să se îmbete de să se pișe pe ei și pe soțiile lor băloase, gușate, păroase și proaste. De sărbători, de obicei, oamenii put mai tare. Pute în mijloacele de transport în comun, pe scările blocurilor, e un miros ce vine din toate părțile, un miros exteriorizat de căcat. Peste tot e o putoare ca de obicei în camera lui Bob. Asta e esența. Umană.

Anul ăsta imbecilii au legalizat petardele, artificiile. Nu că cineva i-ar fi întrebat, oricum găseai în orice piață de la petarde la substanțe explozibile. Probleme cu gaborii? Pula! Îi dai o sută de vodcă și-ți dai pantalonii în jos să te pupe-n cur și să-ți mulțumească că l-ai omenit. Nu știu totuși dacă legalizarea vânzării petardelor nu a influențat cumva prețurile. Oricum, atâtea petarde și artificii n-am mai văzut în viața mea. Veselie mare, ce pula.

Din toate ferestrele apartamentelor, de la balcoane, femei, bătrâni, copii aruncând de la 0 vreo oră continuu petarde și lansând artificii. Țștia au rămas toți acasă, nu s-au dus nicăieri, în schimb și-au luat petarde. S-a tâmpit pipălu. Când se termină petardele, lumea se apucă de băut și aruncă sticle și pahare pe geam. De fapt, câte, ce fel de obiecte aruncă depinde de cantitatea de alcool consumată.

Se aruncă televizoare, frigidere, soții, soacre, bunici, tot ce vrei și tot ce pică sub mână. Se mai întâmplă să fie aruncați și bărbății care s-au făcut pizde și au uitat să-și arunce ei soțiile de la balcon. Spre dimineață când nu sunt în stare să mai bea, văd o imagine a unei mame atotputernice cum îi ia drăgăstos în brațe și îi lasă în aer. Și pământul se apropie tot mai mult, dar nu mai contează. Nimic nu mai contează.

85. Exchange

Piața Avram Iancu e plină de lume. Anul Nou va fi întâlnit așa cum trebuie. Se aud manele, dance, muzică de căcat, imnul. Imnul e mai potrivit ca niciodată. Să auzi *Deșteaptă-te, române...* când toată lumea e pizdă de beată. Toți mimează bucuria. Ceea ce e sigur este doar transpirația abundentă, lipicioasă, ce se răcește rapid. Avram Iancu cu mâinile de mărimi diferite, cu o mână mai mare ca el, de mare labagiu, cu o cușmă de bou, se ridică spre cer ca o pulă proastă, sau ca o sticlă de V33. Pare fratele geamăn al căminului XVI. Dacă și-ar vedea monumentul, Avram Iancu ar înnebuni încă o dată.

Oamenii din piață seamănă cu niște gândaci puturoși. Se îneacă în propriul lor căcat și totuși sunt atrași, fascinați de căcat. Beculețe în albastru-galben-roșu sunt peste tot, încep să te obsedeze, la fel și tricolorele, și tomberoanele în albastru-galben-roșu și creierele în maro, producătoare ale acestor culori. În piață se aud țipete cu la mulți ani și muie la unguri și trăiască Funar. Ți se face rău.

De unde-n pula mea atâția idioți? Dacă-i fuți în cur nu zic nimic dacă le bagi în față și un portret cu Ceaușescu, Funar, Vadim, Iliescu, Năstase sau un tricolor. Își simt onoarea lezată doar că trebuie să trăiască alături de unguri, deși dacă-l întrebi de ce naționalitate-i mă-sa, tace, vor să dea foc la țigani, să-i extermine pe toți, dar stai băi tată, ești cumva mulatru sau de ce ești așa de negru?, oare în mă-ta sau în tat-to nu curgea sânge de țigan? Tot ce urăști voi e de fapt în voi, vă urăști ca niște căcați veritabili propriul vostru căcat, dar căutați întotdeauna să îndreptați ura în exterior, vreți să vă negați tot timpul scârba de voi înșivă.

Clujul nu e decât un căcat împachetat în tricolor. Îl urăsc. Mă urăsc și pe mine că am rezistat să stau aici atât, mai bine în Sălăjan, mai bine în Colentina, mai bine în Chișinău, Detroit, sau la 8 mile-n pula mea! Mi-e silă de limbrici, de *țăranul de oraș cel mai prost animal*, mi-e greață de mă-ta băi căcatule că a scos

un așa avorton scârbos ca tine! Mă piș în gelul președintelui și mă cac în desertul primului ministru! Mă cac în NATO al vostru, în UE, muie!

În una din sărbătorile astea în Piața Unirii, care de fapt e Matei Corvin, dar era ungur, așa că e mai bine totuși Unirii, Mihnea luă un cearșaf, un spray, trecu printre transpirați, urcă pe calul lui Matei Corvin, luă sprayul și scris: JOS RASISMUL, JOS FASCISMUL, MUIE ADI PREMIERU' MINUNE, MUIE ILIESCU, FUCK FUNAR! Toată gândăcăraia și-au dus sticlele la râturile lor de muiști. Spre statuie dintr-o parte veneau gaborii cu pulanele ridicate amenințător, din altă parte - băieții cu pantaloni largi, din care scoteau bătele.

Toți aruncă petarde și artificii, e un delir general. Soldații pregătesc artificiile tricolore ale domnului Funar. Și cerul e tricolor, nu ai unde te ascunde. Nu mai înțelegi nimic din ce se întâmplă. Dacă ar cădea o bombă atomică acum toți ar crede că-s doar artificii.

Undeva în Gheorghieni, un elev din clasa a XII-a iese cu un rucsac dintr-un bloc. Totul a fost pregătit dinainte. Vecinul lui, un moș de vreo șaizeci și ceva de ani i-a spus că dacă are nevoie de vreo bombă, îi zice el ce trebuie să-i cumpere, legal, din magazine și o assemblează el. Cam la 200 de mii ar ieși bomba.

Acum are bomba în rucsac. Se apropie de școala lui. Învățați, învățați, învățați și iar învățați, vorba lui Vladimir Ilici. Ca-n bancul ăla: Vladimir Ilici îi spunea soției că merge la o adunare cu prietenii, prietenilor că se duce la amantă, amantei că trebuie să stea cu soția. Da' de fapt se urca pe bloc și învăța, învăța, învăța și iar învăța.

În zgomotul general al petardelor doi tipi intră într-un exchange non-stop, dau câțiva dolari, tipa se întoarce cu spatele să caute bani, unu' scoate un pistol și o împușcă în cap.

Peste tot doar artificii, o bucurie, o fericire mimată. Să bem și să ne bucurăm. Doar câțiva au planuri precise în cap, restul sunt purtați de fluxul și refluxul valurilor de alcool. Măine toți vor încerca să-și amintească. Măine e anul viitor. Măine toți vor fi mahmuri, vor avea mare sușneac și vor vrea să se dreagă, să se pohmilească, doar suntem oameni, ce dracu...

Apoi vor sta toți strânși în jurul televizorului, la știrile de la ora cinci, să vadă ce s-a întâmplat de fapt: președintele țării..., doi tipi înalți cu bătele..., premierul..., și-a înjunghiat soțul..., G. W. Bush..., și-a tăiat cu drujba vecinii de etnie...

86. Revenirea în forță a Albei ca Zăpada când Moș Crăciun nu era acasă

Peste câteva zile după Rev se auzi ușa de la lift bubuind. Apoi cinci minute de labă la yală, apoi ușă trântită, apoi picioare târâte. Greta! Pizdeț cu Timișoara! Zici că forțele infecte ale apartamentului se trezesc. Intră în camera lui Bob, se aud obiecte aruncate, mutări de mobilă. Iese cu borcanele pline de pișat. Le aruncă în chiuvetă, la baie. Uple și bucătăria pe lângă găleata de gunoi cu pungi cu ziare rupte, îmbibate cu excremente de șoareci. Apoi se apucă de plimbat cu mătura, teul și fărășul prin apartament.

Podeaua devine lipicioasă, papucii ni-s plini iar de gunoaie, pe care Greta le-a măturat, ca de obicei, în ei. Atacul cu obiecte aruncate și scăpate pe jos continuă. Greta scoate în coridor rafturile în care au fost șoarecii. E o armă biologică. Scândurile sunt îmbibate cu pișat de șoarece, parcă primești un baros în cap când ieși în coridor. Acum e în bucătărie, se aude cum bufnesc toate ușile mobilei.

Cum a pățit odată Greta. O chiriașă a făcut ceva de mâncare, Greta a văzut că a plecat, și-a scos și ea o farfurie, a umplut-o și s-a apucat să mănânce. Când chiriașa s-a întors și a văzut-o pe Greta leorbăind din mâncarea ei, a rămas mască. La care Greta: ți-am luat și eu un pic, să gust. Doar trebuie să se hrănească, ce are?!

Acum a plecat, n-a găsit nimic de mâncare. Dar se întoarce destul de repede. Iarăși uși trântite, obiecte căzute pe jos. Cum oare asta nu-și scapă capu-n cur?

Dar, alarmă! Apare la bucatărie cu nio... niohoho..., ceva între râs și groază. Începe să articuleze. Ioi, ce-am făcut, ioi! Ce-o să zică Bob, ioi! Nio-niuh-niuf-haha!! Șoarecii... niuh...

Cu greu, Greta începe să vorbească articulat. Vai, niuh, niuf, a ucis șoarecii! Știți, am mutat șoarecii din rafturi în acvariu și a... aia... mama doi a sărit din acvariul ei și i-a ucis pe ceilalți pui, că nu-i lăsasem cu mama unu. Vai, niuh... ce-o să zică Bob? Ce să-i zic lui Bob?

Șoarecii mici erau toți întorși printre ziare. Majoritatea erau mușcați pe gât, pe lăbuțe. Bucățile de ziar din **Piața** sunt toate pline de sânge. Scârbos. Dar oricum Bob nu mai găsea magazine care să-i ia animalele. Așa a mai scăpat de-o grijă.

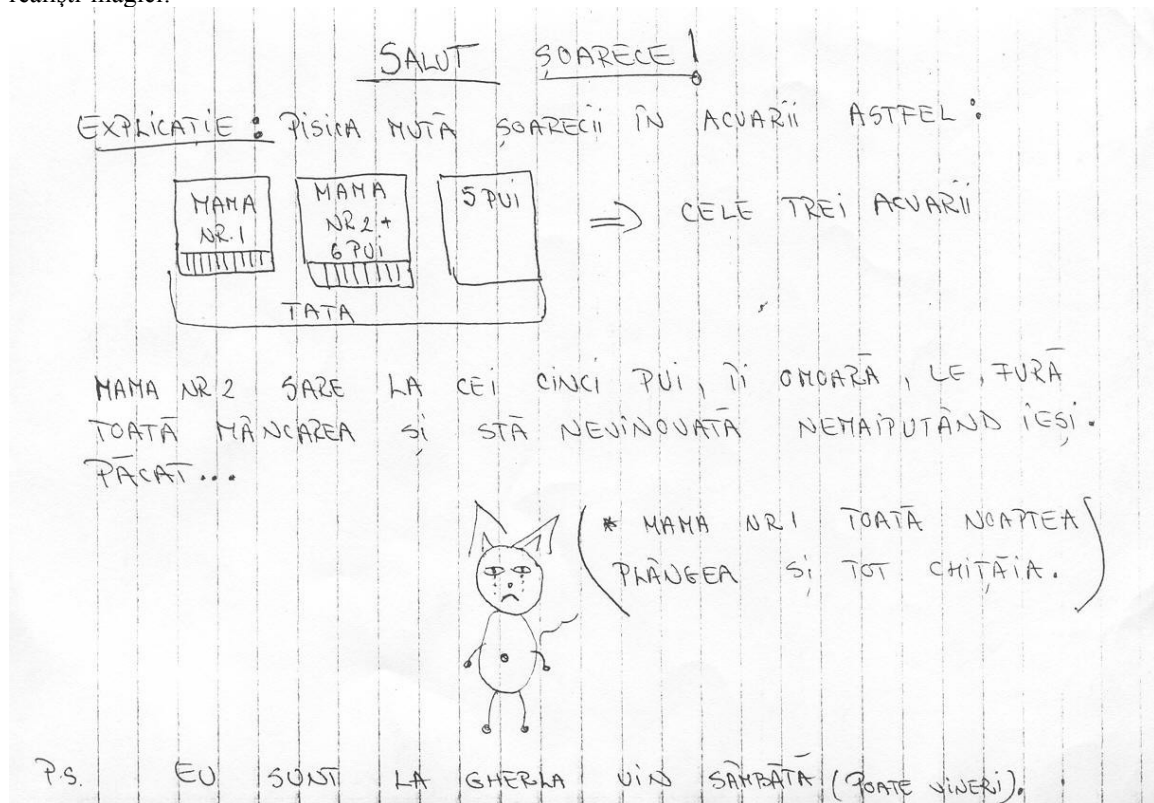
Ioi, zice Greta, ce să fac? Ce să-i spun lui Bob? Să-i spun că i-am dus la vreun magazin? Dar o să se ducă să-i vadă... Să nu-i spun că i-am mutat din raft și că nu știu cum a ajuns mami doi la ei? Ioi... niuh... niuf... ce să fac acum cu șoarecii?...

Dar problema a fost rezolvată rapid. Greta a intrat în cameră, a stins lumina, și luându-i frumos de codiță, i-a aruncat pe geam. Unu' a căzut pe pervazul apartamentului de sub Bob, altul pe parbrizul unei mașini. Ioi, nuhuhu, ce-am făcut!

În bucatărie bradul nu mai arăta așa de fresh în găleata pentru curățenie pe post de ghiveci, așa că Greta stinse iar lumina și aruncă și bradul pe geam. Apoi ne anunță victorioasă: ioi, nuhuhu, am aruncat și bradul pe geam! Bradul s-a odihnit o zi pe o mașină, apoi vreo săptămână jumate pe lângă scară, apoi s-a îndurat vreo babă să-l care la gunoi. Pe Greta o apucase mania de-a arunca tot pe geam. Dacă ar fi venit și Bob, probabil l-ar fi aruncat și pe el.

Problema ce să-i zică lui Bob despre șoareci rămânea actuală, mai ales că Bob cât de rapid plecase acasă, așa și se grăbea să se întoarcă. Peste câteva zile Greta ne anunță că pleacă la Gherla, să se întâlnească cu iubitul-iubitul ei. Așa că se apucă să-i redacteze un bilețel lui Bob.

Iată și bilețelul, construit cu migală științifică, fiind în același timp de invidiat de oricare dintre scriitorii realiști-magici:

Dar când s-a întors din Gherla Bob încă nu se întorsese. Așa că i-a spus oral. Bob nu s-a supărat foarte tare. Da-păi..., ce să-i faci, no... I-a iertat el și greșeli mai mari și, apoi, cum să te superi pe Greta? Chiar așa, no.

87. Cultură

Existența sufletului este incertă. Și, totuși, cum ar arăta sufletul, cum simțim noi sufletul nostru, dacă ar exista? Sufletul meu ar arăta acum ca WTC-ul în care s-au înfipt avioanele, sau, poate, ca un WC-u public.

Mă enervezi. Uneori devii o femeie sută la sută, de 3x Femeie, ca emisiunea aia a lui Tatu. Apropo, TATU e de la Tatu, sau Tatu de la TATU?

Vorba aia – mă ascund, dar tot spun ce vreau - te iubesc, dar tot o pizdă ești. Toate certurile astea dintre bărbați și femei par a avea ceva legat de sex, deși în aparență parcă n-ar avea. Acum privirea ta e ca atunci când vreau să te fut, iar tu: nici nu te gândești, animalule!

Cum zicea odată Mr. Peko când era ofțicat pe femei: ia mai futeți-vă și singure!

Nu ne-am mai certat demult, dar niciodată nu e prea târziu, blea, niciodată nu e ultima oară și totuși de fiecare dată e ca și ultima oară. Să nu te mai văd... bla-blea... faze ce mă plictisesc de moarte, te înjur și eu și-mi zic că te-ai tâmpit, apoi tare: ești o proastă, închide-te, gândește cu capul tău sec măcar un pic. Și războiul începe. E atâta căcat în jur că el nu poate să nu-ți intre și-n suflet. Totul în schimb e să știi cum și cui să i-l verși.

Mă enervezi. Mai ascultă niște **Paraziții**. Parcă văd că dacă nu mai zic nimic vreo zi două, îți iei bagajele și te cari. Zici: îmi pare bine că plec, ești...

Cel mai ușor mod de-a te căra, oricum trebuia să te cari. În fond e treaba ta. Cu sau fără e-mail-uri. Cu sau fără pupicuri. Tot aia e, dar parcă e altfel, nu? În rest, zi *pu-la-la*, zi *pula-la-la-la*!

Dragostea mea, ca să mă calmez, mi te imaginez pe la patruzeci de ani. Grasă, cu un halat uzat, plimbându-te prin bucătărie și bolmojind singură. Apoi zbierând în stânga și-n dreapta. Apoi uitându-te la melodrame, la cele mai tâmpite seriale. Doar ești femeie. Iar femeile..., pe lângă animalul transpirat, bărbatul sau porcul, e o ființă fără umor și cu idei puține, dar fixe. Fix pula!

Acum stai întinsă în pat și te uiți la un film de căcat. Acum știi că te uiți la filme de căcat, dar peste câțiva ani poate îți pierzi luciditatea, poate te faci manelistă! Suporterul nr. 1 al postului Acasă TV...

Du-te, oricum mă enervezi. Oricum te duci. Totul se duce la râpă.

Acum ar trebui să mă duc să mă îmbăt, să mă transform într-un idiot, să zbier și să caut să mă iau la harță cu cineva. Să-i bat botul cuiva ca să-mi treacă. Sau s-o iau eu în bot. Sau doar vreo sută-două de vodcă și un joint. Și să stau și să mă uit la tavan. Să număr stelele, să-mi pun în funcție acei neuroni care se trezesc doar la iarbă. Mai avem nevoie și de iarbă, ce pula.

Baruri pline de fum, cu mirosuri infecte, cu gândaci care urcă pe tine. Te îngropi printre căcați în căcat. Devii invizibil în căcat. Înconjurat de căcat, într-o țară de căcat, într-un oraș de căcat, într-un cartier de căcat, pe o stradă de căcat, într-un bloc de căcat, într-un apartament de căcat, într-o cameră de căcat. Asta e matrișca românească.

Mă duc la balcon și arunc cu sticle pe trotuar. Știi de ce românii nu aruncă chiar așa de multe televizoare pe ferestre? Fiindcă nu și-au cumpărat! Ei aruncă doar cu sticle și cărți, asta-i cultură adevărată!

Altfel, mi se rupe, nu mă mai enerva degeaba.

În camera ailaltă se aude și ăla, Bob, cu halterele. Nu știu cum dracu' face atâta zgomot. Le lovește continuu una de alta, de zici că are parkinson. Măcar de l-ar ajuta cumva, dar e oricum burtoș și flegmele îi zboară zilnic pe pereți când strănută. Măcar de i-ar scădea cineva o mie de la restanțele pentru apartament. Măcar de l-ar iubi mă-sa.

*„Tu plângi mie-mi vine să râd, e neplăcut
și te simt când mă-njuri în gând.
Tu plângi mie-mi vine să râd, e neplăcut
m-am tirat definitiv să nu mă dai dispărut!”*

88. Carii

Ne alegem prietenii, gagicile, oamenii cu care avem de-a face după imaginea lor. Contează enorm imaginea, ceea ce găsești la suprafață. Totul pornește de la fizic. Totul nu e decât o iluzie uneori până la urmă, așa ca-n bancurile cu blonde, dar asta nu contează. Căci când vrei să fuți o blondă, chiar dacă știi că e o imbecilă, asta nu contează, dacă arată bine. Doar o fuți, iar de vorbit – vorbești cu prietenii, sau citești o carte, sau intri pe vreun site.

Azi am văzut o emisiune cu Cărtărescu. Mi s-a făcut milă de el. Sfrijit, cu mâinile între picioare pe tot parcursul emisiunii. Un șoarece de bibliotecă. Dacă ar apărea mai des în emisiuni, elevii de la școală ar începe să se poreclească cu *cărtărescu* în loc de *bou*. Dar să-l las în zmeii lui.

M-am ramolit, dacă o mai duc în ritmul ăsta chiar am să ajung ca Mircică. Shit, de ce când vrei să faci o comparație cu Cărtărescu, trebuie să apară neapărat o cacofonie? Pe Cărtărescu cel puțin îl mai iubește cineva, mai are și prieteni cică, dar pe Bușina nimeni nu-l iubește, n-are nici prieteni, nici neuroni, are doar flori de mucigai pe pielea lui de cactus în viață, da' altă viață. Apropo, știe oare cineva cine e Bușina? Dar nici asta nu contează... Unu' chel, urât și bolnav, cu bube-n cap și cam atât.

Așa că încep să alerg în jurul lacului. Orele de la computer să scadă cu una de alergat. Am nevoie de forță, am nevoie de claritatea gândirii, nu vreau să rămân cu toți neuronii morți și să mă trezesc într-o bună dimineață, așa ca în domnul Kafka, un hipidiot.

Căci oamenii sunt urâți, proști, bolnavi și rahitici. Când cineva cascade gura și vrea să-ți spună nu-ș-ce înțelepciune și tu-ți dai seama de asta după expresia feței lui, și observi că din gura lui pute, că dinții i-s cariați, îți vine să-l trimiți în pizda mă-sii la dentist și doar apoi să vină să stea de vorbă cu tine.

Nu contează dacă ești un bou, dacă arăți bine e cool. O să fii iubit și poți fute multă lume pe chestia asta. Iar lumea se va lăsa futută și singură va desface picioarele. Îți imaginezi cum ar fi stat lucrurile dacă Bin Laden arăta nașpa? Toată lumea l-ar fi urât, i-ar fi scos în evidență defectele. Dar dacă îl așezi alături pe Bin Laden și pe Bush cine pare a bou? Nici măcar nu e nevoie să răspund. Cu cine se fac postere?

Așa că bagă tată un joint, stai la computer să-ți trezești armata neuronilor și dup-aia bagă și un jogging. Dacă ești scârbos, măcar sănătos să pari, dacă ești femeie - să-ți scadă celulita, să nu arăți ca o vacă. Da, și nimănui nu i-ar strica o scurtă vizită la dentist, și, eventual după asta la psihiatru.

Cât de mult contează imaginea îți poți da seama după sfîntenia cu care JLo își păzește curu', pe care se spune că și l-ar fi asigurat cu o sumă imensă. Probabil din cauza asta a și fugit de Puff Daddy, se temea să nu-i istovească curu' ei de Bronx cu o pulă mare neagră.

Oamenii și pula...

89. Artă

Este prima expoziție a lui Fane. Ne-am adunat toți ăia care zilnic ne întâlnim în 178, golim sticle de V33, le aruncăm pe geam, facem bulibuleatoare din sticle de plastic și ne spiritualizăm după beții de căcat.

Peste vreo două ore trebuie să înceapă. Până atunci avem trei sticle de V33, o cola. Am făcut un cerc și sticlele circulă. Totul se încălzește, sticlele se termină, cineva aduce altele.

Günter tocmai s-a întors din Germania. Este cel mai serios, dacă te uiți după aparențe. Matrix e computerist, fan Adrian Copilul Minune, da' e băiat bun în rest. Gogu e cu prietena lui, e foarte calm, prietenos, n-ai zice că ăsta e aceeași persoană cu ăla care băga bormașina în cutiile din parcurile Parisului. Canceru, ca să fie în starea lui zilnică, dă pe gât cât mai mult. Și din tăcut și politicos devine porc, vrea să le vorbească la toți odată, nimeni să nu-l întrerupă, că altfel începe să pizdească și mai tare. Vovka e cel mai vesel, și-a adus una dintre cele cinci prietene de-ale sale și se gândește când să se întâlnească cu următoarea.

Bă, ar fi timpul să punem pe pereți lucrările, zice cineva. Hai încă o sticlă și dup-aia. Lucrările lui Fane sunt făcute pe niște foi A4, lipite pe altele A3. Le-a făcut la computerul lui Matrix, în 178, atunci când toți erau vafli, iar el nu, sau a doua zi la mahmureală, când nu erau strănși încă destui bani pentru a începe din nou carnavalul.

Apare și Kopkil, credeam că nu mai vine. Îi spuseseam și lui să aducă niște lucrări. A adus. Le lipim pe toate pe pereți. Ne așezăm iarăși în cerc și se deschide o nouă sticlă. Bă, să nu vă faceți varză, zice cineva. Nu, bă, nu, doar ne încălzim.

Bă, Fane, nu-ți pui titluri? Kopkil, tu ce zici? Nu știu bă, scrieți și voi ce vă vine în cap. Așa că pe rând cineva se ridică și scrie pe marginea albă a desenelor ce-i trece prin cap.

Lângă celebrul *Lupulanus Vulgaris*, a' lui Fane - desenul care într-un an a fost desenat în camera lui pe tot peretele, în alt an pe pereții coridoarelor - acum se adună niște inscripții:

NU MĂ MAI RIDIC DIN PAT PENTRU CĂ MI SE PARE CĂ M-AM CĂCAT DEJA
Günter

E bine în cur?

- Băi, Yo, are rost să-i scriu titlu'?
- Nu, Fane, e bine și-așa.
- Hai să-i dau un titlu, totuși, dar de fapt dă-o-n pula mea de fază, mă cac.

În mijlocul inscripțiilor e *Lupulus*, stând în cur, cu limba atârându-i printre dinți, cu pula sculată.

Lângă un cur cu o pulă-n el, sub care scrie ***LIFE IS A BITCH!!! N'EST-CE PAS?***, se adaugă:

În fiecare sâmbătă primesc pachet de acasă!

am pățit-o cu pachetu'... faza e că mă dor cartofii

TEORIA RELATIVITĂȚII: TĂT ÎN VIAȚĂ E LEGAT DE JIN ȘI SĂX

AȘA AM VĂZUT IO ȘI CU BOGDAN LA O BEȚIE

Pe altul cu o molie lângă care e o grămadă de sticle scrie:

<TOȚI PRIETENII MEI SUNT OBOSIȚI>. PULA MEA, MAI SCRIEȚI ȘI VOI

Cineva dă titlu' și lucrării cu o cameră din XVI, foarte asemănătoare cu o cameră de pârnaie:

Günter mi-a zis să-i zic „O seară fericită”. Canceru zice că io m-am excitat. N-am scris bine. Günter iar îmi zice să-l denumesc „dă-l dracului de metrou”. Faza e că pe Canceru mă-sa îl ostracizează. Yo a trecut pe lângă mine.

Dar lucrarea care reprezintă cel mai bine atmosfera din 178 e una cu tot felu' de legitimații de-ale noastre, cu comentarii:

MAICĂ-MEA A DAT CU BANU: SĂ FIU SAU SĂ NU FIU, > ACUM SE BUCURĂ ȘI REGRETĂ.

VISURILE MELE SUNT -
GÂNDURILE MELE SUNT -
CONȘTIINȚA MEA ESTE -
Oricum culoarea mea preferată este negru. da.

Pula este o kestie relativă.

Ai venit din Germania?
Nu!

ERAU LANȚURI ȘI-O CĂTUȘĂ MĂ ȚINEAU LEGAT DE UȘĂ.

KAZIERU?!... ?!

Băga-mi-aș pula!, că asta e legitimația mea!

- Ai un bon de masă?
- Luăm vodcă și țigări?
- Și țigări!

NU-I AȘA CĂ GÂNDESC?

DA' SERIOJA ZICE CĂ ȘI PLANTA GÂNDEȘTE.

TOT IO: CULOAREA MEA PREFERATĂ LA OCHI E ROȘU ȘI MĂ FUT.

IO NU!

Tricou' ăsta a început să put-a mort. Da, mă!

BĂI, AZI NOAPTE AM DORMIT CU CIOCANU' ÎN PAT, PREFERAM ... O FEMEIE.....

NU ȘTIU DE CE TAVANU' E SUB MINE.

UCIDEM CALU'?

ĂGZIBIȚIONISMU ĂSTA E TARE DEZVOLTAT ÎN REPUBLIKA MOLDOVA.

AM 4 PRIETENE; ȚECHOE CIOBO, BLEA.

VREAU ȘI EU UNA.

Să-mi bag pula dacă azi noapte n-am visat 2 zimbri că mă fugăreau și io m-am ascuns după un garaj.

ODATĂ TAICĂ-MIU MI-A ZIS: „BĂIATU MEU EȘTI MAI BEAT DECÂT TĂTIKU.”

A! KAPUCINO??

NU.

FANE A BĂUT?

FANE A BĂUT.

Dinozaurii alergau spre masă. Pe masă erau tot felu' de bunătăți.

Printre toate astea și fețele noaste de pe legitimații. Toți oameni serioși, sobri.

Am mai lipit pe pereți și e-mail-uri. Pe un desen de-al lui Kopkil scria:

MI-AM DAT ASEARĂ FOC PE ETAJERĂ.

Lucrările lui Kopkil erau inspirate din istorie și reviste porno. Pe lângă fufe care sug pula, inscripții de genu': BĂRBAȚII SE CONFESĂZĂ; ATUNCI CÂND M-AM NĂSCUT AM FOST CONDAMNATĂ!; A RĂSĂRIT SOARELE ȘI ÎN VIAȚA MEA!; PENTRU CĂ TU, FIUL MEU SĂ FII ÎN FORMĂ etc. Inscripțiile lui sunt tăiate direct din ziare. Bob le studiază cel mai atent.

Totul este gata. Apar și băieții de la **Luna Amară**. Beți? Nu, nu înainte de concert. Vin și spectatorii. Günter zice: trebuie să începă, nu? Mă duc să iau ceva de băut.

Microfoanele sunt gata, începem: *Bună seara, și bine v-am găsit dragii mei...*

90. Log off

Toți sunt varză. Pe playlist merge Marilyn Manson, la cas – Eminem, la televizor e 13/14 în reluare.

Fane stă rezemat de perete, cu casca pe urechi. Își lovește ritmic picioarele și dă din cap. Ascultă **Paraziții** și bea dintr-o sticlă. Bobdylán vorbește cu italienii lui în română: auzi, bă pulă, zici că vrei o muie? Ția gesticulează și chițăie, zici că-s poponari.

Un bulib se plimbă prin cameră. Trag din el și cei care ziceau că s-au lăsat, și cei anti, și alcoolicii și Bob care era tare supărat și a băut lichior până a găsit un scaun și s-a băgat sub el.

B & A văd la balcon niște schiuri și se încălță și ies pe scară. Zăpada e numai bună pentru schiat. B sare cu schiurile în aer, face o curbă, evită pietrele, mai face o curbă printre niște copaci. Viteza îi amețește pe amândoi. Vântul le intră în ochi, le arde obraji. Soarele aproape că s-a dus după munți.

Pista e lungă, nu se mai termină, A îi strigă pe ceilalți să vină și ei. Nu mai aude nici un răspuns. E doar vântul, zăpada, viteza și direcția. Cam atât. Da, și B care e ba înainte, ba înapoi. Pista parcă se tot lungeste.

La un moment dat B vede în fața sa o prăpastie, încearcă să devieze cumva de la traseul care-l duce direct în ea, dar are viteză prea mare, nu reușește, așa că simte cum cade în gol, se lovește de ceva, simte cum și A cade peste el.

Încearcă să se dezmeticească. Au căzut cu tot cu schiuri în holul unui apartament, peste o babă cu teu. Asta probabil că ieșise să vadă cine face atâta gălăgie și tocmai atunci băieții au intrat cu schiurile peste ea. Se ridică amândoi greu, sunt speriați. Se uită la babă, nu are parcă nimic, respiră, dar nu mișcă.

Mai trag o tură cu schiurile până la primul telefon public, chiar în stație, unde oamenii deja așteaptă somnoroși primele trolee și autobuze care să-i ducă la slujbele lor de căcat. Cheamă o ambulanță.

Se întorc speriați în apartament, vorbesc amândoi odată, dar, oricum, nimeni nu-i mai ascultă. Așa că se culcă și ei pe covoraș și adorm.

Dimineata se trezesc și-și amintesc de accident. Își iau un buchet mare de flori și merg la urgență. Li-e frică să nu fi murit baba. Ajung acolo și întreabă pe-o asistentă de baba lor adusă spre dimineată. Umblă dintr-un cabinet în altul până în sfârșit ajung la un medic ce-și fumează calm trabucul sorbind câte-un gât de coniac.

Știți, ieri a fost adusă aici bunicuța noastră. De-abia am aflat și am venit să vedem dacă totul e în regulă, trăiește?

Trăiește, nici o grijă... va mai trăi încă mult, e sănătoasă tun... dar am schimbat-o în altă parte a spitalului, se pare că judecata nu-i mai e limpede...

Poftim? Ce s-a întâmplat cu ea?

Înțelegeți, atunci când și-a revenit, i-am făcut un control amănunțit, nu avea absolut nimic, dar când o întrebam ce i s-a întâmplat ea îmi răspundea doar una... Că ar fi ieșit pe hol și că au lovit-o niște schiori, niște băieți care schiau pe scări... Așa că am transferat-o la nebuni...

91. La femei

Dragostea sau mai degrabă atracția asta patologică către animale nu-l caracterizează numai pe Bob. El e, doar așa, un exemplar din clasa zoofililor, dintre ăia care o iau ușor pe ulei.

Marquez povestea despre un vecin de-al său. Ța are un motan. E înnebunit de motan. Are spre patruzeci de ani și n-are de gând să se căsătorească. Pur și simplu nu-l interesează. Unica lui obsesie e motanul. Toate poveștile lui încep și se termină cu motanul. Are o lesă pentru el, ies împreună la plimbări. Motanul desigur că miaună, nu-i place să fie legat, dar Ța i-a frică să-l dezlege, că poate iar îl pierde.

Că motanul, când reușește să se elibereze, fuge și nu se mai întoarce de bună voie. Marquez i l-a adus de vreo două ori. Prima oară i l-a găsit într-un copac, altă dată l-a găsit într-un șanț. Pis, pis, pis! Motanul, miau, miau!, și se apropia încet. Și atunci Marquez: poc! una în cap, asta după ce prima oară îl prinsese și îl zgâriase tot.

Așa că acum când îl prinde îl anesteziază cu vreo două palme și apoi cu încetul îl duce la stăpân. Ăla nu mai poate de fericire când își vede animalul. Pisiucu', răuțu', bla-blea. Îi leagă funia și mai strâns de gât, să n-aibă șanse să scape și dă-i plimbări cu mâța târâtă după el.

Nu știu ce au zoofilii ăștia cu plimbările. Și Bob se plimbă ca nebunu' cutreierând câte vreo trei cartiere în lung și-n lat. Când îl întrebi de ce se plimbă așa a proasta îți răspunde sobru, scremându-se din burtă: meditez! Blea, meditația pulii...

Dar spre deosebire de Bob ăla nu are complexe în fața femeilor, își tot aduce câte una, dar chiar și atunci pe primul plan rămâne tot pisiucu'. Își adusese odată una și o futea în poziția caprei. Și la un moment dat simte parcă așa o atingere ciudată la ouă.

Când se uită, vede că pisiucu', când vede cum i se bălângănesc ouăle, îi dă în joacă cu lăbuța peste ele. Pentru mujicioc - mai mare bucurie! Îți dai seama, futai în trei: femeia pe post de capră și motanul pe post de Serena Williams cu ouăle!

Ăla zicea că după partidă și-a luat motanul pe măciucă, să-l răsplătească pentru serviciul adus. Pisiucu'!

Când povestea toate astea, Marquez l-a întrebat pe Bob dacă nu-i trebuie și lui un pisicuț. Ne futeam de râs. Apoi Bob a tăiat-o și Marquez a zis că, mai știi, poate la Bob șoarecii îs pe post de pisic, că atunci când o pune pe Greta capră, șoarecii se cațără unul peste altul până la ouăle lui Bob și-i dau cu lăbuțele!

Sau atunci când Greta îl pune pe Bob capră! Nu se știe niciodată. La Bob oricum jocul cu șoarecii e ceva patologic. De când se trezesc, Bob îi ia în mâini la plimbat, dintr-o mână în alta, zici că face antrenament pentru labă.

Se plimbă așa din bucătărie în baie, în camera lui câteva ore, apoi își trânteste ușa și se aude bolmojind încă vreo trei ore: șoarece, șoarece, ce faci, șoarece? Mami, stai cuminte! Mami, nu! Și tot așa într-o veselie. Și revistele lui porno, cu pulele tăiate de Greta, sunt tot mai jalnice pe zi ce trece. Așa e și psihicul lui Bob, care de la douăzeci de ani începe să se transforme într-o babă.

Mai auzisem de unu' la Chișinău, care părea normal, nu avea complexe nici cu femeile, nici cu altceva. Lu' ăla îi plăcea să fută oi. Zicea că nu se poate compara o oaie cu o femeie. Că cel mai fain futai e cu o oaie. Ăla-și alesese o oaie pe post de femeie, dar majoritatea își găsesc femeie pe post de oaie.

Chiar, oare Bob în ce categorie se încadrează? Mai precis, pe post de ce? Șoarece?...

Mai știam doi mari prieteni, ambii debilos. Într-o zi unul dintre ei mi-a spus că el are multe oi, iar prietenul lui are vreo șapte gagici. Așa că s-au înțeles până la urmă să facă barter: să schimbe o femeie cu o oaie.

Cum făcea domnul Bușiniță într-un articolăș, în notițele lui de sanatoriu, îi împărțea pe toți oamenii în câteva îndeletniciri de bază: culegători, vânători... El se băga pe sine la vânători, mă rog, nu știu ce fel de vânător o fi el, dar mai știi? Câteodată și leul se sperie de căcat...

Bob s-ar încadra bine la păstori. Mi-l și imaginez cu un toiag, privindu-și oile, alegând una pentru futut seara. Asta i-ar explica oarecum comportamentul de acum. Bob – cioban, amicu' Gretei, crescător de animale.

92. Insert

Nici nu mai știam cine stă în 178. Atunci, când iar am ajuns în XVI mi-am zis: e pentru ultima oară, chiar că n-o să mă mai întorc aici. Așa mi-am zis de fiecare dată. Dar asta e. Chiar și Fane după ce a stat o lună cu Kopkil în chirie la un sudor a hotărât că tot mai bine e în XVI. Măcar acolo barurile sunt pe loc. Și bei cu prietenii, nu cu un sudor diliu.

Nimerisem într-o cameră faină. Cu Moreaku de la Business, un puști de la Drept și un prof de teologie, care stătea în cămin în locul fratelui său. Camera era OK, nu se organizau show-uri în ea. Mă enerva doar Popa, care sâmbăta, duminica de dimineață pune radioul la posturile religioase, cu zbierături de popi, de ți se făcea silă de viață. În rest Popa era de treabă, mai ales că toată ziua sta la gagică lui.

Pe primul pe care l-am văzut în camera care urma să fie a mea era Moreaku'. Moreaku' era un copil, îi plăcea să pizdească tot timpul, în 15 minute mi-a povestit toată viața, ne-am și înțeles ca eu să-l învăț rusa, iar el pe mine țigăneasca. Avusese o gagică țigancă, de la ea învățase. Era pe jumătate moldovean, jumătate bucureștean, dar părinții i se mutaseră în Ardeal. Student la Business, dar visul lui mare era să devină marinar, îi plăcea mult marea. Parcă avea ceva unchi marinar, de acolo i se pornise huiu'.

Stătea toată ziua rezemat de perete și povestea despre mare, despre cum o să facă el ca să ajungă marinar. Seara se apuca să facă exerciții la mate și fizică, pentru la anu', zicea el, când va încerca iar să intre la Marină. Avea multe poze și postere cu mări, corăbii. În puținele momente când tăcea se uita gânditor la ele.

Cu timpul, cu cât vorbea mai mult, Moreaku începea să povestească și mai mult. Naturalețea cu care povestea unele porcării mă făcea să-mi amintesc de Bob. Bob mai venea uneori pe la mine la cămin. Dacă eu nu eram acasă, Moreaku îmi spunea: a fost unguru'. Care ungur, bă? Unguru! Nu știi de unde dedusese Moreaku că Bob e ungur. Nu e ungur?! Îi explicasem că Bob nu e ungur, dar pe Moreaku nu-l interesa, așa că Bob a mai căpătat o poreclă. Auzi, iar a fost pe-aici Unguru!

Moreaku avea o iubită platonice, cu aia făcea nu-ș' ce meditații, mai mergeau la câte-un suc. Îi avea câteva poze pe care și le ținea în acte. Gândindu-se la ea, imaginația i-o lua razna, nu-l mai puteam opri: ce i-aș scoate castraveți din pizdă cu gura! Sau căpșuni! Nu, mai bine măsline.

Asta era de-abia prima fază. Nu credeam că e în stare cineva să-mi provoace greața, dar Moreaku a reușit cu poveștile sale. Imaginația lui avea o creștere gradată, de la castraveți în pizdă ajungea la omletă, fasole tocată, parizer... Își imagina numai porcării: auzi, da' să o fuți în cur pe una care tocmai vrea să se cace! Să-ți scoți pula plină de căcat și de bășini! Sau pe una cu mult păr pe cur! Să-ți scoți pula plină de căcat și păr!

El spunea că femeile se gândesc toată ziua la pulă, auzi, n-ai observat că toate femeile au un tic, să dea din picioare? Se și imaginează cu o pulă-ntre ele!

Mi-a povestit și din experiențele lui. Cum s-a sărutat prima oară. Tipa aia și-a băgat limba în gura mea, mi-am băgat-o și eu. Mi-am rotit limba așa prin gura ei, până mi s-a făcut greață, atunci m-am dezlipit de ea și am scuipat.

Morekului îi era frică să se atingă de iubita lui platonice. Pentru a-și satisface nevoile el avea altă metodă. Avea o tehnică de-a descoperi marile doritoare de pulă din grupa lui. Când i se părea că găsește o suferindă din lipsa pulei, fie ea cât de urâtă, Moreaku sărea voluntar. Până la urmă oricum i se făcea greață și lăsa totul baltă.

Atunci venea în cameră și se apuca să zbiere toată ziua, non-stop: MĂ DOARE-N PULĂ! MĂ DOARE-N PULĂ! Bucata era din **Paraziții**, dar el zicea că e a lui, că el a descoperit-o când stătea în căminele din Obs, în timpul sesiunii.

Am auzit odată la baie pe doi care discutau: ai auzit bă, a fost ieri o curvă la noi pe etaj, tot zbiera: mă doare-n pulă!

Adevărul e că Moreaku făcea un glăscior dulce după melodia *O sole mio*. În fond, care ar fi deosebirea de glasul unei curve?

Al treilea, Cornel, în anul întâi la drept, învăța toată ziua. Toți îi prevesteam că o să se tâmpească la cap, că n-o să mai reziste. Sta la masă și învăța. Uneori cu glas tare. Dacă bătea cineva la ușă, nu auzea. Cum îmi spunea odată Fane, că a bătut la ușă, nu i-a răspuns nimeni, a deschis, Cornel învăța mai departe. L-a întrebat pe unde sunt, dar a auzit doar niște propoziții de drept constituțional sau civil. În sesiune mai sta și în sala de lectură, iar în timpul semestrului doar în camera noastră și a unui coleg.

L-am văzut doar o dată beat. Se dusese la un chef cu colegii săi. Se făcuse muci. Acolo mâncase un pumn în bot de l-au luat apele, că se lega de toți. L-au adus colegii în cameră. Țipa ca nebunu', că-l omoară, că-l prinde el. Apoi s-a apucat să borască. A umplut ligheanul. Colegii lui de grupă aveau grijă de el ca de un copil. Nimeni nu-l văzuse niciodată în halul ăsta. După ce i-a trecut supărarea, Cornel s-a apucat să cânte din *Linkin Park*. Asta m-a dat gata.

Popa era cel mai sobru dintre noi. Nici el nu se prea maturizase, când sta în cameră ne povestea cât de tare era el la seminar, că și acum toată lumea povestește de el pe-acolo. I-ar fi închis gura și lui Ion Creangă, cu amintirile sale cu nuanță de cyberpunk.

Iar de iubiri: ce să mai vorbim? Îl iubea toată lumea. Cele mai faine gagici, toate erau moarte după el. Ne arăta albumele lui, cu colegi, colege, iubite. Cam slute erau, săracele. Și lui îi plăcea să povestească, dar era mai mult plecat la iubita lui, la care se ducea direct după ce termina de predat la liceu. Ne spunea că și ea nu mai poate din cauza lui, ca a vrut să plece în Americi, dar ea nici nu i-a permis să pomenească măcar de așa ceva. Cum s-o lase singură, că doar nu poate fără el?!

Toți trei erau băieți OK. Cea mai liniștită cameră din XVI, din câte am stat eu, și nu am stat în puține. În cameră nu se bea, nu se fuma. Nu era nici o problemă, trebuia să cobor doar un etaj, la 9, în 178. Acolo se făceau de toate.

Vizavi de noi era camera lui Kopkil. Cu el în cameră mai stătea Bogdan, un moldovean ochelarist care a venit în Cluj fiindcă aici era la fuckultă iubita lui. Un an a lucrat la un laborator foto, de unde-și făcuse o colecție impresionantă de poze cu tot felu' de labagii cu pula sculată, cu prostituate sau pur și simplu cu pizde amatoare. Unele erau de-a dreptul gretoase, de exemplu o ȝigancă grasă, da' grasă-grasă, peste 100 de kile, goală în vană. Mai încăpeau pe lângă ea vreo trei litri de apă și ăia printre straturile de slănină... Sau altă poză: o prostituată într-o mașină, goală, cu o cicatrice pe toată burta... Pozele alea ar fi bune pentru un album destinat turiștilor care vin în România. Bogdan apărea rar în cameră și atunci cobora repede în 178, să se facă muci, repede, cât e fără iubită.

În camera aia mai era un rocker, Gabi, ăla nu făcea duș cu lunile, iar atunci când se risca, totuși, își spăla părul cu motorină sau cu benzină. Odată Kopkil se ofica că a văzut în cameră un purec, în pula mea, cred că-i de la nespălat!... Mai era și Cristi Vaștag, zicea că e nepotul lui Feri Vaștag, dar nimeni nu-l credea. Mai povestea că înainte mergea periodic la sparinguri prin Ungaria, să mai scoată un ban. Cristi avea un cunoscut care umbla cu o fostă iubită de-a lui. Una blondă, nenaturală, dar mai rău ca alea naturale din bancuri. Când odată Kopkil s-a întors în cameră i-a găsit pe iubiței în toiul futaiului, în patul lui: ce pula mea căutați în patul meu? Cristi ne-a spus...

După acest incident prietenii lui Cristi s-au mutat cu totul în camera lor. Kopkil era tot mai iritat: îți dai seama, mă trezesc noaptea și aud ceva de genu': nu mă mușca, sau așa ceva, îmi ridic capul și ce crezi că vâd? Blonda ridică cearșaful, mă privește direct în ochi cu ochii ei fermecători, cu pula-n gură! Crezi că s-au mutat? Ei, pula...

93. Contor la cap

În ultima vreme controalele de droguri se fac tot mai des. De zici că golanii i-au furat iarba președintelui și mujiciocul s-a supărat așa de tare că a trimis toată mentura să i-o caute. Auzi de faze ca-n filme, cu spartul ușilor la cinci dimineață, percheziție corporală și din alea.

Pe un prieten de-al lui Buru l-au prins în Pub cu un pachet de chibrituri cu iarbă, faza nașpa a fost că l-au luat la mentură pentru huliganism, că la întrebarea ce are în cutie a răspuns că iarbă. Însă apoi au descoperit că, da, băi, chiar e iarbă. Căci și la mentură se mai găsește câte-un amator, câte unul care știe.

Ca să scape, a ajuns la nebuni. Acum nimeni nu mai poate vorbi cu el, până să scoată două vorbe zici că trece și un veac de singurătate. Dacă vrei să încerci doza limită, înainte de pășirea în neant, du-te frate la balamuc, ți-o administrează ăia. Doar că acolo nu se numește drog, se numește medicament.

Să fie oare și în asta o explicație a călugăriei lui Baston? E greu de răspuns, l-am cunoscut doar după ieșirea sa de la Socola.

În fine, toți ar trebui să ajungem la nebuni, n-am văzut nici un om sănătos la cap. Nebuni după pizde, pule, bani, mâncare, animale, alcool, filme, telenovele, droguri... Toți sunt nebuni. Depinde doar de doză. Unii au o nebunie de prost gust, care provoacă ura, scârba. Mai sunt și nebuni haiosi, ăia sunt faini, dar nu mult timp. Dar nimeni, dar nimeni-nimeni nu e de suportat mai mult timp. Toți îți provoacă greața, sila.

Toți merită măcar doi pumni în bot, cum zice Fane. Am cunoscut totuși pe cineva fain – câinele meu. În rest - futuți și cretini. Că te mai poți înțelege cu câte-un futut și cretin asta e altă treabă, căci și șoarecii se fut între ei, de ce n-ar face-o și doi idioți?

Cât de imbecili sunt toți îți poți da seama după scenele din unele familii. În special la intelectuali, dar nu neapărat. De exemplu, într-o cameră, mama și tata discută despre Aristotel din prisma lui Heidegger, iar în cealaltă fiul își bagă în venă, apoi are convulsii, borăște tot. La acel moment părinții lui ajung la Cărtărescu.

Sau ca în cea mai modernă familie pe care o cunosc: tata – prozator, mama – poetă, fiica – ultima curvă, fiul – poponar. Tata-și bagă pastiluțe, că are hepatită, mama-i alcoolică, de se pișă și se cacă pe scară când se întoarce de la facultate, unde e profesoară, fiica tot aduce diferite rase, câteodată câte mai multe de-odată în camera ei, unde în același timp suge pula și se fute-n cur. Când se nimerește câte-un poponar sau bisexual, îl cheamă și pe frate-so, care și el e întotdeauna gata de acțiune. Cu toții se cred doar postmoderni – și au dreptate. Când fiica face cadou lu' tat-so câte-un pachet de țigări, uitate de nu-ș-ce idiot, ăla e mort de bucurie, îi zice lu' nevastă-sa care își caută cu limba sperma instalatorului în măsele: uite, dragă, ce noroc avem cu fiica noastră! Așa mai rar! Doar vezi și tu la televizor!...

Zilele trec așa, prostia și tâmpenia avansează, nu au cum să se oprească. Și mi-e frică, mi-e frică când sunt pus în situații penibile, mi-e frică atunci când uit, când încep să am plăcerea să lovesc, sau să nu lovesc, mi-e groază că orice aș face tot nașpa e, tot aia e. Da' de fapt mă doare-n pulă, mi se rupe de ce mi-e frică – și de asta mă tem. Asta în zilele după multă iarbă, multă cafea și țigări.

În zilele când nu mă mișc de lângă computer și nu scot nici un cuvânt. Iar tu stai alături, te uiți la televizor, la filme italiene cu multe futaiuri, dar unde până la urmă totul e ca lumea, totul e everybody, ca să-mi amintesc o vorbă ce ține de superstiție...

Am și trecut de ziua în care toți și-au ieșit din minți.

Oamenii normali beau sodă caustică și-și taie venele în timp ce se uită la comedii și se țin de burtă de atâta râs. Oamenii intră cu avioanele în blocuri și sunt fericiți, știu că moartea e cel mai important moment al vieții lor. Sau, vorba colegului meu de bancă din școală: le-am încercat pe toate, acum mi-a rămas doar să fut și să mor.

94. 178

178 era asemănătoare cu camera în care am stat cu Tataie. Doar că nu era camera mea. Și, totuși, nu trebuia să fac cunoștință cu cineva de fiecare dată când intram în ea. Prima beție pe care am făcut-o acolo a fost chiar înainte de a mă muta iarăși în XVI.

Trebuia să mă întâlnesc cu Dosty, chiar într-un bar de pe Piezișă. Și am hotărât să-l chem și pe Fane. Iar Fane era mai mult în 178. Acolo tocmai se strângeau sticlele goale de sub paturi și se hotăra cine să meargă jos să le umple. Așa că Fane a zis că mai dă-le-n mă-sa de baruri, ia-l și pe Dosty și hai aici.

Vin, bere, vodcă, toți s-au făcut muci. Eu parcă am vrut să mă bat cu cineva, tu te-ai enervat și ai ieșit, așa că și cu ajutorul lui Fane m-am liniștit un pic și am ieșit să văd unde ești. Dosty povestea despre scriitori poponari, despre tot felu' de animale. În jurul lui se adunase un cerc care beau și ascultau în tăcere. Alții ocheau cu cuțitele-n ușa. E o altă boală-n XVI. În altă parte se dansa. Spre dimineață unii au început să borască. Canceru, cum ne-a văzut prima oară, a prins ocazia să ne povestească tot. Că are veri în Spania, Portugalia și că vrea să ajungă și el pe acolo. Până atunci însă - să se ducă mâine la serviciu, e prima zi când trebuie să fie asistent la un spital.

Canceru era foarte politicos, numai să-l asculți. Când a auzit că te doare capu', s-a dus și a adus o tabletă efervescentă, pe care o luase de la Psihu. Psihu era psih pe bune. Trebuie să menționez că era și el student la litere. Ăla o să devină un prof bun. Vorbea întotdeauna foarte patetic, aproape că îți dădeau lacrimile. Îți dai seama ce interpretări o să dea la școală, sau, mai știi, poate la vreo fuckultă! Psihu avea un dar de a-ți stârni atât mila, cât și de a-ți irita nervii.

Canceru stătea atunci în cameră cu Psihu. Mai târziu se mutase și el în 178. Cineva a furat de la ei din cameră ceva lanțuri de aur sau bani, nu mai știu. Vă dați seama ce emoții pe capu' Psihului. Avea în perioada aia o față de Sherlock Holmes care e pe urmele criminalilor. Îi bănuia pe toți. Noroc că până la urmă l-au prins pe pulică ăla, care fura din mai multe cămine, așa, de pe la cunoscuți, că altfel Psihu s-ar fi transformat în Hanibal III, sau Rambo XVI!

Vovka tot povestea despre gagicile lui. Zicea că le spune direct când le agață că are mai multe, dar ele parcă nu-l cred: du-te băi, ce te dai mare! El îi dă bătaie cu metodele lui contraceptive, că mă-sa de când împlinise vreo paispe ani îi dăduse un prezervativ și un teanc de cărți de specialitate.

Fane era peste tot, dar mai ales lângă sticle. Când alcoolul îi ajungea în vene, încruntarea, sila i se transforma în veselie sprintenă. Fluiera atunci și da din cap după muzică. Cu ceva iarbă se putea ajunge și la o contemplație veselă.

Spre dimineață a început să ningă. Canceru, Dosty, Fane au luat câteva sticle de vodcă și un butoiăș de cinci litri de vin și au mers la săniuş. Pe post de sănii erau capacele de la bucele din cămin. Lui Fane îi plac copiii, așa că s-a dat și cu câțiva cu săniile lor. Nene' da' ce pute așa a alcool de dimineață de la matală?, îl întrebă un copil.

95. Dr. Faust

Fiecare doză poate fi și ultima. Ultima până la trecerea la nebunia totală, ultima din viață. Chiar și o plăcintă ți se poate opri în gât. Poți înghiți un ac în pâine. Dar sunt și variante mai lejere, când dormi și nevastă-ta îți fute o bătă-n cap. Și fiindcă nu are putere destulă, iar bătă îi obosește mâinile, tu reușești să deschizi ochii. Și atunci mai primești una. Și tot așa.

Șobo stă lângă perna prietenului său căruia i se fac perfuzii. E varză. De-abia respiră și totuși îi roagă pe toți să-i aducă orice, măcar cea mai mică doză. Îl roagă și pe el. Nu pot, frate, îi zice Șobo, nu se poate.

Stau așa mult timp, până vine o asistentă și-l dă afară. Șobo se lăsase demult, dar azi mai bagă o doză. E cu Ki, încep să cânte, râde până începe să plângă. Ce-i cu tine, băi, îl întreabă Ki. Nimic, totul e foarte pizdos când soarele e pe cer și e cald afară, îi răspunde Șobo râzând cu lacrimi.

Ne întâlnim cu el într-un bar. E și Pi. Ne facem muci. Fiecare vorbește în același timp cu alții, pe toți îi doare-n pulă de toate. Și n-ar avea de ce să fie altfel.

Eu îl car pe Pi până la un maxi-taxi, Șobo o ia prin centru pe jos. Vede la intrarea într-un bloc o bicicletă. Urcă pe ea și o taie. Asta era visul lui. De fiecare dată când avea galice se vedea pe o bicicletă, mergând din ce în ce mai repede.

Merge ca nebunul, e fericit. Doamne, gândește el, e la fel! Da, e la fel.

Ajunge acasă. Pune o casetă înregistrată cu Ki la un concert de-al lor.

Începe să cânte. De obicei ei nu cântau nimic, adică nu aveau cuvinte la muzica lor. Acum le găsește pe loc. Șobo cântă așa de zici că ar fi playback, că s-ar auzi de fapt de pe casetă. Își face un cefir.

Intră în camera în care ar fi trebuit să fie soția sa. Nu e nimeni. Sună la cineva, îi răspunde mă-sa.

Scoate multe vopsele, se joacă cu ele pe hârtie. Apoi pe geamuri. Vopsește toate geamurile. Dacă va rămâne așa nimeni nu va mai vedea în camera asta lumina soarelui. Vopsește și oglinda. Vopsește toți pereții, casetofonul, frigiderul, televizorul, tavanul, becurile.

Scoate un album de poze și le vopsește. Scoate cărțile din rafturi și le vopsește. Vopsește casetele și CD-urile. Vopsește icoana pe care o găsește într-un colț. Totul pute a vopsea. Șobo simte că se sufocă, își șterge cu mâinile murdare de vopsea fruntea, ochii, nasul.

Își vopsește și chitara. O privește un pic, apoi încearcă să cânte la ea. Nu merge. E un sunet înfundat, ce te sperie. O desface și o vopsește și pe dinăuntru.

Se dezbracă. Își vopsește ciorapii, chiloții, tricoul, blugii, tot. Își vopsește părul, apoi picioarele, tot corpul. Scoate toate cămile, le vopsește. Umple un pahar cu vopsea.

Se îmbracă. Parcă îl strâng un pic hainele. Dimineața erau doar largi. Se plimbă prin cameră. Se lipește de un perete, se dezlipește. Se așază pe un scaun. Se ridică, urcă scaunul pe tavan, se așază pe el. Scoate niște țigări pline de vopsea. Își bagă una în gură, e lipicioasă.

Dezlipește dintr-un buzunar și bricheta. O aprinde.

96. Muncă, trudă, haznă, pula!

De Bob îmi place când are momente de luciditate, când reușește oarecum să se detașeze de căcatul în care e. Doar că el are prea multe obsesii care se înlocuiesc, care îl fac să o ia pe ulei. O obsesie e *vremurile bune* ale familiei lui, atunci când putea cere orice sumă, iar părinții i-o trimiteau fără nici un reproș. Atunci dă-i cu pizza până i se făcea rău Gretei. Atunci știa că pizza are aromă de sex, cât mai multe pizza dai la o femeie, cu atât te apropii mai mult de patul ei, sau măcar de un colț al blocului, acolo unde ea va fi a ta.

Asta e. Așa simt femeile că le iubești. Cafea, prăjituri, sucuri, alcool, pizza – sex. Femeile se simt în focuri atunci când le bagi în seamă în felu' asta. Se simt oarecum obligate față de porcul care le dă o pizza. Astfel nu e deloc de mirare uneori să vezi o tipă faină, care pare cu picioarele pe pământ, luând muie în scara blocului de la un fraier care i-a dus flori și i-a cumpărat o plăcintă.

Despre mașini nici nu mai vorbesc. Femeia când intră într-o mașină își și imaginează cum e futută pe capotă sau cum sugă pula în timp ce bâcul conduce. Ca să fac mișto, am să-mi amintesc de o vorbă populară: de ce femeile se șpreiază și se machiază? Pentru că-s urâte și put. Femeile... Muncă, trudă, haznă, pula!

Asta e paradoxul femeii... Asta nu mă face totuși să fiu misogin, fiindcă despre bărbați am o părere și mai proastă. Femeia are nevoie de bărbat ca de un produs, pe care să-l consume și să-l arunce în budă ca pe un tampon. Bărbatul e pentru femeie o pizza, un tampon îmbibat de menstruație.

Deși e sâmbătă, Bob a ieșit azi din cameră. Ultima vreme nu-l mai puteai vedea în timpul când Greta era la futut cu iubitul-iubitul ei. Era ca o babă tâmpită. Nu vorbea cu nimeni, sta închis și ieșea din cameră doar când vroia să se cace. Azi era glumeț, OK, ca în vremurile bune. Tot vorbind despre cadouri de 8 martie, că azi e 8 martie, și-a amintit că i-a dat Gretei un cactus. Când noi am râs, a râs și el, apoi a menționat că mai mult nici nu merită.

E ciudat să auzi așa ceva din gura lui Bob, care aleargă la cumpărături atunci când după week-end apare Greta obosită de atâta futai. Bob care râde în gușă când Greta îl face măgar, idiot și tâmpit și apoi îi aruncă în cap cu ce se nimerește. Dar Bob știe să urască, uneori i se declanșează o ură ca a unei babe supărate pe nu-ș' ce căcat. Mi se pare mai corect să urăști decât să stai ca un cufurit când cineva vrea să se pișe pe tine.

La formarea lui Bob au participat multe contradicții. Urându-și părinții că a fost dus să crească la bunici, acuzându-i că din cauza asta e atât de necomunicativ acum, atât de băbălos. Bob a fost întotdeauna moralist, însă morala lui s-a mai modificat pe parcurs. Mi-e greu să zic că a evoluat.

Când era mic a găsit o dată revistele porno a' lu' tat-so. Tat-so avea o revistă poloneză parcă, căreia îi adăugase copertă de caiet școlăresc. Dar Bob a reușit să o găsească. A fost foarte scârbit și supărat pe tat-so. Cum să se uite la așa scârboșenii?

Cum era în vremuri bune, cu rude comuniste sus-puse, familia lui Bob avea videocasetofon, ceva ieșit din comun pentru timpul ăla. Copilașii aveau dreptul să se uite vreo oră la filme cu desene animate, apoi erau dați afară. Atunci veneau familiile vecinilor. Se adunau toți acolo, alungau copiii, se încuiau și se uitau la filme porno. Poate că și-o și trăgeau în grup, doar erau din generația hippy, ce pula?

Toate astea îl scârbeau rău de tot pe Bob. Dar acum când merge acasă îi caută revistele lu' tat-so, să se inspire și el. Mi-a zis că i-a găsit colecția de Playboy.

Dar nu l-am auzit pe Bob niciodată înjurând, iar când aude el vreo una dă din cap și zice doar atât: urât, urât...

97. Slon

Slon e o figură cunoscută printre basa din Cluj. Despre el circulă multe povești folclorice. Nu toate sunt adevărate sau dacă unele conțin ceva adevărat sunt foarte deviate de la realitate.

Este cunoscut ca un voluntar când trebuie bătut cineva, iar dacă acel cineva e român, și mai bine!

De câțiva ani Slon nu bea deloc, e calm, nu mai are treabă cu nimeni, dar oricum imaginea creată continuă să-i stea ca o aureolă deasupra capului.

De când ne-am împrietenit, uneori îi povestesc vreo istorie populară despre el și râdem când el îmi spune varianta adevărată.

O poveste era cum a făcut el cunoștință cu încă un basa, și ăla spaima Piezișei.

Varianta populară: se întorcea Slon de la băut, cuprins de două gagici, în XVI. În fața venea Felix. Cum nu se mai putea trece normal pe coridor, Felix s-a atins de o gagică de-a lui Slon. Și Slon i-a futut una, apoi a intrat în cameră.

Felix fiind foarte nervos a smuls o bară din camera sa, a intrat la Slon și i-a tras una-n cap. După încă niște replici în cap s-au împăcat, au băut toată noaptea și au devenit prieteni.

Varianta reală: Felix era îndrăgostit de-o gagică cu care noi mai târziu ne împrietenisem și mai curneam, ne distrăm împreună. Tipa era prin cămin și a intrat la Slon în cameră să ceară o țigară. Slon i-a dat, gagică a fumat și s-a dus. Felix era nervos că tipa de care era el îndrăgostit a fost pe la Slon. Așa că s-a dus să rezolve problema. Dar Slon, deși mahmur rău, fiind de o formație fizică O'Neil, l-a scos frumos cu câțiva

pumni din cameră. Felix a smuls o bară din camera sa, a intrat în camera lui Slon și când ăsta era întors cu spatele, fiind la chiuvetă din cauza că-i era rău de la băut, i-a tras o bară-n cap. Slon normal că s-a enervat și l-a mai rugat o dată pe Felix să iasă din cameră. După ce și-a revenit, Felix a trecut iar pe la Slon, au băzărit, au băut toată noaptea, s-au împrietenit.

Slon era genu' de om care când era supărat, după n-șpe beri, aștepta să-l calci pe picior ca să-ți dea în cap. Așa a băgat groaza în Hasdeu. Noile întâmplări de atunci mai circulă și acum prin folclorul studențimii.

Cum Slon i-a dus pe niște tipi care au vrut să-l pizdească în pădure și i-a pus să-și sape groapa, cum Slon a fost dus la duș sub apă rece de prieteni, ca să se calmeze, cum au vrut să-l lege de pat. Toate au fost variante eșuate. Cum i-a aruncat pe câțiva dintr-un bar cu tot cu masă etc.

Astfel de povești țin mult. Istoriile educative cu basa sunt bullshit. Din ele se extrage o morală futută, deviată. De altfel și morala românească este una ruralo-comunistă doritoare de a fi băgată. În NATO, UE... nu contează unde, să fie și ea băgată. Chiar și-n Afganistan și Irak, dacă vor americanii. Căci în America România și-a găsit o soră mai mare, vrea să fie adoptată de America. No, să fim serioși acum!, vorba lui Bob.

Eu nu l-am văzut niciodată pe Slon agresiv, din contra, e tot timpul politicoș și calm. Iar locul alcoolului i-a fost luat de computer în viața sa. Dar despre asta nu circulă povești. Și nu vor circula, căci, chiar așa, cine are nevoie de ele?

98. Hibernare

Gogu nu stătea în 178, stătea în cameră cu Fane, dar, în fond, chiar și cei care stăteau oficial acolo, când vroiau să doarmă se duceau în altă parte. Mai era un actor în cameră cu Fane și ci Gogu. Patul ăluia ziceai că-i un tomberon, pe toate le arunca acolo. Salteaua lui avea o gaură mare la mijloc, din care ieșea vată îngălbenită de pișături intense. Spre dimineață actorul era cuibărit în gaură, cearșaful și plapuma erau pe-alături. De altfel toată lenjeria i se înnegrise de jeg. Dormea acolo printre pulovere, ibrice, mâncare, câni, Platon în ediție completă, adidași și cam tot ce mai avea. Niciodată nu-și făcea patul. La început Fane nu-și dădea seama ce dracu' pute tot timpul în cameră, chiar dacă deschizi geamurile. Apoi s-au prins. Duhnea de la patul-tomberon al actorului.

I-au zis să-și mai facă ordine în pat, să mai arunce pateurile desfăcute, că se intoxică toți de la ele. Actorul a zis că da, da și a plecat și n-a mai venit vreo două săptămâni prin cameră. În schimb a venit o scrisoare de la mă-sa. Care i se adresa domnului Gogu, că el era cel mai matur, dar mai pomenea și de Vasilică – care era și el boboc la litere. Mă-sa actorului scria foarte patetic, că ce au ei cu copilul ei, că el e singura ei bucurie, de ce-l necăjesc... Că el e tatuat cu svastică nu pentru că ar fi nazist, ci pentru că aia e un semn indian al fericirii. Toți au rămas mască. Nimeni nu agresase actorul, nici măcar verbal. Scrisoarea a fost păstrată la un loc de cinste, numărându-se printre paradoxurile ce se întâmplă în XVI.

Gogu era foarte calm și politicoș. Era cred că la a treia facultate începută. Cât stătea la fuckultă își făcea actele pentru a o tăia undeva. Când reușea: ser'us, fuckultă dragă! Procesul începea foarte de jos, de la prieteni, apoi mituirea polițiștilor, strângerea banilor pentru acte false, până se ajungea la cineva de sus, care strângea îndoit ceea ce pusese în buzunar gaborii mărunți și oferea viză, sau, mă rog, o graniță slăbită a țării.

Gogu fusese de câteva ori în Paris, la furat din cutiile din parcuri. Toată treaba au pornit-o ungurii, atunci nimeni nu știa de faza asta. Când s-au combinat cu românii, s-a dus toată treaba dracului. Ungurii furau mult, dar nu speriau pe nimeni, era o atmosferă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Românii însă, când au văzut că merge, au crezut că-s la carnaval, că pot abuza de ceea ce fac. Astfel, de la faptul că la început parizienii aplaudau când îi vedeau găurind cutii cu bormașina, s-a ajuns la o greață și ură generală.

În Paris era o mafie românească a cutiilor bine pusă la punct. La rândul său această mafie era înghițită de una mai încăpătoare, cea a românilor. Știi de ce românii nu vor să recunoască afară că-s români? Pentru că li-e silă. Existau oameni care furau, existau ăia care îți dau *legitimatie*, cei care strângeau impozite și cei

care strângeau impozite de la strângătorii de impozite. În vârful piramidei erau ăia care nu făceau nimic, care însă atrăseseră un flux intens al banilor veniți din prostituție, trafic și hoție.

Gogu a furat mult timp cu o gașcă *legală*, care-și dădea partea cui trebuia. Rămâneau doar cu câțiva franci, pentru pâine. Apoi a hotărât să înceapă pe cont propriu. Dar români turnători, pidaraji, erau peste tot. Chiar și traducători la poliție. Tu îi spuneai una, el traducea ce-i trebuie poliției. În sfârșit, a ajuns în România relativ normal. Apoi a intrat iar la fuckultă. Dar nu mai poate obține viză pentru Franța. Cum vizele n-au mai fost necesare pentru români în spațiul Shenghen, Gogu a dispărut. Bănuiesc că e undeva prin Champs D'Elisee, citește ziarul.

În 178 sta și W. El ducea berea de la Ursus la magazine, apoi, peste un timp – încasa banii. Faza era că trebuia să ducă marfă la o parte din magazine, iar la altele să încaseze, în aceeași zi. El și-a aranjat treburile așa că într-o zi a încasat toți banii, iar seara deja era în avion. Acum le transmite salutări la toți!

Günter era cazat în 178, dar aproape tot anul a stat în Germania. De acolo mai șparlea câte ceva în magazin, dar asta era doar un hobby, mersese cu o bursă. Când era licean, un prieten de-al lui văzuse la Discovery cum se furau mașinile. La început să arunci cu o parte din bujie în geam, apoi un cot, apoi ia-ți cas, ia și mașina dacă vrei. Băieții erau ca haiducii, șparleau numai de la ăia care normal n-ar fi trebuit să aibă atâția bani.

În câteva luni, mașina lor de căcat era plină de casetofoane, de boxe super tari. Se mira toată lumea când vedea o amărâtă de mașină ce scotea sunet de discotecă atunci când mergea pe stradă. Aveau și pistol, îl găsiseră într-o mașină. Până la urmă tot au fost prinși, i-a turnat un bou, care știa. Ția se căca pe el să meargă la treabă, dar se îmbătase într-o seară și se transformase în Superman. Nu reușea să spargă un geam la o mașină și atunci a venit stăpânul ei și l-a întrebat ce face. Ce să fac? Ți fur mașina! Doar că atitudinea lui s-a schimbat destul de repede. În fine, Günter a reușit până la urmă să scape.

Matrix era copilul computerist. El lucra la o firmă de programatori, îl dureau în pulă de școală. El ne pune muzica, printre care mai reușea să scape și câte-o manea.

Kopkil încerca să demonstreze fiecăruia cât de căcat e, că în fond toți sunt doar niște găleți de căcat. Înainte își lua în fiecare seară câte vreo trei sticle de vodcă și se întindea în pat și le bea singur gândindu-se cum să se sinucidă. Acum e OK, bea cu noi și i se rupe, de căcat oricum sunt toate, dar măcar e vesel. Și vorba aia, căcatul măcar nu conține E-uri.

Canceru de făcea la început o impresie bună, el era un fel de administrator, întotdeauna fără nici un ban, lua de la unu', da la altu', lua de la toți și-și achita datoriile. Întotdeauna peste câteva zile trebuia să se angajeze, dar ori nu se trezea la ora când trebuia, ori se zăbea de lucru chiar a doua zi. Așa că băga povești la toată lumea, norocul lui era să prindă pe cineva și să-i povestească cât de pizdos e.

Până la urmă, la o beție, când Canceru iarăși arunca sfaturi în stânga și-n dreapta, Gogu l-a pizdit, pur și simplu s-a enervat și l-a pizdit cu șlapul în cap. Ția erau varză toți, așa că i-au mai tras și ei câteva. Așa s-a futut treaba, dar nu l-au alungat pe Canceru din cameră, dar și chefurile s-au terminat, tuturor li se făcuse scârbă.

Mai veneau pe-acolo tot felu' de specimene, dacă și Psihu a ajuns. De obicei când se îmbătau, o tăiau la discotecă, iar eu cu Fane ne duceam în baruri să continuăm. În fond, cum spunea Fane, sunt de fapt majoritatea niște ordinari, eu i-am învățat cum să bea, cum să se distreze...

De o țevă în 178 era lipită o sticlă de plastic găurită. Toți care veneau p-acolo își lăsau în ea mărunțișul. Canceru tot povestea ce chef monstruos o să facem. Dar până la urmă... căcat, nu știu ce s-a întâmplat cu ea. Toți cei care o adunaseră s-au risipit. Evitau camera 178 ca pe o amintire murdară, ca pe un prieten pe care nu mai ai chef să-l vezi niciodată. În căminul XVI nu există happy-end-uri. Fiindcă XVI e un bullshit și un mavafacă, blea.

Visul lui Fane Babanu era să aibă vreun termometru, indicator, sau ceva în genul ăla, care să-i arate că trebuie să se oprească zilnic la a cincina bere. Căci atunci totul e fain, mai departe totul se prăbușește, zicea el. Așa s-a întâmplat și cu 178.

99. Lanțul slăbiciunilor

Bob e total diferit de fratele său, Haker. Bob ar explica asta prin faptul că frate-so nu a fost crescut la țară, că face parte dintr-o generație pierdută, și, apoi, că e pur și simplu un porc.

Deși Bob e mai mare, fix în pulă l-a durut tot timpul de fratele lui. Era doar un pericol al cadourilor pe care trebuie să le primească și al prăjiturilor cu care trebuie să se îndoape. Nici vorbă de dragoste fraternă sau așa ceva. Cred că Haker e unicul om pe care Bob l-a bătut, și aia la vârsta când ăla nu se putea apăra.

Acum Bob e mai atent. Oarecum. Adică nu vrea să se mai bată, știe că ar lua-o-n cap. Relațiile dintre Bob și Haker au fost numai afaceri, la asta s-a rezumat tot.

Au ajuns să-și vândă până și orele de stat la televizor, dreptul la prioritate la casetofon și alte faze de genul ăsta. Desigur că până la urmă tot Bob era cel fraierit. Dacă e bun... Haker ar zice că Bob e pur și simplu un bou.

Bob îi face tot felul de lucrări, de referate, căci cum e un tip cu o cultură generală solidă – știe de toate. Haker îi mai cedează câte-un avantaj, îi promite că o să-i facă vreun CD. Faza cea mai haioasă e că nu i-a făcut până acum nici unul, deși Bob i-a plătit același CD-u de vreo trei-patru ori.

Cel mai fain, ca să-ți dai seama de relațiile lor, e să le citești mailurile. Bob e personajul principal al rubricii **ÎNCĂ O PULĂ DE OM** de pe situl lui Haker. Pe site Haker i-a afișat și mailurile lui Bob. Fragmentele boldate sunt comentariile lui Haker:

...sa vezi ce am patit saptamana trecuta.mergeam eu intr-o seara spre scoala,si stii cum mai am eu obiceiul sa ma uit in jos(si chiar sa mai culeg cate ceva).ei,ma uitam ca de obicei,si vad o revista...era revista hustler.asa am ajuns sa am si eu un numar...altfel cum mai merge scoala,fratioare?imediat o sa am de cerut bani de acasa asa ca o sa o duci putin mai rau o vreme,hi hi hi.salut.

...si ce-mi spui mie de internet cafe cu 200 de calculatoare,ca tot n-ai bani sa calci tu pe-acolo...unde e minunea asta(in ce zona)? vezi,porcule,daca aveam bani acum veneam acasa ca am mult de lucru pe calculator.asa stau si sufar prin internet cafe-uri...si ce rahat de cd vrei sa-mi faci numai cu 1000 de poze?nu pupi tu bani pe asa ceva.ia exemplu porcule,bety(vecina de apartament)mi-a facut un cd gratis.ai putea sa faci si tu un gest ca doar sunt frac-tu vita... p.s. sa vezi ce faza am patit din nou.dupa faza cu revista hustler gasita pe jos saptamana trecuta,sambata asta mergeam pe o strada mai laturalnica si ce vad eu zacand intr-un cos de gunoi pe margine?revista playboy ultimul numar.normal ca am luat-o.si asa am ajuns si gunoier...toate au un inceput ce faci ba boule mai intra si tu pe net ca doar nu ti sa ars rasnita aia de calculator

sal bai sergiule iti urez "la multi ani si sarbaturi fericite" apropo asta e primul mail cand nu te injur la multi ani porcule.a mai trecut un an de rahat...(pentru tine cel putin)...iarasi te-ai indopat ca porcul presupun, si eu deja trec pe arpacas.

p.s.sa stii ca sunt in doliu.peti **(un nenorocit de hamster)** a murit pe data de 27 decembrie...

draga porcule, cum adica nu mi-ai facut cd-ul,vezi ca te tai daca incerci sa-mi mai storci bani data viitoare.si nu mai chiuli ca un copil cuminte ca tine ar trebui sa mearga la scoala.si nu mai lua poze porno de pe net .si nu te imbata...a,si la multi ani boule,poate iti aduc vreun hamster cadou...

...si vezi ca n-am uitat de cd-ul ala.(porcule).si veste buna-pestea doua saptamani vin acasa.si inca o veste buna-s-ar putea sa vina si nepotelul tau georgica.m-a pus dana sa-i dau meditatie la engleza lual-ar dracu...mai vedem.ce ai primit cadou de ziua ta animalule?...

SALUT PORCULE!A FOST FRUMOS IN VACANTA ,DA' ITI AJUNGE !
VIN EU!

O SA VIN PROBABIL SAMBATA SAU DUMINICA,SI O SA STAU O SAPTAMANA.SI VEZI CA O SA AM NEVOIE DE CALCULATOR-IN LINISTE, FARA TV-CA AM TREABA CU LUCRAREA DE DIPLOMA.ASA CA MAI UITA-TE ODATA LA POZELE PORNO,JOACA-TI TOATE JOCURILE,CA DUP-AIA O SAPTAMANA N-O SA AI TIMP...**(tampitii care scriu cu majuscule...)**

Mersi de mesaj porcule . N-o sa crezi , da' nu m-am indopat de ziua mea (cum ai fi facut tu animalule).Mi-am facut doar o salata de fructe . Ce rahat ai facut la teza la mate?Sper ca ai trecut totusi , ca nu vreau noi crize de isterie in familie .si de ce dracu mai navighezi , sa creada mamica (virgula) ca din cauza mea a venit nota de plata mare ? sper ca aia cu cd-ul meu nu era o gluma...trebuie sa o tai acasa , ca trebuie sa ajung la w.c. urgent.Salut.**(mi-a spus dupa aceea ca s-a cacat pe el)**

...ce-ai facut la teza aia la mate , ai ramas corigent sau nu ? pe-aici totul bine inca , am terminat si al 17-lea an de scoala , am avut cursul festiv si cretinii aia de la mine si-au luat si ei toga din aia neagra ca la americani idiotii .bineinteles ca nu am dat banii pe asa ceva .Si-asa trebuie sa dau 600.000 pentru rahaturi de flori si cadouri la profesori .am primit si somatie de la primarie pentru impozitul ala pe apartament-ca daca nu il platesc in doua saptamani vin cu executarea silita-adica vand casa l-am platit pana la urma da' am cam ramas fara bani...

bai porc,ti-am mai scris un mesaj acum o saptamana , dar nu stiu de ce nu a vrut sa mi-l trimita.asa ca o sa fiu scurt.ce rahat ai facut pana la urma la teza la mate , ai trecut?am platit impozitul pana la urma , stai linistit-1300000-asa ca maine o sa dau un scurt telefon la brasov sa discut cu mamica niste probleme financiare...am mai avut de dat si 600000 la scoala pentru festivitatea de la sfarsitul facultatii(da , am terminat al 17-lea an de studii ,si ultimul probabil).in rest , am sesiune acum si dup-aia am de invatat pentru licenta . probabil ca o sa mai vin acasa candva prin iulie ca sa-ti stric putin vacanta.chiar , ai intrat in vacanta porcule...

asa deci,ai terminat scoala porcule...si eu mai am trei examene luna asta .sper ca de data asta chiar ai facut cd-ul si nu-i iar o gluma proasta .si ce-i cu titlul ala de mesaj ,ca mi s-a facut rau**(o injuratura nevinovata)** .Asa vorbesti tu cu frac-tu boule?sau domnul bou ca acum ai serviciu...chiar , ai facut vreun cd la comanda pana acum ?

vezi scoate niste bani ca nu are mamica sa-mi trimita.Asa m-am enervat cand am vorbit ultima data cu ea la telefon:inainte sa apuc eu sa-i cer bani , a inceput ea sa se planga ca n-are .si mi s-a facut sila si n-am mai cerut .da' nu-i nimic , ca sun din nou saptamana viitoare...

...Ma bucur sa aud ca te-a muscat un caine , poate cui pe cui se scoate si ajungi si tu un om normal .ti-a facut si injectii in burta?am auzit ca sunt foarte , foarte dureroase...

...Plus ca daca nu intru la masterat poate ma cheama si in armata .ce zici , vii cu mancare la unitate?
Chiar daca tot vorbim de mancare , poate o sa te intrebi unde a disparut salamul ala frumos de vara din frigiderul vostru .Stai linistit , e la mine.A trecut nasa lui Dana pe la Brasov si mi l-a trimis mamica .si au mai fost si niste sniteleAsa-i ca-ti lasa gura apa?...Sa vexi ce rahat .Stii ca statea anul trecut la mine un bou care lucra la CFR.S-a mutat , mi se pare ca ti-am zis si mi-a lasat o datorie de vreun milion si jumate(**si ce face tampitul?**) .M-am intalnit cu el si l-am intrebat cand vine cu banii ,si mi-a zis ca nu-mi mai aduce nici un ban-iti dai seama ce nesimtiti? (**iata ce face**)...Si le-am scris la ai lui ca daca nu vine cu banii le trimit cate o scrisoare la toti vecinii de pe strada lui si il fac de cacat .Ce zici , o sa vina cu banii? (**da**)

lasa porcule , ca sper sa scap cumva de armata .n-ai auzit ca vor sa o faca sa nu mai fie obligatorie?sper sa-mi aranjeze mamica vreo amanare ,ca ar fi culmea prostiei sa fiu in ultima generatie care face armata.asa ca , inca nu te bucura si zici ca ai urmarit cainele zece zile?si cum se mai simte?da din coada cand te vede?cu ala de la cfr , le-am mai trimis o scrisoare la ai lui , in care le ziceam ca daca nu-mi vine cu bani le scriu la toti vecinii de pe strada lui. si azi mi-a raspuns taica-su , ca daca le scriu ma da in judecata. deci i-am speriat (**ce b*u eshti...Doamne!**) , hi hi hi...las ca poate iti aduc si tie scrisoarea sa te distrezi putin.da bani nu cred ca mai vad .de recuperat banii , zicea sandu ca imi aduce daca vreau niste colegi basarabeni-trebuie numai sa le dau o votca.dar nu-i stilul meu (**de pampalau**) .hai ca ma duc , ca ma asteapta hamsterii acasa.
ba, veste buna -armata mai dureaza doar 4 luni tot e cam mult , cred...nu am cum sa ma cac la ala la usa , ca ai lui stau in blaj in rest nimic nou saluta-l pe caine din partea mea
acum ma uitam pe mesajele tale din arhiva si m-am speriat cate rahaturi ai scris...am terminat cu licenta porc da , sunt absolvent , 17 ani de studii numa ca vreau sa ma apuc de masterat sa scap de armata hi hi hi
vezi ca peste o saptamana sau doua vin acasa incalzeste-mi locul si boraste toate bunatatile care le-ai mancat cat am fost la cluj
salut

This is Bob. Nu diferă foarte mult de varianta din realitate. Doar că aici el e fratele mai mare.

Iată și câteva replici d-ale lui Haker:

----- Forwarded message -----
Date: Wed Jul 3 22:23:37 2002

ce faci porc

mai iesi shi tu pe afara nu mai invata atata ca o viata ai (hehehe pe drag stai shi invata ca altfel boschetar ajungi) m-am angajat intr-un alt loc shi prima zi de munca a fost super: am intarziat 2 ore, m-a muscat cainele de la depozitul unde tocmai ma angajasem, am fost la spital shi am asteptat 1 ora ca sa-mi faca o injectie cu 5 studenti de fata

YEAH ce super a fost !

ce super e sa muncesti! shi sa traiesti pe lumea asta de cacat!

Bah da macar am castigat ceva in ziua asta de pomina: a inceput sa-mi placa muzica Rock.

bah sa nu te prind ca iti intra accentul ala din Cluj in sange ca vin eu shi ti- l scot

gata ca sunt nervos

sal

---- Forwarded message ----

Date: Sat Jun 1 00:37:31 2002

-bah

acum ca tot a trecut ziua ta te anunt ca tot nu ti-am facut cd-ul da macar ai trait cu ideea o zi)

-la teza am 3 variante pentru a trece in a 12

-a: 1. nota cinci si promovare directa

2. nota patru, sase in lucrare si promovare directa

3. nota trei, sapte in lucrare si promovare directa

-bah sunt muncitor, bineinteles din nou sclav la o firma de instalatii car toata ziua de la etajul 4 lazi cu scule shi alte porcarii

da am castigat in 9 zile cat mai demult in doua luni la nea Vasile (900.000).

IMI IAU CD-R PORC

o sa iasa cd-urile pe banda shi pentru ca am dat dovada de potential shi perseverenta (de sclav)

s-au hotarat sa ma mai angajeze dupa inceperea vacantei inca o luna

-da-mi niste titluri de carti sf celebre

-vezi poate ajungi drag in strada (nu pierde apartamentul din cauza la impozitul ala tampit ca nu am unde sa ma mut daca raman corigent)

mars

---- Forwarded message ----

Date: Sun May 19 00:50:28 2002

sal

a zis mamica sa nu scriu prostii de ziua ta asha ca o sa ma abtin...

pe DRAQ

ce faci boule? cum te cinstesti de ziua ta? ia zi mancare nu? mananci ca porcu din banii nostri adica din banii mei porc porc porc porc porc

asha sa se oftice mamica (zicea sa nu te injur de ziua ta) na! porc

bah vezi poate crapi de la atata mancare

bah sa vezi ce faza cu referatu la franceza: am dus referatu ca sa aflu ce? ca mai aveau inca vreo trei de la mine din clasa referate cu

poponauti

cred ca 90% din scriitori francezi sunt poponari asha ca m-am scos

shi akum sa-ti dau shi o veste buna

ti-am facut cd-ul de ziua ta

gata ca ma duc sa navighez

sal porc

Subject: Fwd: killing you
Date: Wed, 28 Aug 2002 21:39:30 +0300
---- Forwarded message ----
Date: Fri Mar 29 21:58:30 2002

da mah da-mi un hamster ca vreau sa fac experimente pe
el
o sa incep cu un test de inot shi dupaia cu unu de
zbor
cd-ul va mai sta pe hard ceva timp
bah sa te uiti de blugi largi in second hand
vezi ca iar a venit 700.000 telefonul in luna in care
ai fost aici (PORC!)
sal

Haker a fost de câteva ori pe la Bob. Nici măcar cu ocazia asta Bob n-a lăsat-o mai moale. Seara, când Haker pica de somn, Bob îl da afară din camera sa, să aștepte până pe la 2, când termină plimbările hamsterii. Atunci Haker stătea și dormita la bucatărie, înjurând atât hamsterii scârboși, cât și pe Bob.

I-am zis lui Bob să facă o excepție, să-l lase pe Haker să doarmă. Nu, nu, nu, nu se poate, hamsterii trebuie să se plimbe. Dar dacă doarme Haker, ce, nu se pot plimba? Nu, nu, nu, că poate i se urcă în pat și omoară pe vreunul! Lasă-l dracului, e un porc!

Când au plecat împreună acasă, Haker a furat din punga hamsterilor niște castraveți, să aibă ce mânca pe tren. Bob s-a simțit tare jignit și încă o dată și-a confirmat că Haker chiar e un porc. Cum să furi din mâncarea șoarecilor?

100. Out

Buru desenează la computer. Sunt parcă niște munți, un soare roșu, zăpadă sau mai bine zis mult alb, linii negre și ceva roșu.

Bulibuleatorul trece de la Șura, la Slon, la mine. Fumul se strecoară încet din plămâni în creier. Tragem câte vreo patru-cinci fumuri, ne așezăm și ne uităm la Buru cum desenează. În acest timp mâna continuă să înainteze pe creier, din ce în ce mai rapid.

Cred că a ajuns fumul și la el, uite ce desenează! Zice Slon. Ne înglodăm în desenul lui Buru, nu mai putem ieși de acolo. El observă și ne întreabă dacă nu ne deranjează. Dacă vă gruzește, nu mai desenez, zice.

Nu, nu, desenează, e fain, zice Slon. Cuvintele trec pe lângă capul meu. Totul devine lunecos, fragmentele de realitate încep să mă ocolească. Simt cum se apropie căderea. Demult nu am mai simțit așa ceva.

Încerc să gândesc mult asupra cuvintelor pe care le aud, dar nu reușesc să prind firul. Cuvinte... râsete... muzică... desenul lui Buru... desenul... tu... băieții... nimic...

Sentimentul tot mai clar al ieșirii din minți. Minte ca o gumă de mestecat. O mesteci, o mesteci, își pierde aroma, gustul. O scuipi. O înghiți. Se amestecă cu resturile de mâncare și o înghiți. Minte ta înghițită de tine. Devii ca o baterie ce nu mai poate fi reîncărcată.

Rămân doar eu și cu Buru. Simt că nu am nici o salvare, că acum chiar am să-mi scuip mintea, că o să cad definitiv în groapa care mă atrage demult.

Mă trezesc ba într-un loc, ba în altul. Totul e lichid, simt că înot și că apa mă trage la fund. Încerc să mă țin la suprafață, dar e tot mai greu.

Ți-e rău?, mă întreabă Buru. Nu știu. Nu știu nimic. Cafeaua intră tot mai greu în mine. Simt cum se oprește în gât și ezită.

Mă ridic, dar e prea târziu. Voma izbucnește din mine, nu mă mai pot opri.

Tu nu ești acasă, iar cineva umblă prin lucrurile tale, se uită la poze, trage părțuri, face mișto de tine, se pișă într-un colț al unei camere. Tu nu ești acasă și cineva sună la ușă. O deschizi și întinzi mâna. Dar degeaba.

Buru șterge desenul.

Pe playlist merge **Lali Puna**. Nu știu cine e, cum arată, de unde e, câți ani are. Muzica ei îmi face vânt, mă ajută să mă desprind. Mă scufund. Ochiul se închide singur, nu mai am nici o putere asupra lui. Departe se aude **Lali Puna**. Din ce în ce mai departe.

E o călătorie grea, apăsătoare. De data asta știu că n-am să scap. Simt cum peste ceea ce a fost mintea mea se așază straturi de întuneric. Care mă apasă tot mai rapid, ritmic. Ies din lumea animalelor, una caldă, veselă și intru în lumea vegetalelor.

Sunt un vânt ce aleargă din ce în ce mai repede pe la rădăcinile ierbii. Gândacii tot urcă în sus, furnicile mișună pe lângă mine.

Noapte. O lungă fugă, cădere în noapte.

Întoarce-te, Yo, mă auzi, întoarce-te, acolo nu e bine, acolo nu te așteaptă nimeni.

Nu e decât o cădere în noapte. Un fir de viață ce aleargă prin iarbă, o pasăre pe cer, niște personaje de desene animate, un ochi ca o gumă de mestecat, creierul se deschide.

101. 15 litri de ciorbă! Ce zici?!

Iar o să avem pui!!!, spune Bob încântat. Ce combinație ai mai făcut?, îl întreb. Da-păi l-am pus pe tati cu fiică-sa care îi e și strănepoată, cam așa, ca să nu intrăm în complicații. Bă Bob, îi zic, o să te bată Dumnezeuul șoarecilor, ce-i bagi în incesturi?

Bob deși se mai sperie câte-odată de faze de-astea, îi trece repede. În ultima jumate de an, de când s-au înmulțit incesturile provocate de Axinte al nostru, adică Bob, și Greta, Leana noastră?, la început au văzut la știrile de la ora 5 că proprietarul magazinului unde-și lăsa hamsterii era pedofil și tot ce vrei. Nu întâmplător l-a amânat pe Bob de vreo cinci ori, probabil că vroia să i-o tragă. Apoi a ars și următorul magazin unde și-a lăsat Bobița șoarecii. Jesus te avertizează, ai grijă, i-am zis.

Cineva se fute în baie. Se aud cutii căzând, capacul de pe budă, gemete, pleoscăituri, apa dușului și râsete. Cel mai tare mă amuză femeile brusc metamorfozate după futai. Înainte: supărate, îngâmfate, deștepte... După: hi-hi-hi! Ha-ha-ha!, își saltă curu' lor satisfutut între masă și aragaz, neștiind nici ele ce mai au în cap, să-s concentrate la alt organ. Femeile..., cum zici tu și **Paraziții**. Și încă o vorbă a ta: cum să nu te enerveze curvele?

Porc împuțit, marș acasă! Idiot cretin, boue! Greta zbiară de tremură posterele de pe pereți. Din partea lui Bob – nici un zgomot, probabil stă cu capu-n pământ.

Marș acasă imbecil prost, nu vezi că nu ai ce mânca?, ce stai aici și te împuți ca o vacă? Marș acasă!

Bob tace. Greșeala lui, se gândește, probabil, e că și-a anunțat de mai înainte plecarea acasă. Acum, ce dacă s-a răzgândit, ca de obicei, de altfel? Dar Greta continuă să-l fută la cap s-o taie acasă, că nu mai poate respira... Ce americanii s-au ținut de promisiuni?... Problema mea e că-s prea civilizată..., no..., ce dreacu..., gândește Bob în astfel de situații.

Apare și Greta la bucătărie. No, am încercat să-l conving pe Bob să mute șoarecii în debara, da' nu vrea, spune că-i prea frig...

Bob iese din apartament să-i ia de mâncare Gretei. Tot încearcă să o îndoape așa ca ea să fie mulțumită. Jertfește, chiar dacă el n-are ce mânca. Îi face tot felu' de mâncare, iar el culege firimituri de pe masă și le bagă într-o cană de cacao. Cărase odată de acasă, din Brașov, un cuptor preistoric. Ce pizza o să trag io când o să-l aduc, ce plăcinte și torturi! Până la urmă, deși l-a cărat până-n Cluj, a făcut o pizza nașpa din el și l-a băgat ba în debara, ba pe un bufet... Gratiile cuptorului le-a băgat la șoareci. No..., nu-i prea rentabil... Să fi fost cu microunde, atunci da pizza!

Bob e foarte mândru când îi iese bine vreo mâncare sau când aduce ceva de-acasă. No, l-am auzit odată spunându-i Gretei, am adus de-acas' fasole din care-au ieșit 15 litri de ciorbă, ce zici?! Și în acest timp își bătea cu un deget pe buze, iar cu o mână burtosul.

Ca orice om civilizat, Bob ascultă uneori ce zic semenii lui. Mai bine zis seamăna, Greta, că de alții nu ascultă. Greta i-a zis odată că are picioarele crăcănate, de atunci Bob nu mai poartă pantaloni scurți, că i-i rușine. Deși mie nu mi s-a părut că ar avea probleme cu picioarele, am văzut și mai crăcânați în pantaloni scurți...

Se aude cum cineva se screme la budă. Genul feminin. Iar buda va fi murdară de căcat, iar atmosfera va fi ca după o armă biologică. Căcat...

102. Hard Rock Café

Bosu e răcit, își tot suflă nasul și râde. Sunt rupt de oboseală. Ne terminăm vinul din pahare și ser'us! Îmi amintesc de vremurile bune, când veneam cu taxi până la Bosu, băgam un pâh și citeam bancuri de pe net. Odată Bosu s-a făcut așa de varză, încât chema tot barul în care eram să vină împreună cu noi a doua zi la pădure și să băgăm iarbă. Și asta pare o fază de banc.

Ajungem lângă Music Pub și o cotim la stângă. Pub-ul s-a schimbat, peste tot numai fețe noi. Pe pereți măști care par a fi ale consumatorilor trecuți de 60 de ani. Un aer plin de fum. O rumoare care te face să încerci să vorbești doar când ești beat.

Oboseala trece odată cu berile. Uite-i și pe Nick, Mihnea și niște prieteni de-ai lor. După o bere ne invită în Hard Rock.

Ieșim din Pub cu sentimentul pe care-l ai după ce te-ai întâlnit cu un prieten vechi și-ți dai seama că nu mai ai ce discuta cu el. Urcăm în mașini și o tăiem în Obs.

Acolo îl ascultăm pe bătrânul Ozzy. Oboseala mi s-a transformat în prostia din timpul beției. Ieșim, băieții o taie în Mănăstur. Ne întreabă dacă să cheme un taxi. Nu, nu e nevoie, ne vom plimba un pic.

Îi zic lui Ski că nu e chiar așa departe. O iau în direcția care mi se pare corectă. Tot mergem, becurile sunt tot mai rare. La un moment dat nu mai recunosc nimic. Mergem în noapte, printre case în construcție, case care se prăbușesc. Găsim un taxi.

Abia la vreun kilometru de bloc reușesc să-mi dau seama unde suntem. Până acolo doar senzația că ne aflăm într-un alt oraș, după un război mondial. Totul e cenușiu.

Peste câteva ore Ski trebuie să plece. Nu mă mai culc, zice el, oricum trebuie să mă trezesc imediat.

Aprinde veioza și se întinde pe pat, cu fața în lumină. Adorme.

Peste câteva ore se trezește, e tot cu lumina în față, îmbrăcat, cu bocanci. Se uită la ceas. Nici măcar nu și-a dat seama cum trenul s-a dus.

103. Sign in

Jocurile de computer pot fi foarte aproape de realitate. Dar pot fi și foarte aproape de halucinatoriu.

Îmi amintesc de malacul bodigard al unui director de firmă universală, dar în special de jocuri. Ăla a stat o noapte întreagă la un joc cu cască video. Malacului i se futuse hardul spre dimineață. Nu mai știa care e realitatea. Când cineva deschidea ușa el a vrut să se arunce pe geam. Avea și un pistol în mână.

Așa că am hotărât să facem cu Slon un joc. Să se numească **Pizdeț** și să conțină în el bucăți nu numai din realitate, dar și din galiunice.

Prima regulă a **Pizdețului** e să nu se termine niciodată, cu cât mai mult înaintezi, cu atât mai mult sfârșitul să se depărteze. Un joc care începe de la un joint și care ajunge la alt joint.

Personajul principal trebuie să fie un rupt, care e impus de ceva, cineva să se rupă, apoi e urmărit pentru faptul că se rupe.

Armele lui trebuie să fie măștile, adică țoalele, fața lui serioasă în relațiile sociale, zâmbetele, convorbirile politicoase, dar și băta, și pistolul, și mitraliera, și avioane, și, în cazul limită – un fum mare de ciupercă de-asupra pământului, care va relua totul de la început.

Jocul trebuie să conțină toată rețeta: faze care te pricalesc, care te gruzesc. Cel care joacă trebuie să aibă impresia că și el trage în piept atunci când asta o face și eroul.

Ieșim cu Slon la balcon, mai tragem un fum, deja ni se pare că facem parte din jocul ăla. Ce monotonie futută, zice Slon. Bine că ne-am apucat de joc. Uite la ăla!

Un tâmpit se rotește cu căruța de câteva ori la sensul giratoriu. Iau binoclul și mă uit la el. Cel mai mișto e că ei nu-și dau seama că cineva se uită la ei, au impresia că nimeni nu le vede expresiile lor de cretini futuți care ar vrea în UE și NATO, zice Slon. Dar uite că noi îi vedem! Căruțașul are o față de miserupist absolut, un pic îngrețșat. Ține într-o mână un bici, cu alta hățurile. Probabil că se crede Mihai Viteazu sau cel puțin Terminator.

Uite și o gagică băgându-și un deget întreg în nas. Scoate un muc și se uită mirată la el. Uite și câțiva muncitori care vor să schimbe un panou publicitar. Unul e cățărât sus, are o față de Iliescu nebarbierit în timp ce se uită cu o privire tâmpă la cururile femelelor grase de peste patruzeci de ani.

Hotărâm să-i băgăm pe toți în joc. Jocul trebuie să fie pe net. Altă regulă ar fi ca ăla care accesează **Pizdețul** să-i aducă ceva din viața sa. Pentru asta ar trebui să facă un fel de test la început. Dacă pici testul, nu te joci.

Personajul împreună cu jucătorul trebuie să-și aleagă muzica, locurile unde se va desfășura acțiunea. Trebuie să facem **Pizdețul** ca pe un Kubik-Rubik, pe care oricum nu l-ai întoarce ar fi bine, în esență ar rămâne același. Să-l poți începe de oriunde, dar să nu se termine nicăieri, căci combinațiile de situații de continuări să fie cu atât mai multe cu cât mai multe ar fi accesările.

În fine, jocul ăsta ne-a prins prea mult. Și i-am făcut doar începutul. De-abia i-am făcut câteva povești de început.

Personajul jocului trebuie să aibă acces la realitate, adică nepărăsind jocul să poată să se uite la știrile ce merg atunci, să se uite sau să asculte **13/14 cu Andrei**, de exemplu, sau să citească **Lolita**.

Unica limită a jocului este că eroul și deci și jucătorul să fie sincer, să răspundă prin reflexe spontane, altfel totul să se prăbușească.

Am lucrat atâta deja la jocul ăsta că am vrea să rămânem cu totul în el. Azi când am vrut să băgăm o iarbă – n-am mai fumat, ci am accesat jocul și am fumat cu personajul nostru. A fost foarte mișto.

Dup-aia ne-am uitat la desene animate și te-am chemat și pe tine. Căci și tu ești acolo. La trei dimineața personajul a hotărât că e timpul să se uite la basketul din NBA. În rândul invitaților de onoare era și Jack Nicholson.

104. Cablu, îmi?!!

Când ți-ai luat un televizor Bob a fost atât de supărat pe noi că n-a mai vorbit aproape o lună. Umbla cu capul în jos și doar: salut... La început nu mi-am dat seama care-i treaba, dar apoi totul a devenit evident. Când trecea pe la noi prin cameră, în drum spre balcon, nici nu se uita înspre televizor, iar dacă se uita, afișa pe față expresia unei mari scârbe, ca în cazul în care se simțea foarte jignit și băga un: rahat...

Televizorul ca televizorul, dar când a aflat că l-am unit la cablu, așa, să încercăm și noi, că poate merge și TV-ul prindea vreo 30 de canale, Bob se oftica de nu mai putea. Cu capu' -n jos, cu bolfele trase spre pământ, cu ochii roșii și tulburi Bob se oftica și gândea. Până la urmă i-a venit o idee. Auziți, io cred că-i unit cablu, că n-are cum să prindă așa de bine... Dacă-i unit ar trebui să-l dezunim, că altfel o să primim amendă, no...

Dup-aia ne-a spus că a vorbit cu tat-so, că ăla i-a spus că amenda ar fi între 5 și 10 milioane. Până a trecut prin apartament și Patrocle, inginerul nostru, care se mutase în căminele din Mărăști, Bob în fiecare zi ne amintea de amendă.

Apoi când a venit Patrocle, Bob entuziasmat a adus repede o șurubelniță, un scaun și: no..., hai să vedem dacă nu-i unit cablul! Noi tocmai ne uitam la un clip cu *Staind*. Și buf!, ecranu' albastru. Ce pula mea se întâmplă?

Și îl vedem pe Bob, fericit, săltându-și curu' -n sus de emoții, intrând în apartament: v-am zis io că-i unit, v-am zis io!, no gata!, l-am dezunit, no! A fost una dintre clipele alea când vroiam să mă ridic și să-i fut una. I-am spus să stea pe curu' lui, că putea măcar să întrebe înainte. Așa că ne-am dus încă o dată cu Patrocle și am unit cablul înapoi. Bob, iar: amendă 10 milioane... bla-bla, no...

Cablul fusese unit cu vreo doi ani în urmă, când Patrocle era și el chiriaș aici și își adusese TV.

Peste vreo două zile am deschis iar ferestruica pe care Bob o trântise cu ciudă, explicându-i frumos că putea a pișat de soarece, de-aia o deschid și el ca de obicei s-a simțit foarte jignit și cu vocea îngroșată de emoții a trântit un: No, să fim serioși acuma!!! Apoi ecranul televizorului s-a făcut iar albastru.

Am căutat șurubelnița, dar nu era la locul ei. Bob avusese grijă. Până la urmă am încercat cu cuțitul, n-a mers nici așa. Imediat s-a auzit ușa apartamentului și i-am văzut fața scârbită, imperativă și întrebătoare a lui Bob, aplecat peste burtă, peste scară: Îmi?!!?!!

Când a venit Patrocle și l-a întrebat de ce a scos cablul, că toată lumea nu știe de ce se gândea la Bob, el a răspuns: nu io!, nu io, că eu eram în apartament când l-au scos!

Am încercat să-l unim iar, dar acum era deconectat de la altă cutie, care era încuiată. Probabil că Bob le-a zis să-l dezunească, fiindcă el n-are televizor, altfel nu-mi explic, a zis Patrocle. Doar a stat așa doi ani și nimeni n-a avut treabă. Apoi dacă vedeau că e conectat ilegal veneau sigur, măcar să vă spună că nu e frumos, dacă nu să vă dea amendă.

Când peste câteva zile unisem TV-ul la o antenă și mă uitam la un meci, la pauza de țigară, Bob m-a întrebat: no..., ce se aude, mai prinde vreun post?!?!?

Și un banc: soția unui mare admirator de-al lui Brigitte Bardot a hotărât să-i facă soțului o surpriză cu ocazia zilei lui de naștere. Și-a tatuat pe o bucă un B și pe cealaltă alt B. Când apare și soțiorul acasă: dragă, ți-am făcut o surpriză!, și-și dă chiloți-n jos. Soțul se uită la fundul ei și: Cine-i BOB?!

105. Shut down

Azi, iubita mea, îți voi aduce trandafiri. Îți voi lua cei mai frumoși trandafiri albi. Afară va fi noroi, ca de obicei. Petalele vor fi albe-albe, printre ele va fi cocaina.

Mă voi căra în rând, cot la cot cu blocurile până acasă. Mă voi roti pe ziduri, voi măsura distanța care îmi mai rămâne cu numărul *down*-urilor de graffiti de pe ziduri.

Îți voi da trandafirii și tu îmi vei zice că vai, nu trebuia, apoi îmi vei spune că așa trandafiri n-ai mai văzut în viața ta. Și ce țepoși sunt!, uite, ești tot zgâriat pe mâini, uite cum îți picură sângele pe podea, hai să-ți pun pansamente.

Lasă, îți voi zice, nu mai contează. Vei mirosi îndelung, vei spune că nu ai mai văzut trandafiri care să miroase așa. Voi veni lângă tine și îmi vei ridica mâinile. Picăturile de sânge vor cădea pe petalele albe, unii trandafiri se vor face roșii.

Sunt fericită, îmi vei spune, nu m-am simțit niciodată înainte așa. Nici eu, îți voi răspunde.

Va începe să ningă, vei deschide fereastra și te vei bucura. Iubitule, îmi vei spune, hai să facem un om de zăpadă. Vom sări pe geam, ne vom tăvăli prin zăpadă, vom fi ca doi oameni de zăpadă.

Apoi zăpada ne va acoperi cu totul. Ni se va face cald, bine, și ne vom dezbrăca. Mergem?, te voi întreba. Mergem. Te voi ține de mână și ne vom rostogoli prin zăpadă până ne vom face un glob mare-mare. Atunci nu voi mai ști unde ești tu, unde sunt eu.

Iubito, uite ce trandafiri albi ți-am adus!

106. End of the night

*„Realms of bliss
Realms of light
Some are born to sweet delight
Some are born to sweet delight
Some are born to the endless night*

*End of the night
End of the night
End of the night
End of the night”*

Încearcă să rămâi acolo, la capătul străzii, al privirii, la capătul nopții și al minții tale. Lasă-te acolo, nu te mai întoarce. În lumea prieteniei și a dragostei.

Jim sare prin iarbă, râde, iarba se face nori, norii - o noapte cu aburi calzi, totul e departe, aici este totul. Toate ușile duc aici. Aici ajunge liftul. Aici ajunge și doamna cu scara. Aici prin nirvana se oprește și Cobain.

Aici e locul unde nu poți merge mai departe, fiindcă ai ajuns deja. Monștrii calzi ai conștiinței se joacă cu noi și noi râdem de ei, foarfecele continuă să taie perdele și fețe de mese. Mama nu-mi zice nimic, din contra, e bucuroasă și ține perdelele ca să le pot tăia.

Facem un cerc în jurul unui foc. La chitară cântă Cobain, vocea – Vâsoțki, în jurul focului – șamanul Morrison. Focul ne intră prin ochi, prin nări și se joacă cu creierii noștri. E capătul drumului, dar călătoria nu s-a terminat, ochii noștri văd, urechile aud, mâinile ating corzile întinse.

Apare și Henry pe o bicicletă. Cobain aprinde o pipă care face multe-multe cercuri. Jim trage din pipă și dansează. Suntem deasupra păsărilor. Suntem la aceeași altitudine cu Dumnezeu. Dumnezeu e cu noi. Știi, îi zicem, noi de fapt nici nu credeam că există! Știi, noi suntem de fapt ate!

Râdem cu toții. E un râs calm, trădează liniștea instalată demult în noi, liniștea pe care nimic nu ar mai putea-o clinti. Îl chemăm și pe Ozzy?

Sufletele ce stau cu noi, printre noi, sunt atât de multe și totuși nu e o mulțime, e ca și cum ai fi singur sau cu cel mai bun prieten și liniștea și bucuria te-ar cuprinde și nimeni n-ar deschide ușa să te deranjeze.

Îi vedem pe moșnegii de la **The Doors** cu un nou vocalist care s-a îmbrăcat ca Jim, dansează ca el, cântă ca el. Dar nu e el. Moșnegilor le tremură mâinile, dar cântă mișto, ca și atunci când erau tineri și nebuni. Dar acum sunt în mintea copiilor, ei chiar cred că ăla e Jim când închid ochii.

Jim vrea să le facă o farsă. Înlocuiește vocalistul tânăr și nu mai respectă mișcărilor pe care le-a învățat ăla pe de rost, aruncă suportul microfonului, ia un gât de whisky, stropește spectatorii, sare, își împinge colegii de formație, acum ramoliți, țipă. Toți sunt înnebuniți. Toți au uitat că e doar un spectacol, că e doar muzică.

Vâsoțki intră într-o pușcărie și le cântă celor care și-au pierdut speranța. Ochiul se închide, zidul dispare, fereastra se mărește, ne înghite pe toți.

Cineva adoarme cu **Tropicele** lângă el. Îl visează pe Henry care îi povestește mai departe. Se trezește buimac, deschide cartea: asta am visat sau am citit?

107. Send

Ți-ai făcut bagajele. Pe o parte ți le-ai și dus deja.

Lucrurile mele sunt aruncate în mijlocul camerei. Trebuie să decid ce să iau și ce nu. Să văd câți bani mai am ca să știu unde am să plec.

Ne uităm la un film. Nu vorbim, așa e de câteva zile. Ne plimbăm ca mușii prin cameră, ca mușii ieșim, mâncăm.

La un moment dat personajele filmului încep să se fută. Noi începem să fluierăm, așa cum mi-ai zis că făceai în copilărie când la televizor arătau faze porcoase. Râdem, ne comportăm de parcă totul ar fi normal.